Annie Muscă

Dan Mihăescu

Spovedania unui umorist

Annie Muscă

DAN MIHĂESCU
Spovedania unui umorist

Cititorilor
Bibliotecii Metropolitane,
Lectură plăcută!
Annie Muscă

ian. 2012

ANNIE MUSCĂ

DAN MIHĂESCU
Spovedania unui umorist

Editura Terra
Focşani, 2010

Coperta 1: **Dan Mihăescu**
Foto şi grafică: **Alexandra Paşca**

Coperta 2: **În fundal, zâmbetul umoristului surprins de acelaşi fotograf de excepţie: Alexandra Paşca**

Editura Terra
Focşani 620034, Vrancea
Str. Eroilor, nr.2
Tel. 0237/223372

Comenzi carte prin poştă:
Tel. 0237631185
e-mail: animusca@yahoo.fr

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MUSCĂ, ANNIE
Dan Mihăescu: spovedania unui umorist / Annie Muscă. - Focşani : Terra, 2010

Bibliogr.
ISBN 978-973-8370-96-8

821.135.1.09 Mihăescu, D.

Tipar: **s.c. ATEC s.r.l. Focşani**
Tel : 0723.218.950
www.atec-group.ro
email : info@atec-group.ro

ÎN LOC DE PREFAȚĂ,
„OAMENI MARI, CUVINTE ALESE"!

Un prestigios „prefațator". Iată după cine umblă cu disperare un autor de carte. Îl mai vrea şi cult, cu geniu chiar, aşteptând de la el o scriitură atractivă, incitantă, care să garanteze cititorului o lectură interesantă, cuceritoare.

În loc de „cuvânt înainte" am strâns un mănunchi de vorbe frumoase şi adevărate despre Domnul Televiziune. De la Preşedinţi, la Prim Miniştri, miniştri ai culturii, politicieni de prim plan, jurnalişti şi artişti cu faimă.

Merită să cunoşti omul care a înveselit generații de români, într-o perioadă în care umorul era singura fereastră spre libertate.

Merită să redescoperi profesionistul care a făcut regie de televiziune jumătate de secol cu marii actori de comedie şi a scris texte care au intrat în antologia umorului românesc.

Merită să citeşti cele 12 volume (dacă nu ai făcut-o până acum) vândute în sute de mii de exemplare ale Personajului Dan Mihăescu, prezent în presă culturală încă din anii '50.

Ion Iliescu: *„Domnul Dan Mihăescu, omul care a descrețit frunțile multor generații, este unul dintre cei mai talentați autori de texte literar umoristice, creator de spectacole, spectacole televizate...În împrejurări diferite a reuşit să găsească sâmburele spiritualității româneşti şi al românului care a ştiut să treacă zâmbind pe lângă marile necazuri ale tuturor generațiilor".*

Traian Băsescu: *„Sunt onorat să vă pot adresa invitaţia de a fi împreună la Crăciunul de Argint, un semn de omagiu şi mulţumire al Primăriei Capitalei pentru cei care şi-au dedicat viaţa şi activitatea binelui cetăţii...Mă voi bucura să asistăm împreună la un spectacol dedicat dumneavoastră de importante personalităţi ale vieţii artistice. Prezenţa dumneavoastră la această manifestare ar fi o bucurie pentru comunitate".*

Adrian Năstase: *„Am pentru Dan Mihăescu o veche prietenie şi admiraţie."*

Răzvan Theodorescu: *„Dan este un om absolut remarcabil, este un prieten de nădejde, este un om cu convingeri solide, este un umorist de excepţie, pentru că are cultură, pentru că are inteligenţă. Dacă ar fi să spun într-un cuvânt, este o bogăţie la casa omului."*

Ludovic Spiess: *„Dan Mihăescu are o ironie fină, este tânăr, proaspăt, este de multe ori acid şi mucalit. El încântă spectatorii. Îl apreciez, îl citesc, a scris multe cărţi de umor, el rămâne un oxigen, avem nevoie de satira lui, de implicarea lui în viaţa de zi cu zi."*

Ion Antonescu: *„Îl admir pentru faptul că este tot timpul în formă, tot timpul vine cu o glumă nouă, râde molipsitor şi are noutăţi în toate domeniile."*

Titus Popovici: *„Lui Dan Mihăescu, prozator şi dramaturg, am avut prilejul să-i apreciez talentul şi deosebita seriozitate profesională, în toate ocaziile în care am colaborat, în special la filmul «Actorul şi sălbaticii»."*

Ion Băieşu: *„Cunosc activitatea literară a lui Dan Mihăescu de mai bine de zece ani. De aceea, mă consider îndreptăţit să declar că este unul dintre cei mai talentaţi scriitori de umor din ţara noastră. El excelează în monolog şi dialog şi, dacă regretatul Toma Caragiu a avut în atâtea seri de televiziune momente de geniu, aceasta se datorează şi textelor scrise de Dan Mihăescu. Ca să parafrazez un coleg de breaslă, aş spune că fiecare pagină scrisă de Dan Mihăescu cuprinde o încărcătură de umor ieşită din comun, iar numeroase din poantele lui au rămas celebre în lumea literară şi artistică."*

Corneliu Vadim Tudor: *„Mihăescu este un bun cunoscător al naturii umane, nimic din ceea ce este vulnerabil în om nu-i este străin. Prin mijlocirea unui talent viguros de la natură, el parcurge drumul de la sublim la ridicol în dublu sens, captivându-şi lectorul... El se înscrie în familia unor Gh. Brăescu, Tudor Muşatescu, Teodor Mazilu. Îmi exprim convingerea că acest autor cu spirit tânăr, caustic şi tămăduitor în acelaşi timp, care se expune de bună voie râsetelor publice (riscurile meseriei !), va face cât de curând pasul către zonele mai durabile ale scrisului: proza de mai largă respiraţie, dramaturgia. Are, din plin, îndreptăţirea pe care i-o dă un talent sclipitor."*

Mihai Ispirescu: *„Dan Mihăescu este unul dintre cei mai dragi şi mai vechi colaboratori ai revistei «Moftul român», remarcându-se prin hazul său inconfundabil, prin spiritul său critic, pentru care a fost îndreptăţit să primească numeroase premii. Este un om deosebit, este un scriitor cu ştate vechi, în acest domeniu în care sunt din ce în ce mai puţini creatori."*

Aristide Buhoiu: *„Dan Mihăescu este cel mai important scriitor satiric al momentului. Este adevărat, moment ce a început acum vreo 25 de ani...”*

Emanoil Valeriu: *„Umorul lui Dan ţâşneşte prin fiecare vorbă şi fiecare gest al lui”.*

Paul Grigoriu: *„Dan Mihăescu, scriitor şi ziarist, este şi nu ezit să o spun, unul dintre cei mai importanţi realizatori de emisiuni de divertisment de la televiziune.”*

Carmen Stănescu: *„La televiziune am ales să filmez numai cu profesionişti veritabili şi Dan Mihăescu este unul dintre ei.”*

Draga Olteanu-Matei: *„Am jucat destul de multe momente ale lui Dan Mihăescu, încât să-mi pot da seama că numele lui este o garanţie a calităţii.”*

Tamara Buciuceanu-Botez: *„Ne ştim de o viaţă şi am filmat cu Dan zile şi nopţi, cu mare plăcere. Să dea Dumnezeu ca el să mai scrie mulţi ani pentru noi, actorii.”*

Stela Popescu: *„Dan se numără printre cei puţini, foarte puţini oameni care ştiu să scrie cu mare haz şi cu mare inteligenţă. Pentru că e una să scrii un text la care se râde şi alta să scrii unul la care se râde şi apoi se gândeşte.”*

Vasilica Tastaman: *„Relaţia mea cu Dan Mihăescu a fost reciproc avantajoasă. El mi-a scris nişte materiale cu care am avut succes şi el a avut succes cu materialele scrise pentru mine. Am toată prietenia şi admiraţia pentru acest autor harnic şi talentat.”*

Rodica Popescu-Bitănescu: *„Dan mi-a încredinţat nişte texte minunate care m-au ajutat şi m-au menţinut ca vedetă. El este un om foarte talentat şi mă bucur că am fost şi eu printre actorii de comedie cu care el a colaborat."*

Daniela Nane: *„Dan Mihăescu m-a descoperit ca actriţă pentru divertismentul de televiziune, spunându-mi că am date şi că mă iubeşte camera de filmare. Îi mulţumesc şi îl preţuiesc pentru personalitatea, inteligenţa şi generozitatea sufletului său."*

Medeea Marinescu: *„Pentru mine Dan Mihăescu este o pasăre rară. Are un simţ al umorului subtil şi extrem de rafinat, destul de rar întâlnit acum. Mai are o calitate pentru care îl respect foarte mult, este unul dintre puţinii autori care scriu ţinând seama de tipologia şi înzestrările actorului cu care lucrează."*

Anca Sigartău: *„Printre lucrurile bune care mi s-au întâmplat în cariera mea de actriţă, a fost şi colaborarea cu domnul Dan Mihăescu."*

Toma Çaragiu: *„Dan, cel mai iubit dintre prietenii mei..."* (vezi în cuprinsul cărţii)

Amza Pellea: *„La cât haz are Mihăescu ăsta, aş fi vrut să fie oltean !"*

Ion Lucian: *„Dan Mihăescu este, aş putea să spun, ultimul mohican, din familia marilor umorişti români, poate singurul care îşi păstrează o anumită ţinută în umorul lui. N-a făcut niciodată concesii."*

Ştefan Bănică senior: *„Dacă Dan ar avea şi bani la cât talent are, l-ar lua la iliciţi!"*

Dem Rădulescu: *„Dan Mihăescu, un mare talent! Mi-a prilejuit un succes uriaş, pe trei continente cu monologul «Milogul»."* (vezi în cuprinsul cărţii)

Ion Besoiu: *„Îl iubesc pe Dan Mihăescu care n-a încetat să scrie şi acum cu acelaşi umor dintotdeauna şi îl rog să nu ne lipsească de hazul lui."*

George Mihăiţă: *„N-am întâlnit, cel puţin până acum, în viaţa mea, un om de spirit atât de vioi şi de accentuat, de un haz ieşit din comun. Să râzi continuu, într-o întâlnire de o jumătate de oră, înseamnă că cel care te face să râzi este un mare actor. Sunt bucuros că l-am cunoscut, este medicament pentru mulţi dintre noi, ca să nu mai spun că mulţi dintre noi am trăit din textele domniei sale."*

Jean Constantin: *„Îl iubesc pe Dan foarte mult şi el rămâne mereu prezent pentru noi, comicii, şi pentru toate teatrele de revistă din ţară."*

Ştefan Mihăilescu-Brăila: *„Cine se aseamănă, se adună! Şi Dan Mihăescu se aseamănă cu toţi marii noştri comedieni."*

George Ivaşcu: *„Îi sunt prieten, sunt fericit că am avut şansa să mă întâlnesc cu domnia sa, care este, şi nu risc să fac vreo greşeală, de multe ori, un umorist cu geniu, măcar pentru ştiinţa cu care construieşte, nu personaje, ci oameni, în ipostazele tragicomice ale existenţei lor."*

Vasile Muraru: *„Am trăit împreună momente frumoase, momente de mare succes, el fiind autorul şi regizorul, iar eu cu Nae Lăzărescu, interpreţii principali. Show-uri de mare răsunet la TVR şi la Antena 1, cu personaje ca Stalin şi Hitler, Lenin, Ţepeş, amiralul Nelson şi Bonaparte, Traian şi Decebal şi câte altele, pe care le-am jucat pe patru continente şi care ne-au impus în atenţia iubitorilor de divertisment."*

Margareta Pâslaru: *„Dan Mihăescu face parte din echipa de aur a televiziunii naţionale."*

Marina Voica: *„Dan Mihăescu? Un realizator serios, talentat şi profesionist."*

Corina Chiriac: *„Dan Mihăescu este şi el unul dintre realizatorii TV, bun la export!"*

Mădălina Manole:. *„A fost prima oară când un regizor atât de pretenţios, ca domnul Dan Mihăescu, mi-a încredinţat cinci roluri într-un scheci muzical şi la sfârşitul filmărilor m-a lăudat!"*

Oana Sîrbu: *„Domnul Dan Mihăescu este un artist bogat în idei. De exemplu, a mixat unele dintre cântecele mele, cu cele ale lui Gabriel Dorobanţu şi a realizat cu noi, un film cu o poveste coerentă, atractivă şi spectaculoasă. O dovedeşte numărul de reluări pe postul public!"*

Tudor Gheorghe: *„Dan Mihăescu la 70 de ani. Nici nu-mi vine să cred... Dând la o parte formaţia lui intelectuală, rafinamentul, spontaneitatea, farmecul personal, Dan Mihăescu s-a dovedit a fi - şi continuă să se dovedească - de un profesionalism absolut remarcabil."*

Dan Spătaru: *„Dan Mihăescu are vocaţia prieteniei, este serios, meticulos, inventiv şi talentat profesional. Deci, prietenul la...filmare se cunoaşte!”*

Aurelian Andreescu: *„Am filmat de multe ori cu Dan! Mai vreau!”*

Horia Moculescu: *„Dan Mihăescu face parte dintre persoanele care n-au vârstă, pentru că are un spirit permanent viu.”*

Mihai Fotino: *„Deci, aşa, Dane! Ai intrat în lumea celor drepţi, celor cinstiţi, care au împlinit 70 de ani. Te aşteptam demult, Dănuţule, dragă. Să ai în continuare un condei tot atât de talentat, cum l-ai avut şi până acum, să mai îmi scrii şi să ne mai scrii momente frumoase care plac atât de mult publicului. Iartă-mă că vorbesc aşa precipitat, dar tocmai urcam nişte scări şi ai să vezi şi tu cum e la 70 de ani.”*

Alexandru Arşinel: *„Iată că monştrii sacri ai umorului românesc împlinesc vârste frumoase şi cred că vom continua să colaborăm mulţi ani de aici înainte. Dane, ai toată dragostea mea şi a celor cu care ai lucrat la «Teatrul Constantin Tănase»”.*

Gabriel Cotabiţă: *„Este incredibil cum un om poate să creeze sinapse neaşteptate, conexiuni neaşteptate şi mai ales, plecând de la ceva cât se poate de banal, să te ducă într-o zonă în care singurul lucru pe care îl mai ai de făcut este să te ţii cu mâinile de burtă, de atâta râs.”*

Gabriel Dorobanţu: *„Dan Mihăescu este un scriitor cu har, am colaborat cu el de mai multe ori, întotdeauna cu success,*

exploatând şi înclinaţiile mele spre comedie şi actorie. Îi mulţumesc."

Cristian Brancu: *„Eu refuz să cred că Dan Mihăescu are vârsta pe care pretinde că o are, eu cred că e o glumă bine pusă la cale de domnia sa, dacă mă gândesc bine la cât de mult l-au plăcut femeile şi la cât de mult i-a plăcut viaţa, pare că asistăm la o scenetă foarte bine ticluită pe care o vom savura, fireşte."*

Prof. Dr. Ion Ţintoiu: *„Dan Mihăescu este o persoană cu totul specială, are un psihic nemaipomenit, este aproape sănătos, trăieşte ca atare, munceşte ca atare şi mă bucur să-l aud la radio sau să-l văd la televizor. Are o inimă tânără şi...încăpătoare."*

Andreea Marin: *„Este şi în viaţa de zi cu zi aşa cum scrie. Un om foarte deschis, cald, tonic în momentele de criză. Este ultimul mohican în umorul românesc, de care avem atâta nevoie, acum, când umorul de bună calitate a devenit o raritate."*

Mariana Şoitu: *„Dan este omul care m-a făcut să râd vreo 20 de ani, cât am fost colegi. Dar nu cred că asta este foarte important, ci că umorul este o meserie foarte grea, care, paradoxal, face viaţa oamenilor mai uşoară. Pentru asta îi mulţumesc şi eu lui Dan."*

Doina Anastasiu: *„Dan Mihăescu este un tip de om cu totul special. M-a uimit puterea lui de a face umor în toate timpurile şi chiar în acelea în care nu se putea râde de nimic."*

Mihaela Rădulescu: *„Pe Dan Mihăescu l-am inclus pe lista mea de prieteni într-o carte, i-am dedicat vreo trei emisiuni în*

care am vorbit despre realizările sale de excepție, împreună cu mari actori, îl apreciez şi îl admir sincer."

Titus Munteanu: *„Cu Dan Mihăescu am lucrat foarte multe «Magazine duminicale». El era producătorul, realizatorul acestor spectacole de divertisment. Dar, în afară de prima perioadă în care am făcut «Albume duminicale», noi am făcut toate revelioanele, de când am fost la televiziune. În fiecare an am făcut programe de revelion şi le-am făcut cu Dan Mihăescu. În afară de faptul că este om de televiziune, este şi scriitor şi are un umor teribil."*

Zamfir Iorguş: *„Dan Mihăescu începe să-şi pună amprenta asupra vieții de zi cu zi a Mangaliei, el fiind şi consilier de onoare al primăriei acestui municipiu. Pentru calitățile sale de artist, comentariile mi se par de prisos. Ne-a făcut onoarea ca să accepte, ca pe o alee a Stelelor de Mare, născută la ideea sa, Dan Mihăescu să aibă pentru totdeauna o stea".*

Sanda Țăranu: *„Publicul îşi aminteşte, de obicei, mai mult de actori şi mai puțin de cel care, prin ascuțimea minții şi talentul său, le-a creat. Apariții de neuitat în emisiunile de televiziune, Dan Mihăescu a avut contribuția esențială la succesul fiecărui actor, dintre cei cu care a lucrat. Emisiunile semnate de el au rămas în videoteca de aur a televiziunii naționale."*

Annie Muscă: Propunându-i lui Dan Mihăescu aceste opinii, în loc de prefață, a fost de părere că aşa se naşte cultul personalității, care l-a pierdut pe Ceauşescu şi, în curând, pe cei asemenea lui...

DE CE DAN MIHĂESCU ?
10 MOTIVE

1. Pentru că m-a făcut să râd de când m-am născut. Probabil, să pun ochii pe el.
2. Pentru că mi-am dorit să-i cunosc chipul de foarte mulți ani.
3. Pentru că el e primul căruia i-am deschis uşa, când am hotărât să scriu biografia lui Tudor Vornicu.
4. Pentru că se autointitulează „Bestia" în conversațiile noastre, asta ca să mă flateze pe mine când pozez în... „Frumoasa".
5. Pentru că e sincer şi tandru şi m-a invitat să fac parte din familia lui.
6. Pentru că e cel mai mare umorist în viață.
7. Pentru că îi venerează pe actori.
8. Pentru că e cel mai agreabil septuagenar-partener de dialog.
9. Pentru că iubesc „până la lacrimi" muzica, filmele şi actorii anilor '50, '60, '70, '80
10. Pentru că ador acea Televiziune Română, de pe vremea când era cenzurată.

DE UNDE VINE CELEBRUL UMORIST?

COPILĂRIA ŞI ADOLESCENŢA

Dan Grigore Mihăescu, umoristul nostru scriitor, şi-a făcut debutul în lume odată cu anotimpul estival, pe 5 iunie, în anul de apogeu al crizei economice... 1933.

Unde?

În Bucureşti.

S-ar fi putut şi la poalele muntelui Vlădeasa, în Mărgău, comună de geamgii din tată în fiu, dacă Floarea Capotă nu ar fi fost peţită şi scoasă la capitală de chipeşul avocat de întreprindere, Costin Mihăescu.

Crescut doar de mamă, personajul nostru avea să fie mai târziu teribil de gentil cu femeile.

În copilărie i-au lipsit multe. De la toba adevărată şi tricicletă, până la pom de Crăciun, bomboane şi...tată.

Au urmat visele de adolescenţă, când juca rolul de cuceritor al fermecătoarei Liz Taylor sau când le dădea fiori spectatorilor, gonind în cerc pe motoretă la „Zidul morţii".

Prima dragoste, „platonică" doar, a fost Maria, la nunta căreia a ajuns... cavaler de onoare. Cu un sentiment de iubire foarte dezvoltat, compunea în liceu, „la comandă", scrisori de amor pentru colegi. Aceştia reuşeau pe dată să fure inima fetelor.

Dacă în timp ce îi lecturezi viaţa, rămâi profund uimit, în faţa fotografiilor rămâi de-a dreptul mut. Ele sunt completarea atât de firească a rândurilor semnate: Dan Mihăescu.

Făcând o comparaţie între portretul băieţelului de numai 4 ani şi cel al *tânărului* de astăzi, constat că linia

sprâncenelor şi blândeţea privirii au rămas aceleaşi. Căldura acestui zâmbet să-i fi înlesnit oare interlocutorului meu cuceritul fetelor în anii '60?

Iată cum a răspuns celebrul umorist invitaţiei mele de a scrie o carte în duo:

Stimată Doamnă Annie Muscă,
După ceva timp şi unele ezitări, am acceptat interviul propus de dumneata, ştiind cu cât talent, inteligenţă şi efort ai scris cartea despre Tudor Vornicu. Ezitările s-au datorat faptului că în anul 1997, în urma unui interviu solicitat de Radio România Actualităţi, m-am căsătorit cu frumoasa reprezentantă a instituţiei solicitanţe. Înţeleg că de data aceasta nu e nici un pericol, întrucât eşti tânără, frumoasă, dar şi intens căsătorită, fiind şi mama unui copil. Glumesc, fireşte, doar te-ai adresat unui umorist. Prima mea glumă a fost că m-am născut. Am o poză de pe la începuturi, pe blăniţă, dolofan, cu păr pe cap şi fără dinţi în gură."

• • •

Întrucât în faţa mea se află cel mai teribil umorist în viaţă, vă întreb: „Cine sunteţi dumneavoastră, domnule Dan Mihăescu?"
Sunt un om care a acumulat trei tinereţi succesive. A câte 25 de ani fiecare. Nu uita să mai adaugi 2. M-am născut în capitalism, la vreme de recesiune, am trăit apoi *„decenii de împliniri măreţe"*, într-un pseudo-socialism, cu iz de gulag. Un filozof german spunea despre comunism că este un regim criminal, temperat de neglijenţă, iar Malaparte constata că, într-un regim totalitar, ceea ce nu este interzis, devine obligatoriu. Dar, judecând după vremurile de 'acum, este

limpede că socialismul este drumul cel mai lung şi anevoios către capitalism.

Divagaţi şi nu vă las. Vorbiţi-mi despre originile dvs., despre bunici, părinţi, fraţi sau surori, dar mai ales despre mama.
Cel mai important om din viaţa mea a fost mama. Am adorat-o. Am simţit-o tot timpul pe umărul meu, în chip de înger păzitor. O ţărancă ardeleancă, botezata Floarea Capotă, născută la poalele muntelui Vlădeasa, în judeţul Cluj. Stăpânirea maghiară de atunci a trecut-o în documente ca fiind de confesiune greco-catolică.

E adevărat?
Nici vorbă! A trăit şi a murit ortodoxă. În actul ei de naştere, la starea socială a bunicilor mei, Ana şi George Capotă, s-a scris „proletar". Acum am aflat, nu în epoca de aur, că am avut origine socială mic burgheză. Mama s-a născut în Mărgău, o comună în care mai toţi locuitorii s-au făcut geamgii şi s-au risipit prin toate oraşele ţării. Cei mai mulţi se numeau: Capotă! Dacă aveam nevoie de un geam, o oglindă, intram în orice atelier de profil şi întrebam de tovarăşul Capotă. Întotdeauna găseam pe unul, cu acest nume.
Mama a plecat de acolo la Bucureşti, făcută nevastă de un tânăr frumuşel, simpatic şi neserios. Primul lor copil a fost o fetiţă, căreia nu i-a fost dat să trăiască. Şi am urmat eu, care...iată-mă!

Sora dvs. avea un nume frumos...
Aşa este. O botezaseră Doina. Dar a dispărut devreme. Este înmormântată, din câte ştiu, la cimitirul Bălăneanu din Bucureşti. Îmi amintesc că mama strânsese nişte bani, cu

mare greutate, să facă o cruce din marmură neagră la mormântul acestei fetițe.

Cum vi-l amintiți pe tata?
Părinții mei s-au despărțit când eu nu împlinisem doi ani şi despre tata am amintiri puține. Îi simțeam lipsa când, la serbările şcolare de sfârşit de an, veneau tații celorlalți copii.
Păstrez o poză a lor de la nuntă şi n-am uitat o imagine, de prin 1941, ca dintr-un film de Fellini, când, într-o noapte, după despărțire, tata a venit la poarta casei unde stăteam cu chirie, însoțit de un soldat tuciuriu, care ducea de dârlogi un cal şi calul trăgea un tun. Începuse războiul. Soldatul căra în spate un acordeon şi se acompania, cântând la comanda tatei: *„Te-am iubit, cum n-am să mai iubesc/ Îmi pare rău, tu nu m-ai înțeles...”*
Copil fiind, am prins şi dictatura carlistă, legionarii, cutremurul din 1940, războiul. Acum, recesiunea. Și sper să nu scap încălzirea globală.

L-ați mai revăzut peste ani?
El m-a căutat prin 1952-53. Am fost la un bufet pe Mihai Bravu şi m-a cinstit cu o bere. Apoi, târziu, prin 1962, după ce mi-a apărut volumul *Ancheta*, a venit să-mi ceară un exemplar cu dedicație. Mama mi-a sugerat să-i scriu: *„Domnului Costin Mihăescu, această carte, cu regretul de a nu-l putea numi tatăl meu”*.
Am scris aşa, dar cu o strângere de inimă.

Într-unul din interviurile dvs. din presă, spuneați că era „juristconsult de întreprindere”, că „era frumos şi cu rubedenii înstărite”.
Mama mi-a vorbit foarte puțin despre tatăl meu. Cred că ruptura dintre ei a fost gravă.

Mai târziu, după câţiva ani, nu ştiu cum a comunicat cu mama şi a vrut să ne vadă, fiind grav bolnav. Am fost la el acasă, undeva prin cartierul Colentina. Era căsătorit cu o doamnă, Tanţa. Nu mi s-a părut bolnav. După bucatele de pe masă şi băuturi, părea un pretext de petrecere. M-am înşelat; curând a murit.

Am fost la înmormântare, împreună cu mama. Ţin minte că mama mi-a cerut să dau o declaraţie la notar că renunţ la orice drept succesoral.

Cât priveşte profesia lui, nişte rude îndepărtate pe linie maternă, din Ploieşti, mi-au spus că tata ar fi fost juristconsult, alţii că ar fi fost funcţionar la vagoanele poştale. În orice caz, am avut tot timpul origine socială mic-burgheză.

De curând m-a sunat o doamnă inginer electronist, Maria Mihăescu, să-mi spună că suntem veri şi că tata a avut şase fraţi. Cu soţul ei am lucrat la TVR, fără să ştiu că este însurat cu o verişoară a mea.

Ciudăţeniile vieţii!

Nu văd rostul ca în carte să figureze, despre tatăl meu, mai mult de câteva fraze.

În 1941 aliaţii bombardau Bucureştii. Aveaţi doar 8 ani şi, fără sprijin patern, eraţi nevoit să trăiţi doar lângă mama ororile războiului. Ce imagini păstraţi de atunci? De fapt, am citit într-o carte a dvs. o poveste frumoasă din acea vreme, când vă jucaţi de-a soldaţii cu alţi copii...

Da! M-am apucat să mă joc într-o zi cu nişte ţâşti-bâşti, unul Lambe, altul Ciucalău şi încă unul, Pompi. Ne jucam în pădurea Andronache. Trebuia să apărăm pădurea de un atac al inamicului otoman, sau rusesc, sau nemţesc, n-are importanţă. Am fixat mai multe puncte de observaţie, unde am pus santinele. Eu făceam de gardă în rând cu ceilalţi, chit că eram la comandă. Ciucalău, cel mai mic dintre noi, a

nimerit să păzească un deşiş întunecos. Am stat noi în post, înarmaţi cu prăştii şi tuburi de suflat ace, până ce s-a înnoptat binişor. Inamicul ioc, nici ţipenie. Atunci am dat ordinul de retragere, pe la casele noastre. Am ajuns acasă aşa de târziu, că mama după ce s-a bucurat că m-a văzut, m-a bătut pe îndelete.

Spre miezul nopţii, ne pomenim la uşă cu tanti Melania, mama lui Ciucalău. Ăla micu' nu ajunsese acasă şi femeia se dădea de ceasul morţii. Eu, cu ditamai musca pe căciulă, m-am prefăcut că dorm, dar nu mi-a mers. Am fost smuls din pat şi luat la întrebări. După a patra palmă, am făcut mărturisiri complete. Numai că, până să plecăm în căutarea lui Ciucalău, acesta s-a întors acasă. A explicat că a stat de planton în pădure, de unde nu a îndrăznit să plece, fiindcă nu i-a venit schimbul, cu parola. Parola era codificată. Schimbul trebuia să spună! *„Roma e un oraş frumos"*.

Săracul Ciucalău! Noi am uitat de el, pădurea a intrat în stăpânirea nopţii, cu umbrele ei înfricoşătoare. Foşnetele, trosnetele îţi făceau părul măciucă. Amărâtu' ăla micu' murea şi învia de frică, da' nu s-a clintit din post, educaţia mea. Un pic de noroc tot a avut, fiindcă târziu, foarte târziu, s-a întâmplat ca un ostaş adevărat, să taie drumul prin pădure şi a dat cu ochii de bâzdâgania noastră, clănţănind din dinţi. L-a întrebat cum s-a rătăcit pe acolo şi Ciucalău a raportat regulamentar, în ce misiune se află. Soldatul a vrut să-l scoată la capătul tramvaiului, dar copilul nu s-a lăsat dus din post, până nu i se dă parola. Văzându-l căpos, l-a descusut soldatul, cum s-a priceput şi el mai bine, până a aflat parola, pe care a schimbat-o, aproximativ regulamentar, cu santinela Ciucalău. Pentru bravura lui, l-am premiat a doua zi cu o caramea cu lapte.

Cred că povestioara asta nu prea are ce căuta în interviul cu un umorist...

De ce?

Pentru că Ciucalău a avut un destin aventuros şi tragic. Pesemne, înclinaţia precoce spre disciplina militară l-a făcut, după ce a fugit din ţară, să se înroleze în Legiunea Străină, nu mai ştiu cum a ajuns colonel în armata boliviană, amestecat în executarea lui Che Guevara, ca mai târziu să fie îngropat cu onoruri militare, ca general al armatei populare... coreene! Cam asta e povestea. Mai crezi că şi-ar avea rostul într-un interviu?

Fireşte. Sunt pasionante destinele unora.
Dar să ne apropiem de victoria comunismului în scumpa noastră patrie pe care aţi „sărbătorit-o" în debutul adolescenţei...

Împlinisem 14 ani. Comunismul a venit la noi cu tancul. Şi pe tanc stăteau comunişti de import, ai căror fii şi nepoţi ne învaţă azi, cu tupeu revoluţionar, cum trebuie să arate democraţia capitalistă şi cât de ticăloşi suntem noi cei rămaşi în ţară, fără şansa lor de stabilire în Vest. Aici, ne strigau din toţi bojocii: *„Stalin şi poporul rus, libertate ne-au adus!"*
La Jilava, la Aiud, la Râmnicu Sărat, la Gherla, la Canalul Dunărea-Marea Neagră. Învăţam despre „lampa lui Ilici", adică electrificarea satelor, dar la ţară nu primeai gaz de lampă, decât contra ouă de găină. Se încropise şi un cântec: *„Tu, găină, care ai în fund lumină, trăiască soldatul rus, care-n fund sondă ţi-a pus..."* Când a început demenţa cu gospodăriile agricole colective, ţăranilor li se spunea: *„Nu ştii, te învăţăm, nu poţi, te ajutăm, nu vrei, te obligăm!"*
Prin anii aceia am fost şi eu arestat timp de 3 ore...

Din ce motive?

Pentru... cosmopolitism. Era moda malagambiştilor, inventată de un faimos muzician: Sergiu Malagamba. Pantalonii erau

mai strâmţi jos şi scurţi, să se vadă bine şosetele-n carouri. Poliţia a primit ordin să adune malagambiştii de pe străzi ca şi pe cei care purtau şepci cu cozoroc pătrat, amintind de cele ale tineretului hitlerist. Eu nu eram malagambist, dar, crescând, pantalonii îmi rămăseseră scurţi.

Nu i-aţi povestit păţania compozitorului Sergiu Malagamba?

Ba da, i-am povestit-o mai târziu, pe când lucram la TVR şi colaboram cu marele baterist. S-a amuzat copios.

Iată unul din personajele Bucureştiului postbelic. Sper să povestim despre fiecare câte ceva...

Cu siguranţă.

Am fost şi la muncă voluntară, pe şantierul fabricii APACA, vizitat într-o zi de Gheorghiu-Dej, care a dat mâna cu noi.

Plecând de la ziar, am fost trimis la o şcoală de arte grafice, care îţi deschidea drumul pentru munca în tipografie sau în redacţie. Şcoala, fiind arondată şi unui ateneu popular, „Ion Păun Pincio”, am fost selecţionat în echipa de teatru, fiind distribuit chiar şi în roluri principale. Recomandat pentru Institutul de Teatru, am refuzat în favoarea altui coleg care a devenit actor şi nimic altceva.

Dar, doamnă Annie Muscă, nu ţi se pare că povestea vieţii mele devine mai lungă decât a Contelui de Monte Cristo?

Absolut deloc...

Dacă mă întorc la vârsta claselor primare, îmi amintesc cum învăţam scrisul şi cititul odată cu mama, având şi ea nevoie de ceva retuşuri privind alfabetizarea. Într-un fel, mama era eleva mea. Dar în timp a ajuns să citească romane în patru-cinci volume. Şi, bineînţeles, cărţile scrise de fiul ei.

Ce legături ați păstrat cu neamul lui Capotă de la Mărgău, loc devenit „celebru" pentru România zilelor noastre...Ați mai revăzut acele meleaguri? Spuneți-ne dacă ați primit drept „moştenire" ceva unchi, mătuşi, veri sau verişoare?
Dintre neamurile mamei de la Mărgău, nu am cunoscut decât un văr, Iosif Capotă, pontator pe un şantier. Nu cunosc alte rude. Mama a fost verişoară cu bunica lui Dumitru Constantinescu, prieten şi, deci, rudă de departe cu mine. El a fost, mulți ani, director general la Imprimeriile Coresi. Relațiile dintre noi au fost şi sunt dintre cele bune.

Purtați şi un al doilea prenume, pe care îl semnați prescurtat, ce-i drept. Povestiți-ne şi despre „Grigore", Cuvântătorul de Dumnezeu...
Să-ți explic ce e şi cu Dan şi cu Grigore. La naştere, era moda cu trei nume. Naşul a vrut Dan, iar naşa şi mama, mai bisericoase, au vrut nume de sfânt. Şi au ales Grigore, de la Sf. Grigore Teologul, prăznuit la 25 ianuarie. Pe 30 ianuarie sunt şi Sf. Vasile cel Mare, Grigorie, Cuvântătorul de Dumnezeu şi Ioan Gură de Aur. Eu sunt cu Teologul. În certificatul de botez bisericesc, Dan nu a figurat.

Cu numele de familie, se pare că au fost ceva „probleme" de-a lungul anilor...
La 14 ani, când mi s-a eliberat primul buletin, am fost trecut Mihăilescu Grigore. A urmat o întreagă tevatură: proces, primărie, autoritate tutelară şi mi s-a modificat în Mihăiescu. Iar proces, rectificare şi mi s-a eliberat doar Mihăescu Grigore. M-am resemnat şi am un document notarial că sunt una şi aceeaşi persoană.
Deşi mi s-a părut că am un nume curat românesc, la o autentificare de contract notarial pentru o locuință, am fost

trecut Măhăescu. Din nou, formalități, drumuri, rectificări. Chiar şi un contract important cu o editură mi s-a încheiat pe numele Mohăescu.

Mihăescu, Mohăescu... ce importanță mai are? Cititorul ar vrea să afle cât mai multe despre copilăria celui care n-a putut scăpa de *sindromul umoristic.*

Întâi, trebuie să spun că am fost un copil sărac. După ce a făcut ucenicie la un coafor, mama a devenit manichiuristă, undeva la un salon mic, prin Piața Buzeşti, unde clientele nu prea dădeau „prime". S-a întâmplat şi să răbdăm de foame, am umblat desculț, n-am avut jucării, nici tricicletă, nici bicicletă. Mi-am făcut singur patine...

Din ce?

Din două picioare triunghiulare, de la o sobă aruncată.

Nevoia te învață...

Apoi am confecționat o trotinetă din două scânduri, cu rulmenți.

Dar pomul de Crăciun?

Nu l-am avut niciodată. Şi nici costum nou de Paşti.

Privind portretele mamei, descoperim o persoană distinsă...

Această femeie săracă, de la țară, avea o inteligență rară şi o înfățişare de doamnă din poveştile lui Cehov.

Probabil, din această cauză, clientele se jenau să-i dea ciubuc, crezând-o patroana!

Câteva năzdrăvănii din copilărie...

Ca jucării îmi plăceau păpuşile, din copilărie şi până mai ieri, alaltăieri.
Apoi aveam gusturi culinare foarte rafinate. Când lipsea mama de acasă, mâncam pâine unsă cu pastă de dinți. Era aromată şi înțepa la limbă. Copil fiind, n-am furat niciodată dulciuri, ci doar colonie. Îmi plăcea să miros frumos. Astăzi, o poliță din biblioteca mea este plină cu sticle de colonie bărbătească, mărci de „fițe", aşa, ca să mă răzbun.

La ce profesie visa Dănuț?
Cantonier într-un loc singuratic, doar eu şi Liz Taylor, o Angelina Jolie a adolescenței mele, apoi toboşar într-o mare orchestră de jazz. Mă antrenam distrugând cu două linguri de lemn, o cutie de pălării a mamei. Ca găselniță de show, visam că se stinge lumina-n sală şi bat tobele cu două bețe fosforescente. Publicul era în delir.

Dar despre „Zidul morții"?
Mi-am dorit să fiu şi motociclist la „Zidul morții". Să gonesc pe motocicletă, în cerc, în cupola de scânduri a unui circ. Spectatorii să mă privească înfiorați, iar fata de la trapez să se roage, plângând, pentru mine.

Mă duceți cu gândul la o poezie foarte tristă, semnată de Adrian Păunescu...
„Biet nemuritor la zidul morții"...

Aşadar, vă înțeleg trăirile, neîmplinirile, angoasele şi ambițiile adolescentine...
Nu zici, că hăt, peste ani, am fost campion la motocros.
Doamnă Annie Muscă, mi se pare că mă întind cam mult şi încep să semăn cu fetele bătrâne, care susțin că viața lor e un

roman! Mă tem să nu te prindă pensia, stând la taclale cu mine.

Nici măcar cea privată nu cred să mă ajungă din urmă... Nu mai sunt demult în câmpul muncii. Și dacă aş fi, mi-aş asuma riscul. Deci, continuați!
Nu ți-am spus că până la 16 ani am locuit pe o străduță liniştită, dintre bulevardele Pache şi Ferdinand, pe care a avut casă şi faimosul primar Pache Protopopescu. Noi eram chiriaşi pe pivniță, în două cămăruțe încălzite iarna cu un godin. La şcoala primară am fost un elev de nota 8, cu notă maximă numai la română, atunci şi mai târziu, în toți anii de liceu.

Ați descoperit taina literelor foarte devreme...
Am învățat să citesc de la 5 ani şi, pentru mine, lectura a devenit viciu. Nu ştiu cât sunt de cult, dar citit sunt! Atunci, în adolescență, citeam neselectiv şi concesiv tot ce era semnat Dumas, Ionel Teodoreanu, Mihail Drumeş, Octav Dessila, Minulescu, Pitigrilli, „Doxuri", „Cei trei cercetaşi"...
Mai târziu avea să mi se bage pe gât, cu de-a sila, Boris Polevoi, Makarenko şi A. Toma. La şcoală, am făcut întâi ore de franceză, germană, apoi multă rusă şi ştiu din fiecare câte nimic.
Mama a reuşit să mă țină în liceu până după examenul de capacitate, după care n-a mai avut bani de taxe.

Ce a urmat ?
Am fost angajat la ziarul „Universul", ca asistent fotograf. De fapt, căram aparatele fotoreporterilor şi făceam curat în laborator. M-am mutat repede la „Zețărie" unde erau mai mulți tineri. În timpul liber, am dezvoltat o inițiativă privată. Duceam acasă la clienți pantofii reparați de Gică Sfoară, un

cizmar de la colţul străzii mele. Îi zicea aşa, pentru cât era de slab. Doar că beneficiarii transporturilor mele nu prea îmi dădeau bani.

Parcă primeaţi ceva în schimb...
Câte un cornuleţ cu magiun, o bomboană râncedă sau un măr pădureţ. De la serviciu aveam însă, avantajul că intram gratis la cinematografele care îşi făceau reclamă în ziarul „Universul". Ca ucenic, primeam lapte zilnic şi nişte mălai de mătură, ajutor american, pe care le duceam acasă. Filme mai vedeam şi cărând tobele unei trupe de revistă, care juca în pauzele dintre filme la cinematografele „Florida" şi „Ileana". Vedeam un film de 6-7 ori, majoritatea filme cu sânge şi fracturi, cai şi împuşcături.

Cinefil adevărat. Aşadar, v-au fascinat filmele americane care invadaseră piaţa românească după război. Oare să fi contat cultura dvs. cinematografică în realizarea celor două lungmetraje artistice şi a altor două scurtmetraje, luate în vizor de presa scrisă de atunci?
Poate că da, având în vedere că am fost un cinefil înrăit. În cartierul în care am copilărit (Oborul Vechi, pe str. Fluierului, la nr. 41) aveam trei cinematografe: „Florida", „Pache" şi „Ileana". Toate cu trupe de revistă.

Vă privesc cu admiraţie portretele de tinereţe. Ce fotograf ambulant vă surprindea prin Cişmigiu, cu zeci de ani în urmă?
În parcuri mă fotografia Ştefan Ionescu, fost fotoreporter la „Universul", apoi la „Glasul Armatei". A copilărit cu mine. El mi-a înlesnit angajarea ca ucenic la ziarul „Universul".

Am citit într-una din cărțile dumneavoastră ceva foarte interesant şi chiar emoționant. Prima întâlnire cu Puiu Călinescu ar data de pe atunci...
Aşa este. Căram şi tobele trupei de revistă **Dan Boerescu**. Cine crezi că era vedeta acestei trupe? Tânărul, pe atunci, Puiu Călinescu, primit cu hohote de râs şi răsplătit la final cu aplauze interminabile. Îmi amintesc şi acum glumele lui de prin '47. Cine şi-ar fi imaginat că prin '69, aveam să-i dau spre interpretare primul meu text, scris alături de Grigore Pop?!

Destinul doar...
Stârnea actorul buna dispoziție şi în afara scenei?
În viața de toate zilele, Puiu avea acelaşi umor irezistibil. Acum îmi apare în fața ochilor un afiş care anunța un spectacol de la care Puiu Călinescu a absentat... pentru totdeauna. Era o zi frumoasă de mai a anului în care a venit pe lume pruncul tău...

Să rămânem puțin în registrul filmului românesc şi să ne amintim de „Portretul unui necunoscut". Totuşi, povestea filmului poartă amprenta dvs.
Da, filmul s-a turnat în 1960, după una din povestirile mele premiate.

Iată şi revista de atunci. „Pentru Patrie" nr. 12 dec. 1960, cu anunțul filmului. Şi imagini! Aveți şi o fotografie, pare o scenă de film...
Cea cu pistolul e din octombrie 1960, când am dat probe pentru film...

Curios! O nouă ipostază. A cui a fost ideea?
Marian Pârâianu, director la Buftea.

Aţi luat castingul?
Am reuşit, dar de frică să nu compromit filmul şi pe mine, am refuzat şi am propus să joace rolul locotenentului David un tânăr actor, prieten cu mine, Octavian Cotescu, care a debutat chiar în acest film.
De la Radu Cosaşu ştiu că poţi face compromisuri, numai dacă nu te compromiţi.

Distribuția a fost una de excepție...
Au jucat Geo Barton, Ştefan Ciubotăraşu, Lazăr Vrabie, Ioana Bulcă, Octavian Cotescu. Dacă țin bine minte, a fost primul film polițist românesc. Succes mare.

E adevărat că la premieră s-au spart geamurile la cinematograful „Patria”?
Da. Și eu îmi făcusem pentru acest eveniment un sacou nou, iar iubita mea, care a devenit apoi o mare actriță, venise cu un taior tot nou, întâmplător de aceeaşi culoare şi din aceeaşi stofă. Eram comici.

Despre „taioare” şi despre „marea actriță”, vom mai discuta.
Dar cu Ştefan Berciu, parcă, important autor de romane polițiste, ați scris un scenariu de film.
Da, am scris împreună scenariul filmului „Afacerea Splaiul”, în regia lui Virgil Calotescu. Dar nu a mai fost difuzat, nu mai ştiu din ce motive.

În 1966 celebrul Jean Marais filma la Buftea pentru faimoasa peliculă „Şapte băieți şi o ştrengăriță”, alături de frumoasa Aimée Iacobescu şi specialul Jean Lorin Florescu. Ne-a fost dat să ascultăm despre prezența

actorului francez în România varianta extrem de savuroasă a lui Florin Piersic. Astăzi, însă, vrem să ne delectăm şi cu cea a regizorului, scenaristului şi scriitorului, Dan Mihăescu...

În 1966 eram redactorul „Magazinului Duminical” de la TVR. Aflând că Jean Marais filmează la Buftea, am încercat să-l contactez cu sprijinul lui Jean Lorin Florescu, soţul Olgăi Tudorache. Într-o pauză de filmare, i-am îndrugat marelui actor o poveste. Că angajarea mea la televiziune (în realitate, eram deja angajat) depinde de o filmare cu el. A consimţit şi, pentru a doua zi, mi-a cerut să vin cu operator şi instalaţie de sunet, având el un disc de pe care să facă play-back. Am venit cu echipă (operator Titi Moţiu), am aşteptat pauza lui şi a cerut să lăsăm camera pe trepied, el făcând toate mişcările, jucându-se cu camera, ca un maestru ce era. M-au însoţit la filmare mai multe redactoriţe, care au vrut să-l privească. După cântec, cu braţul pe umărul meu, a spus că dedică melodia („Tu ai venit la casa mea”) telespectatorilor emisiunii. S-a filmat, fireşte.

A fost o mare victorie a mea, mai cu seamă că marele actor a refuzat orice onorariu şi ca succes de public, i-am rupt! Înainte, refuzase orice altă apariţie la TV.

Şi fiindcă tot vorbim despre filme, ştiu că într-unul din volumele dvs. aţi „declarat” că aţi primit în dar cărţi cu dedicaţie de la celebrităţi din lumea literelor, a presei şi a filmului. Să ne oprim puţin la una din acestea, semnată de Titus Popovici:

„Lui Dan Mihăescu, toată preţuirea mea, pentru colaborarea la filmul «Actorul şi sălbaticii», ca pentru talentul şi deosebita lui seriozitate profesională.”

V-aş ruga să ne „desluşiţi" contribuţia dvs. la minunata producţie a lui Manole Marcus şi geniala interpretare a marelui Toma Caragiu.
În timpul filmărilor cu *„Actorul şi sălbaticii"*, a venit la mine acasă regizorul Manole Marcus, amic cu mine, având avizul lui Titus Popovici, scenaristul filmului şi recomandarea lui Toma Caragiu, eroul principal.

Titus Popovici v-a recomandat pentru primirea în Uniunea Scriitorilor...
El, alături de Eugen Barbu şi Ion Băieşu.

Să revenim la film!
Noli Marcus mi-a adus un exemplar din scenariul filmului, pentru documentare. Îl mai am şi acum. M-am consultat cu un istoric prestigios, generalul Eugen Bantea, care mi-a sugerat să-l ocolesc pe mareşalul Antonescu, şi momentul satiric scris de mine să-i privească pe legionari şi pe Hitler.
Era nevoie de un material-bombă, incendiar, care să justifice toate atacurile dure, criminale chiar, duse împotriva lui Tănase şi a scenaristului său din film. Momentul scris de mine trebuia să aibă doar câteva minute şi să fie gata...ieri. L-am gândit şi conturat în mare şi pentru că aveam de realizat un grandios spectacol de varietăţi la Timişoara, l-am chemat acolo şi pe colegul şi prietenul meu, Grigore Pop. Ţin minte că, împreună, l-am finisat într-o noapte. La lectura cu regizorul, acesta a fost disperat de lungime. Avea 12 minute, un act de film artistic. A rămas să-l vadă şi Titus. L-a văzut şi a cerut să nu se scoată nici măcar o virgulă. La vizionare, Dumitru Popescu a cerut să se taie din această scenetă doar cuvântul „Praga". Ruşii fuseseră la Praga şi noi am dat vina pe Hitler, care a invadat Cehoslovacia cu tancurile, doar ca să le poată cânta cehilor de Crăciun: „O **tanken** baum!"

În filmul de pe piață, cuvântul „Praga” a fost acoperit de un claxon. Lui Titus i-a plăcut așa de tare momentul, încât a renunțat la o parte din onorariul lui, pentru ca eu și Grigore să fim bine plătiți. În compensație, noi am renunțat să fim semnați pe genericul filmului. Ce rost avea? Undeva, printre zeci de nume, ar fi trebuit să se scrie „Momentul Hitler la pomul de iarnă” de cutare și cutare. Directorul Casei de Filme, scriitorul Corneliu Leu, a fost de acord.

Să ne întoarcem o clipă la situația școlară. Ați rămas cu patru clase de liceu?
Nu! Mi-am dat bacalaureatul, am făcut Facultatea de Științe Juridice și Administrative la Fără Frecvență, apoi, când eram deja angajat la TVR, m-am apucat de Jurnalism.

Pasionat parcă ați fost de altceva...
De Istorie. Autodidact.

Ați și trăit, nu doar citit, multe evenimente istorice.
Mi-am făcut o idee despre adolescentul Dan, dar cred că e imposibil să nu fi păstrat măcar o amintire despre prima dragoste...
Acum, când mă întrebi, o revăd cu ochii minții pe Maria, copilița care mi-a înmulțit întâia oară în viață bătăile inimii. Erau ani de liceu. În serile de primăvară behăiam pe la poarta ei, până răgușeam, un cântecel la modă atunci: *„Să-mi dai surâsul, Maria, surâsul tău drag, Maria...”* Tot de Maria se leagă și amintirea primei mele întâlniri sentimentale. Locul a fost ales la colțul străzii, în dreptul sifonăriei lui Nicu Buric. Tocmai citisem un roman captivant în care o contesă întârzia mereu la dineuri din pricina unor migrene îngrozitoare. Nu știam ce înseamnă cuvântul „migrenă”, dar mi se părea super. La fel de mult îmi plăceau și „Guadelupa”, „Guadalquivir”,

„Machu Picchu”, „Rododendron”. Sunt cuvinte din astea gustoase, pe care le plimbi prin cerul gurii, ca pe un bob de strugure tămâios. M-am pregătit atent pentru întâlnirea cu Maria, mergând până acolo încât am împrumutat de la un băiat mai mare o cravată cu zgârci şi am ales să întârzii intenţionat sfertul academic, ca să pot spune că totul s-a datorat unei „migrene îngrozitoare”. După părerea mea, la auzul acestor vorbe, Maria ar fi trebuit să rămână mută de admiraţie.

Ajuns la locul întâlnirii, am văzut că îşi făcuse nişte bucle lucioase, cu sirop de zahăr tos, fiindcă nu se inventase fixativul. Eu n-am apucat să-i explic de ce am întârziat, fiindcă s-a repezit la mine şi m-a tras cu putere de cravată, întinzându-i zgârciul la maximum. Când i-a dat drumul, cravata m-a plesnit peste omuşor şi, înecându-mă, n-am reuşit să spun că am întârziat din pricina acelei îngrozitoare migrene. După ce mi-a aruncat în faţă cornetul de floricele din care mânca, a întors spatele şi a plecat.

Nicu Buric se zgâia pe geamul sifonăriei sale şi se strâmba de râs.

Acesta e finalul poveştii cu Maria?

Nu. Mai urmează un episod. Cu Maria n-a ieşit nimic, am rămas prieteni buni până când s-a măritat. Am fost cavaler de onoare la nunta ei. O nuntă ratată din cauza unei prostii. Maria era îmbrăcată cu o rochie de mireasă închiriată de la magazinul „Bella” din Piaţa Sf. Gheorghe, pe care, din greşeală, a ars-o cu lumânarea. Maică-sa, care plătise chiria şi n-avea alţi bani să achite rochia distrusă, a chemat-o pe mireasă în bucătărie şi a păruit-o, stricându-i coafura şi cununa de lămâiţă.

De la Maria am învăţat cum se bea apă de lună. Pui un pahar cu apă proaspătă pe pervazul ferestrei, într-o seară cu lună

plină şi când luna se oglindeşte în apa din pahar, o bei pe nerăsuflate. Are un gust nemaipomenit şi aduce noroc în dragoste. Dar povestea cu această fată a fost o semi-idilă, fără urmări.

Ce vreți să spuneți?
Dragostea cu implicare fizică, sexul, a venit mai târziu, dar nu cred că ai vrea să-ți povestesc...

Dacă povestea e cu acordul părinților, vreau. Promit că n-o să vă întrerup!
Mă împrietenisem în liceu cu un coleg mai mărişor decât mine (era o diferență de un an între noi), Dincă T. Florea. Eu, fiind înarmat cu noțiuni puține şi confuze despre sex, am fost fascinat de Dincă T. Florea. În fiecare zi mă înghesuia în câte un colț şi îmi povestea aventurile amoroase cu fete de pe strada lui. Toate frumoase, toate disponibile, toate contaminate de viciile (splendide) ale vechii societăți burgheze, în descompunere. Mănoasă stradă!
Mi s-a destăinuit că ai lui i-au dat voie să-şi amenajeze o „căsuță de vară", într-o magazie aflată în fundul curții, lângă poarta din spate. A căptuşit magazia cu rogojini, a mobilat-o cum a putut, a dus acolo cărți din colecția „Femei celebre", țigări subțiri „Intim", şerbet, halva, pricomigdale, caisată şi o cutie cu mici podoabe din argint (sustrasă din patrimoniul matern) după care fetele de toate vârstele se dau în vânt. Părinții lui erau toată ziua la prăvălie - aveau un chioşc cu zarzavaturi - iar el profita de absența lor şi făcea dragoste în voie. În fiecare zi cu altă fată, fiindcă se plictisea instantaneu. Numele lor, o încântare: Meropy, Azaleea, Carola, Roberta...
I-am cerut unele amănunte tehnice, dar m-a refuzat, atrăgându-mi atenția că el posedă caracter şi discreție cu ghiotura şi în consecință, tace şi... face.

Mă înverzeam de ciudă că eu nu avusesem, încă, de-a face cu nicio fată şi, în disperare de cauză, m-am hotărât să-l mint. El îmi spunea o poveste, hop şi eu cu alta. Nu m-a pus la îndoială şi abia aşteptam amândoi şedinţa zilnică, pentru a ne trâmbiţa izbânzile erotice.
Într-o zi mi-a declarat că s-a cam săturat de mucoasele din cartier şi are chef de ceva mai special. Îi ajunseseră la ureche nişte vorbuliţe şoptite despre unele case de rendez-vous. De exemplu, pe Mavrogheni, în Sf. Gheorghe. Ne-am decis pentru această locaţie. Problema banilor a rezolvat-o Dincă T. Florea, prin sustragere din încasările zarzavageriei părinteşti. Eu îl admiram sincer pe tatăl lui. M-am aflat în prăvălie odată, când a venit un inspector de la fisc. Negustorul i-a întins mâna, au schimbat câteva vorbe amabile şi musafirul a plecat mai vesel decât a venit. Dincă T. Florea mi-a destăinuit că taică-su i-a pasat inspectorului, concomitent cu strângerea de mână, o bancnotă împăturită. Mie mi s-a părut o stratagemă uluitoare.
Escapada noastră la fete a fost programată într-o zi, pe la ceasurile şase spre seară. Nu ne puteam permite o oră mai târzie, ambii fiind implicaţi cu părinţii personali, în desele conflicte dintre generaţii.
Doamne, ce de emoţii şi ce de manevre până să pot pleca de acasă îmbrăcat mai acătării şi parfumat cu Chanel 5, sustras din rezerva mamei.
Ne-am întâlnit la ceas, la „Brătianu”, şi am avut de făcut doar câţiva paşi până pe Mavrogheni. O stradă cu câteva case etajate. Am luat cadenţa de promenadă, încercând să părem nişte domni blazaţi, amatori indecişi de plăceri previzibile, îndelung exersate. În realitate, pălisem amândoi şi ne străluceau pe frunţi broboane de sudoare. Am străbătut strada de la un capăt la altul, eu încercând să-mi acopăr cu poalele

paltonului tremurul perfid al genunchilor. Pustiu pe stradă, era prea devreme pentru obişnuiţii locului.
Spre deosebire de alte „case”, aici meseriaşele nu te acostau din uşă. Intrai în vestibul (aveam informaţii amănunţite), te dezbrăca de palton un gealat, chipurile, valetul şi te poftea în holul de recepţie. Lumină difuză, fetele stăteau tolănite pe canapele, bând cafele şi arătând tot ce aveau mai ispititor.
Clientul, după ce le inventaria cu privirea, îşi făcea loc lângă cea aleasă şi era servit cu un pahărel cu lichior. Păhărelul rămânea nebăut, fiindcă „aleasa” te invita – mintenaş – la dans. Se dansa cel mai adesea „Amapola”, un tango pe care îl adora patroana. În timpul dansului se evaluau tactil rotunjimile femeii, se adjudeca preţul şi, pe la jumătatea cântecului, se pornea, braţ la braţ, spre o cameră, pe o scară îngustă şi însângerată de un bec roşu, chior.
Noi n-am intrat în imobil să verificăm toate aceste informaţii primite de la nişte băieţi mai mari ca noi. Ne-a întrerupt plimbarea o arătare de gen feminin, urâtă ca ceasul rău (dacă o mânca lupul o vărsa), care ne-a descusut despre motivele prezenţei noastre prin partea locului şi despre banii pe care îi aveam la purtător. Am fost întrebaţi dacă am mai fost la „fete”, ceea ce ni s-a părut o insultă gravă. I-am explicat ca uneia slabă de minte, că suntem aşi în materie şi ea ne-a poftit, obraznică, să-i dovedim. Am acceptat numai dintr-un sentiment umanitar.
Ne-a dus undeva, pe un gang şi ne-a parcat într-o cameră mizeră de baie. Peste cadă erau aşezate scânduri acoperite cu un pled soios. Femeia ne-a cerut imediat banii, exprimându-se vulgar că trebuie să plătim înainte şi a plecat să se dezbrace într-o încăpere alăturată. Urma să bată în perete, semnalul pentru a se duce la ea primul dintre noi.
Rămaşi singuri, mi s-a precipitat respiraţia şi m-am lipit înfricoşat de Dincă T. Florea. L-am simţit că tremură şi că îi

clănţăne dinţii în mod discret. Nu de frig! Articulând cu greu cuvintele, i-am propus să se ducă el primul, fiind mai în vârstă cu un an, mai bine clădit şi cu un palmares net superior mie. Surprinzător, a început să se smiorcăie, mărturisindu-mi printre suspine, că el nu a făcut dragoste niciodată. M-a minţit până atunci, ca un fanfaron, ca un obsedat, ca un ticălos.

Plânsul lui s-a dovedit contagios. Cu obrajii scăldaţi în lacrimi, l-am anunţat că mă aflu în aceeaşi situaţie. Ne-am luat în braţe şi am plâns stereo, eliberator, înfrăţiţi de un sfânt adevăr dureros.

Am fost descoperiţi în acestă jalnică stare de către o babă masivă, cât „Liceul Cantemir", care s-a interesat – răcnind – dacă ne trezim la un parastas? Ne-a acuzat că ne-am aciuit acolo ca să furăm. I-am explicat despre doamna care ne-a încasat banii, asigurând-o că renunţăm la tranzacţie, fără nici o pretenţie. Nu mai aşteptăm bătăile în perete, nici alte bătăi, noi plecăm. Am fost lăudaţi pentru inteligenţă şi informaţi că „doamna noastră" este o bătrână prostituată, „o alcoolistă", care, iată, şi-a bătut joc de doi tâmpiţi cu caş la gură, ea dispărând ca o „animală" în ceaţă. Am fost invitaţi, prin îmbrâncire, să părăsim acea încăpere, amenajată sumar pentru situaţii de aglomeraţie.

Când am povestit altor băieţi despre vizita noastră în strada Mavrogheni, bineînţeles că atât eu cât şi Dincă T. Florea, am avut grijă ca totul să semene cu orgiile super rafinate din palatele luxoase ale strămoşilor noştri romani.

Aidoma unui scenariu de film. Pentru mine, dramatic, chiar...

Mă întristez când mă gândesc cum, pe vremuri, unii părinţi optau ca prima lecţie practică de „educaţia sexuală" a fiului lor să se „desfăşoare" într-un bordel...

SCRIITORUL DAN MIHĂESCU.
DE LA ROMANUL POLIȚIST LA UMORUL PE MICUL ECRAN

Generațiile mai tinere îl cunosc pe Dan Mihăescu de pe genericele celor mai reușite emisiuni tv. de divertisment, realizate vreodată în România.

Dar, până să pătrundă în „ograda TVR", personajul nostru se lansează în presă. Înainte de a afla amănunte, vă propun o listă completă a volumelor sale, începând cu anii '60:

1. *Ancheta*, Ed. Militară, 1962
2. *Prevestirea călugărului Chesarion*, Editura Tineretului, 1966
3. *Călătorului îi șade bine cu... gluma*, Editura Sport-Turism, 1976
4. *Slalom printre bănuiți* , Editura Militară, 1981
5. *În căutarea... umorului pierdut*, Editura Sport-Turism, 1983
6. *Fereastra dinspre adevăr*, Editura Militară, 1985
7. *Cartea cu zîmbete*, Editura Sport-Turism, 1986
8. *Poiana cu zîmbete*, Editura Sport-Turism, 1988
9. *Comisarul moare ultimul*, Editura Militară, 1992
10. *Glumim, deci trăim*, Editura RAI – Regia Autonomă a Imprimeriilor București, 1996
11. *Eu mințeam poporul cu televizorul*, Editura Universal Dalsi, 1998
12. *Mari comici pe micul ecran*, Editura Coresi, 2003.

Cine a citit sau măcar a răsfoit aceste cărți, sigur a exclamat: *„Ce scriitor polițist, umoristul ăsta!!!"*

Și eu am rămas la fel de uimită, aflând că viitorul meu partener de dialog era printre altele și autor de romane polițiste. Toate apărute în celebra colecție „Sfinx" a Editurii

Militare şi vândute cândva *„pe sub mână"*, în mii de exemplare. Erau la mare căutare, mai ales că penuria de autori polițişti veritabili în scriitorimea românească era lesne percepută de publicul cititor.

La 29 de ani îi apăruse prima carte de acest gen. Lucru care m-a frapat atât de mult, încât am început să-i răsfoiesc (contracronometru) romanele. La primele pagini mă precipitam, crezând că am de-a face cu nişte povestiri autobiografice. Aşa de personal era stilul. Spre sfârşitul capitolelor parcurse, ceva din intuiția mea devenea certitudine. Autorul era o părticică din eroul principal, iar în rolurile secundare erau unii dintre amicii săi...

Îl recunoşti pe Dan Mihăescu de la primele fraze. O voce de povestitor înzestrat cu simț al umorului. Iată ce descoperi în debutul fiecărui volum.

Primul roman, *Ancheta*, a fost publicat la Editura Militară, într-o colecție total străină cititorului tânăr, dar deloc necunoscută celui care mai trece din când în când pe la vreun anticariat. E vorba de „Cartea Ostaşului".

Întâmplări inspirate din realitate, protagonişti dubioşi sau nu în pagini scrise într-un ritm alert. Iată prima carte polițistă semnată de inegalabilul meu interlocutor.

Dacă te opreşti doar la titlul celui de-al doilea volum - *Prevestirea Călugărului Chesarion* - fără să cunoşti autorul şi nici anul apariției, ai fi convins că e un volum cu tentă religioasă. Dar coperta e şi ea în neconcordanță. Mai bine mergi pe internet şi ajungi atât de simplu la „Clubul Temerarilor", condus odinioară de Ion Hobana, cunoscut scriitor şi teoretician al fenomenului SF la noi. Spre marea ta bucurie, printre „temerari" îl vei *întâlni* şi pe Dan Mihăescu. Alături de cine, credeți? De maiorul Dinescu, de Ioana

Olteanu, Adina Constantiniu şi alte personaje „alarmate” de moartea doctorului Olteanu.

Cineva cu pasiune pentru romanul poliţist şi literatura de anticipaţie, având vaste cunoştinţe în ale computerului, un oarecare blogger, pe nume Flash Gordon din Galaţi, ne-a scutit de căutări prin biblioteci şi anticariate, postând în format electronic întreaga *presimţire* a lui Chesarion, pe care o citeşti dintr-o suflare.

Ce nu veţi găsi nicăieri însă, este dedicaţia oferită de autor mamei, la 27 ianuarie 1967: *„Mamei mele, frumoasă ca soarele, căreia îi mulţumesc că mi-a dat inimă ca să am cu ce să o iubesc.”*

Privesc fişa bibliografică şi observ că, după editarea a încă două romane în care sunt puşi sub urmărire diverşi infractori, scriitorul se hotărăşte să îl publice pe ultimul din cariera lui de autor de „whodunit”, alegându-i un titlu semnificativ, ce te trimite la una din seriile „cu împuşcături” ale regizorului Sergiu Nicolaescu, dacă rămânem în spaţiul autohton.

Comisarul moare ultimul „spune” Dan Mihăescu în ’92, an care coincide cu difuzarea celebrei „La Piovra” de către TVR.

Comisarul său nu e legendarul Cattani, dar oare sfârşitul lui e acelaşi?

Autorul mărturiseşte pe ultima copertă că ar fi vrut să scrie despre o serie de *„furturi celebre, escroci ajunşi în funcţii de primă mărime, târfe cu influenţă incredibilă... poliţişti corupţi, torţionari...”*, dar se pare că s-a mulţumit povestindu-i cititorului despre *„un timp bolnav”* şi despre *„călătoria”* sa fără sfârşit *„printre amintiri”*...

Mi-am redescoperit printre rânduri interlocutorul, având impresia că acest comisar e chiar el, într-un superb melanj de realitate şi ficţiune...'

De cum deschizi cartea, vei trece pe lângă adolescenţa lui Dan, ca mai târziu să te cutremuri de numărul zilelor negre de spitalizări şi, dacă îl cunoşti, măcar puţin, îi vei identifica, surprins, prietenii „ascunşi" sub nume false. Tot în paginile ultimului roman te vei „delecta" cu povestea frumoasei Virginica Mărgineanu (pentru cititori, Viviana), „fata cu ochi de antracit", pe care o cunoscuse la doar 24 de ani.

În a doua decadă a anilor '70, autorul se hotărăşte să-şi mai relaxeze *fanii*, după suspansul trăit. Nu renunţă în totalitate la rolul de „poliţist", dar îşi îndulceşte oarecum stilul cu câteva volume de scrieri umoristice.

În acest gen al râsului debutează în anul 1976, cu volumul *Călătorului îi şade bine cu... gluma*, apărut la Editura Sport-Turism, având-l drept co-autor pe Grigore Pop, component al *Tripletei de Aur*.

E suficient să priveşti coperta, ca să simţi o stare de bine, recunoscând cu uşurinţă caricaturile lui Alexandru Clenciu.

Cum o deschizi, dai peste spusele lui Valentin Silvestru, rezumate într-o definiţie haioasă a scriitorului umorist: *„Sarcina umoriştilor este să sporească mereu coeficientul de voioşie pe cap de locuitor al planetei."*

Chiar coeficientul de sănătate, aş zice...

Apoi te *izbeşti* de prefaţa semnată de cineva foarte important la care te aşteptai, Ion Băieşu, urmată de 58 de scheciuri, interpretate cu succes de actorii noştri şi memorate cu aceeaşi intensitate de telespectator.

Începe cu „Aşa-i în tenis" şi se încheie cu „Omul cu şopârla", trecând prin „N-ai pe cineva?" sau „Elefantul, vrăbiuţa şi bursucii".

Şi după 3 decenii jumătate, cititorul cărţii (cel care o are sau cel care o mai găseşte pe undeva) poate admira portretele marilor actori creionate satiric de acelaşi Clenciu, actori care au făcut furori în anii '70 pe micul ecran.

Zâmbetul meu devine nostalgic, când îl întâlnesc pe *Optinova* sau pe *Colombo* al nostru, apoi pe *Bibanul* în chip de sirenă, pe cocheta Vasilica Tastaman şi pe Mihăilescu-Brăila, uşor de recunoscut, după nas. A mai rămas doar Jean Constantin, la pagina 177. Ba nu, *Marele Blond* e şi el plecat de curând.

Cum putea lipsi *Popeasca*, când Bănică era şi el prezent?! Apoi *Nea Mărin* şi *Tomiţă cel Mare*, cu *şevaliura*-i specifică?! Uitasem de Horia Şerbănescu, care odinioară jucase pe scena Teatrului din Sărindar.

Şi cum Mihăescu şi Grigore Pop sunt, sau ar putea fi, profesori de umor în dicţionarul de nume proprii, după ce ne-au plimbat printre glume, pe parcursul a mai mult de 200 de pagini, la final au vrut să ne dea spre citire şi un „tabel necronologic" graţie căruia să mai afle şi cititorul câteva date biografice. Iată unele din ele:

„7 iunie 1932 şi 5 iunie 1933, se nasc la Bucureşti Grigore Pop şi respectiv Dan Grigore Mihăescu. Asta a fost prima lor glumă. Că s-au născut.
1 septembrie 1939(40). Având 7 ani de acasă, încep primul an de şcoală. Încă din trimestrul doi, învăţătorul le notează cu majuscule în carnetul de note, aprecierea „Tufă de Veneţia". (O carte cu acelaşi titlu apare în vara lui 1971, semnată de Valentin Silvestru. Orice asemănare este

întâmplătoare. Dovada că ...subsemnaţii ne-am terminat studiile cu „Magna cum... Cum necum, le-am terminat (...) Decembrie 1976. Apare cartea pe care acum o ţineţi sau o lăsaţi din mână."

La ultimul punct din tabel, lumina din ochii noştri e uşor umbrită...

„1 ianuarie 2014. Autorii mor (probabil de moarte bună) şi abia după aceea devin două spirite."

Aici aş avea ceva de adăugat...

Grigore Pop a trecut în lumea spiritelor înainte de 2014. Referitor la confratele său, ce pot spune? Că este un spirit cum nici în Rai nu întâlneşti. Îi doresc să depăşească această „cumpănă" a lui 2014, că pe cea a lui... 2012 o vom trece împreună.

În căutarea... umorului pierdut, cu 7 ani mai tânără. A apărut într-o colecţie proprie anotimpului estival („Cartea de vacanţă") şi a fost dedicată simplu: „Mamei..."

O deschid şi constat, fără stupoare, că unul din prietenii săi, născut în acelaşi an cu el, *„cum necum, i-a făcut-o*".

Aşa i-a trebuit! Cine l-a trimis la Romulus Vulpescu?

Întâlneşti în paginile cărţii oameni fel de fel. Numai dacă le citeşti numele, izbucneşti în râs. Ce spuneţi de Titel Baboie şi de Mia Gămează? Dar de tovarăşul Boboc şi de Ţăpoi, de Niki Lăbuş şi Stelian Cocoş?

Cât despre titlu?! E destul de nostalgic.

La admirabilul Tudor Caranfil am mai întâlnit acest amestec ideal de dorinţă şi plăcută melancolie în titlul unei cărţi.

Să-l fi parafrazat amândoi pe Proust, constatând cât de repede şi, de multe ori, inutil trece timpul?!

Probabil, intuia el, autorul, că volumul de față va avea de suferit. După ce a fost masacrat de cenzură, nici poza autorului nu a mai avut ce căuta pe copertă, astfel încât, la reeditarea cărții, chipul creatorului ei rămăsese doar în mintea şi sufletul cititorului. Dar cenzorii nu ştiau atunci că imaginea cuiva, imprimată pe suflet, e mai rezistentă decât cea tipărită pe o coală de hârtie.

Cartea cu zîmbete şi *Poiana cu zîmbete* vin şi ele rapid din urmă. 1986 şi 1988. Despre cele două volume de schițe umoristice îl voi provoca pe autor să vorbească, fie şi după aproape 25 de ani...

Am *zâmbit* şi eu foarte mulțumitor umoristului când, la una din vizitele mele în casa domniei sale, nu mi s-a permis să plec cu mâna goală, ci cu vreo 10 dedicații pe cărți vândute în tiraje incredibile. După ce mi le-a oferit cu mare drag, a deschis elegant şi cu emoție, *cartea cu zîmbete*. Urma să mi-o împrumute pentru studiu. Mi-a citit dedicația scrisă Simonei pe prima pagină. Atunci mi-am dat seama de ce mâinile îi tremurau uşor.

„Simona, o carte pentru tine, ca un pod peste o speranță, la capătul căreia să te aştepte un bărbat pentru toate anotimpurile.

Dan Mihăescu, într-o toamnă a neliniştilor mele!”

În 1996, autorul nu face doar o constatare, ci lansează o maximă în titlul cărții: *Glumim, deci trăim*.
Ne apropiem cu mare curiozitate de cuprins, tocmai pentru a descoperi filozofia râsului în concepția lui Mihăescu. Gândită probabil în socialism şi publicată în capitalism, cartea, apărută la Editura RAI, a avut un imens succes.

Autorul, renunțând conştient la a mai contacta vreo personalitate care să-i elogieze lucrarea, îşi avertizează

potențialul cititor: *„Veți face o călătorie – de râsul lumii – prin decenii de împliniri mărețe, pentru a afla că socialismul este drumul cel mai lung și anevoios către capitalism. Este de datoria noastră să vă informăm că această carte este la fel de periculoasă ca atentatele teroriste! Ea declanșează explozii! De râs! În lanț!”*

1998 este anul în care scriitorul se hotărăște să reunească într-o carte toate articolele publicate în revista „Panoramic”. Nu pare a-și face *mea culpa*, dar recunoaște că el era cel care *mințea poporul cu televizorul.*

Dacă în celelalte volume, autorul a dorit cu orice preț să lase pe hârtie, posterității, minunatele scheciuri televizate cândva, în *Culise vesele T.V. (1966-1998)*, acesta dedică pagini întregi actorilor, alături de care a lucrat ani mulți.

Tot *din cauza mea,* Dan Mihăescu a dat și peste manuscrisul articolului care a încheiat seria culiselor. Aveam să aflu ulterior că serialul a avut vreo sută șaizeci de episoade. Apoi „Cortina” a căzut...

Dragostea și respectul autorului față de slujitorii scenei l-au determinat să-și împlinească încă un vis în 2003. Vis intitulat: *Mari comici pe micul ecran.* Citind-o, ne bucurăm - a câta oară?! - de scheciuri celebre sau „monologuri devenite șlagăre”. Doar câteva exemple: „Regele Lear”, cu Dem Rădulescu, „Tovarășii Stalin și Hitler”, cu Vasile Muraru și Nae Lăzărescu, „Noapte bună, iubire!” cu Florin Piersic și Carmen Stănescu, „Calculelele” cu Horațiu Mălăele sau „Viața ca o valiză” cu inegalabila Tora Vasilescu.

Vă fac o mărturisire.

Am căutat prin librării același gen de tipăritură, dar cu destinație inversă, adică ceva pentru excelentul autor de texte,

din partea artiştilor. Dar n-am găsit. Oare să nu fi căutat eu destul?!

15 în total. 5 romane polițiste şi 7 cărți dedicate umorului de bun gust. Dar care sunt celelalte cărți ce întregesc lista?
Mi s-au publicat două romane în foileton. *Alo, miliția!* în revista „Magazin” şi *În urmărirea Maurului* în revista „Pentru Patrie”. Nu au fost adunate într-un volum.

A cincisprezecea e cea mai „tânără” din toate...
Te referi la romanul *Sinceritate* , scris în liceu.
A fost lăudat de profesoara de română şi păstrat în biblioteca liceului, apoi tipărit la „Cugetarea”, dar s-a pierdut.
Judecând cu mintea de acum, mi se pare penibil, dar atunci am fost promovat în funcția de consilier sentimental al multor colegi şi colege, care veneau la mine să le scriu răvaşe de amor pentru persoanele iubite. Jur că erau de mare efect! O colegă din clasa a şaptea fiind la un pas să nască, după ce primise de la iubitul ei un mesaj duios, scris de mine.

Apariția cărților nu a trecut neobservată, toate bucurându-se de cronici sau recenzii pertinente, majoritar elogioase, semnate de nume mari.
Şerban Cioculescu, Titus Popovici, Eugen Barbu, Ecaterina Oproiu, Sânziana Pop, Silvia Kerim, Ion Băieşu, Romulus Vulpescu, Mircea Sântimbreanu, Dumitru Solomon, Valentin Silvestru, Ion Băieşu, Teodor Mazilu, Fănuş Neagu, Corneliu Vadim Tudor, Ion Cristoiu, Viorel Cacoveanu, Cornel Udrea etc. etc.

Am aflat că la naşterea fiecărui volum, se vorbea despre scriitorul Dan Mihăescu la Radio şi la Televiziune.
Da, şi, în plus, unele s-au bucurat de traduceri integrale sau fragmente în fostele U.R.S.S., R.S.Cehoslovacă, Ungaria, Polonia şi după 1989 în SUA, Elveția, Israel, Republica Moldovenească.

Cu siguranță, fiecare carte are o istorioară, dar să ne oprim la cele două cărți cu ... zâmbete!
Până să ajungem la *„zâmbete"*, câteva cuvinte despre *În căutarea... umorului pierdut*. N-a plăcut la cenzură, în special din pricina a două schițe *sinucigaşe*. Una („Acțiunea Broscoiul"), în care criticam soția unui ştab de la partid, care, neputând să doarmă într-o stațiune, din pricina broaştelor, subalternii soțului au dat toată noaptea cu bățul în baltă. În realitate asta se întâmplase la Neptun, cu Leana Mondiala, când o noapte întreagă securiştii au trebuit să lupte cu broscărimea gălăgioasă, bătând apa cu bețe lungi. Aflasem de la un şef de local, din apropiere. A doua schiță *infamantă* („Să n-o luăm uşor"), scrisă în amintirea marelui meu prieten, Toma Caragiu, şi respinsă la TVR, critica, aproape pe față, toana lui Ceauşescu, genialul conducător, care obligase toate întreprinderile care aveau un pic de teren sau curte, să cultive legume pentru cantine. Asta se întâmplase şi în curtea televiziunii. Ca sancțiune, mi s-a scos poza de pe coperta a doua a cărții, apoi volumul a fost retras din librării, pentru că mecanismul comic al acestei schițe circula ca banc. Deci, intrase în folclor.

Ce s-a întâmplat cu celelalte?
Următoarele au fost puricate la sânge şi împuținate. Li s-au schimbat titlurile. În loc de *Umor parțial color*, *Cartea cu*

zîmbete şi în loc de *Paznic la muzeul de umor*, *Poiana cu zîmbete*.

Unele au fost editate într-un număr impresionant de exemplare. Despre care dintre ele puteți afirma că a bătut recordul la vânzări?
Toate trei au avut tiraje de sute de mii de exemplare, vândute în câteva ceasuri. Ştiu că am mai căutat eu prin librării, pentru cadouri, şi nu am mai găsit.

Toate au fost primite cu drag de public, dar păstrați amintiri frumoase de la lansarea în 1996 a volumului *Glumim, deci trăim!* Prezentarea a fost făcută de prestigiosul scriitor Mircea Sântimbreanu...
Da. Mircea Sântimbreanu, care a fost ani mulți directorul editurii „Albatros", a spus printre altele: *„Rar mi-a fost dat să citesc lucruri atât de tinereşti, scrise de o pană căruntă"*.

Văd aici şi o fotografie. Sunteți alături de Nae Lăzărescu şi Vasile Muraru.
Da. Nae şi Vasile. Actori vrednici şi talentați. Un timp am făcut echipă şi le-am scris mai multe show-uri de televiziune, reviste, momente vesele de succes.
Cartea despre care vorbim a mai avut o lansare şi la TVR Cultural.
Curios că cealaltă carte, *Eu mințeam poporul cu televizorul* (nu eu l-am mințit, dar ceilalți nu vroiau să recunoască), n-a avut lansarea la TVR, despre care scriam în exclusivitate, ci la Antena 1, care m-a invitat spre ruşinea foştilor mei colegi. Acestei lansări i s-a dedicat o întreagă emisiune „Duminica în familie", prezentată de prietena mea, Mihaela Rădulescu. Complici: Corina Voicu, Mitică Moroşanu şi Tavi Iordăchescu. La emisiune au participat: Draga Olteanu,

Tamara Buciuceanu, Jean Constantin, Dem Rădulescu, Ion Lucian, Florin Piersic, Ludovic Spiess, Stela Popescu, Alexandru Arşinel, Mihai Fotino, George Ivaşcu şi ceilalţi pe care i-am uitat, să-mi fie ruşinică. Pentru toţi, aplauze!
Mai târziu, tot Mihaela a dedicat o emisiune apariţiei cărţii *Mari comici pe micul ecran* şi o alta când am devenit septuagenar, în prezenţa actorilor: Ileana Stana Ionescu, Mihai Fotino, Valentin Teodosiu, Nae Lăzărescu, Vasile Muraru, Ion Antonescu-Ministru Secretar de Stat, George Ivaşcu, Medeea Marinescu, Anca Sigartău, Oana Sîrbu, Cristina Stamate, Stela Popescu.
Mulţumesc, Mihaela!
Din cartea ei, *Despre lucrurile simple*, am aflat că figurez pe o listă cu oameni care contează pentru ea. Scria acolo că sunt reprezentantul unei specii culturale pe cale de dispariţie, umoriştii rafinaţi. *„Câţi oameni or fi trăit mai mult, câţi oameni or fi uitat de necazuri şi câţi actori s-au «cuplat» cu publicul datorită lui?”* se întreba Mihaela.

Privesc lista cărţilor şi tot nu mi-a trecut uimirea. Vă întreb, cum a început pasiunea pentru literatura poliţistă?
Şcoala de Arte Grafice m-a livrat după absolvire la M.A.I. urmând să se înfiinţeze o gazetă a poliţiei judiciare; nu apăruse miliţia, dar nici gazeta. După escale pe la „Anchete” şi „Serviciul 4” (un fel de Brigada Diverse) al Direcţiei Judiciare, unde l-am avut şef pe celebrul Ioanid, cel cu „Jaful secolului”, am aterizat la revista „Pentru Patrie”, care apărea şi pe piaţă, ca şi în zilele noastre. Perioada aceea mi-a folosit ca să mă pot documenta în arhiva fostei poliţii cu vechi afaceri din activitatea fostei poliţii judiciare. Cazuri judecate, devenite doar dosare de arhivă şi acte de cazier ale unor celebri infractori.

Aceste lecturi, ca şi amiciţia cu ofiţeri de miliţie, foşti poliţişti cu succese răsunătoare în activitatea lor, ca Eugen Alimănescu, Dumitru Ceacanica, Adrian Horăscu, Sandu Mănuşă, Nicu Ionciovici, Şerban Samson etc. etc. mi-au folosit mai târziu pentru publicarea romanelor cu tentă poliţistă.
Publicam satiră şi în revista „Urzica", eram difuzat curent la „Unda veselă", scriam spectacole destinate Ansamblului „Ciocârlia", împreună cu regretatul poet şi prozator Nicolae Ştefănescu, mort la cutremurul din 1977. Am scris şi piese de teatru prezentate atunci la „Teatru la microfon" de postul naţional de Radio, cu distribuţii fastuoase.
Pe scurt. Eram tânăr, brunet, cu ochi mari căprui, gene lungi ca de fată, dantură ca pentru o reclamă la „Colgate", înălţime 1,74, 65 kg, deştept, modest, haios, cu motocicletă şi garsonieră dublă în Piaţa Romană. Nu te lua după cum arăt acum. Multă lume jură că sunt încă viu!

Aţi debutat la celebra „Urzica", revistă condusă de remarcabilul Aurel Baranga cu o schiţă...
Am găsit-o printre hârţoagele mele. Am dat şi peste scheciul de debut la „Unda veselă", intitulat „Prima zi de şcoală".

Rezumaţi-ne acest scheci, s-ar putea să-l recunosc. Bunica ne adormea după-amiezile de duminică şi serile de luni pe ritmuri de undă veselă şi gonguri de teatru radiofonic, emise dintr-un difuzor de perete. Sunt sigură că mi-e familiar... Detestam somnul la ore impuse.

„O familie, mama, tata şi bunica, pregătea copilul, pe Răducu, pentru prima zi de şcoală. Fiecare amintea ce nu trebuie să lipsească: abecedarul, penarul, fireşte, ghiozdănaşul, guleraşul la şorţuleţ, sandvişul pentru recreaţie, un măr, florile pentru tovarăşa învăţătoare, cutia

cu «bonboane» pentru tratarea noilor colegi. Totul în viteză, cu nervi, până când, în sfârşit, trupa s-a pus în mişcare. După o bună bucată de drum, mama a rostit îngrijorată: "Sper că n-am uitat nimic". La care, bunica, cu mâna la inimă, gata să leşine a constatat: "Aoleu, maică, am uitat acasă, copilu!"

La „Urzica", dar şi la Radio, după debut, am fost invitat să colaborez permanent. Pesemne, am fost suspectat de niscaiva talent.

Iată de ce ador să stau de vorbă cu oameni ca dvs. ! Pentru că amintindu-i pe cei de talia lui Aurel Baranga, îi comemoraţi. În 2009, nimeni, în afară de scriitorul Dinu Săraru, nu şi-a amintit că trecuseră 30 de ani de la dispariţia celui care semnase piese de un succes fulminant.
Ironia sorţii. Ştii că cel care l-a întruchipat pe Mitică Blajinul murise de trei luni şi lumea nu aflase?

Marele actor Petre Gheorghiu...
Aţi continuat să scrieţi şi după 1989 în noua variantă a „Moft-ului Român"?
Da. Iar la 7 mai 2000, am fost votat în unanimitate de juriul Fundaţiei Culturale „Moftul Român" SENATOR în Parlamentul inteligheniei şi umorului românesc. Am primit şi legitimaţie aferentă, pe care nu am folosit-o niciodată.

Aţi frecventat şi Cenaclul „Luceafărul", unde aţi cunoscut scriitori importanţi.
Copilă de la poarta anilor '40, Cenaclul Luceafărul se ţinea în sala de la parterul Casei Scriitorilor din Calea Victoriei şi era condus de Eugen Barbu. Acolo i-am cunoscut pe poeţii

Adrian Păunescu, Ioan Alexandru, Ana Blandiana, Ilie Constantin, istoricul Stelian Neagoe, criticul Liviu Călin. Numai lucrările deosebite, citite la cenaclu, se tipăreau apoi în revista Uniunii. Mi s-au publicat două schițe în revistă. În seara lecturii, Liviu Călin, cel care a devenit acum un critic literar excepțional, m-a lăudat.

Mi-ați expediat într-una din zile o fotocopie a unei schițe cu o „vârstă" destul de înaintată, intitulată „Mărturisire". Se vede marcat în dreptul acesteia numele dvs. și al pictoriței Tia Peltz, semnatara ilustrațiilor...
Păstrez pe perete schițele fiindcă Tia Peltz, fiica scriitorului Isac Peltz (l-am cunoscut, am fost în relații amicale, am scenarizat și am filmat pentru televiziune mai multe schițe ale sale), a fost o pictoriță și graficiană redutabilă, membră a UAP, cu lucrări expuse în Muzeul Național de Artă, în muzee din străinătate și în colecții particulare. Țin minte că i-au plăcut mult schițele mele, altfel nu consimțea să mi le ilustreze și să semneze lângă mine - un debutant.
În schița „Mărturisire" plecasem de la un banc și ajunsesem la tragic. Paradoxal! Nu spun explicit, dar unul Gheorghe, băut bine, vine cu lăutarii după el, la iubita lui, o anume Sanda, arătându-i un pumn de bani, leafa lui, zicând că și-a luat serviciu, vine acasă pe mijlocul străzii, îl salută vecinii, dau oamenii mâna cu el și nu se mai ferește de nimeni. Nu-i mai este frică nici de Dumnezeu din cer. Și închei așa:

„Amuți Gheorghe, cu țigara lipită de buze. Se mai limpezise din băutură, arăta bătrân și istovit. Își luă fața în palme. Banii lui se împrăștiaseră aiurea, nu-i vedea. Gândurile îi erau răzlețe, pasări ce zboară fiecare în altă parte. Fugeau gândurile și nu știa cum să le oprească. Șopti doar în urma lor:

-Câte am să-ți spun eu ție, Sando...

Se stinse şoapta, tăcerea din jur făcându-se mai rea. Nici un zgomot, nici ţipenie, pe nicăieri.

Doar după un gard, departe atât cât Gheorghe să nu-i simtă, aşteptau înfriguraţi lăutarii. Pe acolo timpul nu trecea, se oprise.

Târziu, foarte târziu, vorbi cel mai tânăr, pătruns de frig şi cu umerii încovoiaţi:

-Hai, băi Gioală, lasă-l. Ăsta-i nebun. Ne puse să cântăm în cimitir şi vorbea de parcă Sanda, aia, era vie...

Gioală, bătrânul muzicant, nu se clinti şi nici nu răspunse".

Îţi dai seama ce curaj pe mine, să citesc o schiţă despre un hoţ de mahala, în faţa lui Eugen Barbu care publicase „Groapa". Şi ce scandal ieşise în presa de partid cu acest roman!
Barbu m-a lăudat şi mai târziu mi-a dat recomandare pentru primire în Uniunea Scriitorilor. El, Titus Popovici şi Ion Băieşu, nume grele.
Oricum, la data când mi-au apărut aceste schiţe, în 1962, publicasem deja romanul *Ancheta*, apariţie consemnată binevoitor de critică.

Având mare succes în presă, de ce nu aţi continuat? Cine sau ce a curmat această activitate?
Cu tot succesul meu, în 1964 am fost scos din presă, pentru relaţii neprincipiale cu persoane care au părăsit definitiv ţara, pentru un vot de blam la U.T.M. fiindcă am organizat o seară culturală cu lucrări alese din opera unor poeţi interzişi, pentru că nu eram membru de partid şi pentru că fosta mea soţie şi copilul rezultat din căsătoria noastră au emigrat. Înaintea emigrării, mi s-a contestat paternitatea de către mamă şi copilul a fost înfiat de tatăl adevărat. Printre alte mari greşeli făcute în lunga mea viaţă a fost şi aceea că m-am căsătorit la

19 ani, dintr-o ambiţie, mai mult pentru că nu o lăsa maică-sa să iasă cu mine, că nopţile mi se părea că sunt îndrăgostit, apoi zilele mi le doream mai lungi, să nu vină noaptea prea repede şi aşa am încurcat viaţa unei femei (astăzi plecată de pe lume) şi pe a mea.

Ne vom întoarce la toate aceste „păcate ale tinereţilor" într-un capitol cu destinaţie specială. Dar să rămânem pentru moment în registrul scriiturii care v-a pasionat atât de mult, încât aţi vrut s-o faceţi şi pe editorul, după 1989...

La sfârşitul anului 1990, împreună cu Carmen şi Dumitru Constantinescu, nişte rude de grad mai îndepărtat (bunica lui era vară cu mama mea), am decis să avem editura noastră, eu putând fi autorizat ca patron şi director, că doar eram membru al Uniunii Scriitorilor. O altă rudă a mamei ne-a cedat un spaţiu pe Calea Griviţei, unde exista un atelier de geamuri şi oglinzi, pe care l-a închis şi ne-a transferat nouă sediul. Un vice-primar de la Capitală, un escroc, a dat spaţiul nostru, pe şpagă, la un magazin de frigidere. Dumitru Constantinescu (Miki) a ajuns mai târziu directorul general al Imprimeriilor Coresi şi mi-a înlesnit tipărirea cărţilor: *Glumim, deci trăim* şi *Mari comici pe micul ecran.*

Soţia lui, Carmen, a lucrat în administraţia mai multor posturi de televiziune.

Aţi tipărit ceva la SCALA ?

N-am tipărit nimic la Editura SCALA. Doar am plătit amendă, că n-am depus bilanţul, înainte să cer ştergerea firmei.

Au trecut 45 de ani. Vă mai amintiţi căror poeţi interzişi le-aţi dedicat acea seară culturală pentru care aţi primit „în dar" un vot de blam de la UTM?

Am organizat la facultate o seară de poezie, dedicată poetului Ion Pillat, fără să ştiu că era descendent al familiei Brătianu, născut în familie de moşieri şi parlamentari burghezi, că a scris mult despre Balcic şi Bazarcic, foste teritorii româneşti, a căror pomenire era interzisă. La şedinţa de sancţionare organizată pentru excludere (dar participanţii au votat numai vot de blam), cineva m-a întrebat dacă nu cumva agenţi ai Ambasadei Americane m-au determinat să otrăvesc tineretul studios cu asemenea literatură duşmănoasă? La sfârşitul anului, deşi am promovat examenele, cu o singură restanţă la o materie uşoară („Constituţie”), am fost declarat repetent. Nu mi-am putut lua examenul de licenţă, fiind sfătuit să renunţ singur la studii, ca să nu fiu eliminat din toate formele de învăţământ ale statului.
Mai târziu, la televiziune fiind, am absolvit Facultatea de Jurnalism cu media 9,88!

Am citit o apreciere făcută de criticul George Stanca, conform căreia fără regimul comunist, aţi fi putut fi un alt Caragiale. Iar Corneliu Vadim Tudor v-a înscris în familia unor Gh. Brăescu, Tudor Muşatescu, îndreptăţirea de a vă afla printre ei dând-o un talent sclipitor.

Cât despre Caragiale, mă tem că nenea Iancu este irepetabil. Meşterul Tudorică Muşatescu m-a primit acasă de multe ori. Am apucat să-i fac un recital de autor („Pe-ale glumei valuri”) la TVR. A fost interzis mai mulţi ani, o ducea greu şi din nişte registre vechi a făcut pungi, pe care le vindea în piaţă, ca să aibă ce mânca. Avea şi carte de vizită, pe care scria: „Tudor Muşatescu – pungaş”. Cu greu şi cu multe aprobări, a fost numit redactor la „Urzica”. În ce mă priveşte, abia acum înţeleg ce a vrut el să spună cu afirmaţia, că după 60 de ani, dacă vezi o femeie goală, ţi-e frică să nu răcească.

Tot Muşatescu a lăsat scris că *„umoristul este un ocnaş literar."*

Poate că nu se temea să spună lucrurilor pe nume...
Despre umor, despre veselie, eu am reţinut şi ce a spus un mare înţelept, domnul Arthur Schopenhauer, că ea este moneda sunătoare a fericirii şi nu ca toate celelalte, numai biletul de bancă. Dar îl amintesc iarăşi pe colegul Shakespeare, cu afirmaţia că soarta unei glume nu depinde de gura care o spune, ci de urechea care o ascultă.

Aş vrea să văd un moment vesel, scris în perioada aceea, să ne facem o părere despre evoluţie, sau, poate involuţie...
OK! Orice umorist urmăreşte să se facă de râs. În perioada la care ne referim, marele Alexandru Giugaru avea o rubrică veselă la Radio, intitulată „Scrisori găsite". Citea nişte scrisori savuroase, cu umor în rafală, atribuite unor personaje imaginare, ale căror exprimări însemnau un regal de umor epistolar. Autor: Tudor Muşatescu.
Am încercat să mă apropii de acest stil, am scris o „reclamaţie din vacanţă", care a avut succes. A fost publicată în „Urzica", în „Pentru Patrie", am inclus-o şi într-un volum de schiţe umoristice. A fost transmisă la Radio, la „Unda veselă", chiar în lectura maestrului Giugaru. Astăzi poate părea uşor infantilă sau vetustă, dar dacă tu insişti, o fac pentru tine.

Eu insist şi dvs. nu vă mai alintaţi. Aşadar, „Reclamaţie din vacanţă".

„Tovarăşe comandant,

Subsemnatul Pandele Picupici, domiciliat aşa cum este consemnat pe buletinul identităţii mele de biroul

populaţiei, pe care l-am pierdut, cu lacrimi în ochi, vin în faţa dumneavoastră pentru a vă reclama, deschis şi sincer, tot adevărul cu privire la faptele ce mi se impută, cum că eu sunt vinovat că am ajuns la miliţie, fapt divers, de care cred că aţi auzit, fiind popularizat şi în presă.

Tovarăşe comandant, ieri, ieşind de la serviciu de la nevastă-mea, că pe la mine pe la întreprindere nu am mai fost de vreo două zile, fiind bolnav un vecin al meu, m-am urcat în tren şi am dat o fugă până pe litoral unde aveam întâlnire cu cetăţeanul Turlică, element cinstit care se ocupă cu tranzacţii confidenţiale de obiecte găsite în maşini uitate deschise. Dacă sunt uitate închise, le deschidem noi cu şurupelniţa. Tovarăşul Turlică se pricepe la comerţ din familie, întrucât sora lui ţine un shop cu bomboane agricole la meci şi se ştie că shopul scuză mijloacele.

Când m-a văzut în gară la Constanţa, Turlică mi-a spus că: "Bine, bă, amnistie, se poate să nu mai dai ochii cu mine de la ultima lăsare la vatră"?

La aceste vorbe aspre ce mi-au fost spuse sub formă de critică constructivă şi pe care le recunosc ca juste, am primit invitaţia lui de a merge la bufetul „Geamuri multe" neputând refuza un om al muncii, mai ales că el n-are serviciu şi n-am vrut să-l jignesc.

Ajunşi la bufetul susmenţionat, ne-am întâlnit cu nişte cunoştinţe aborigene, ale lui Turlică, cu care m-am împrietenit fulgerător, fiind toţi băieţi fini, cu cazier proaspăt.

Am băut doar câţiva ţapi cu tescovină „Adio, mamă" şi nu mai ştiu câte sticle de „molan-ruj", că oricum ne-au mai încărcat la notă şi ospătarii.

Am plecat imediat de acolo, fiindcă responsabilul bufetului spunea că ne ajunge de dimineaţă şi că vrea să închidă.

Față de atitudinea huliganică a responsabilului, l-am chemat la noi la masă, făcându-i semn prin aruncare liberă cu sifonul. Deoarece nu s-a prezentat la cererea consumatorilor, l-am făcut atent și prin fisurarea câtorva geamuri, despre care eu susțin că erau confecționate din deșeuri, întrucât scaunele cu care am aruncat în ele au rămas intacte.

A urmat un schimb de cuvinte impertinente și de bulgări de gheață pe care i-am scos din „vrabieră" ca să nu se topească degeaba.

Nu este adevărat că aș fi lovit după plecarea de la bufet pe niște cetățeni pașnici cu trei palme. Una din palme nu era a mea și se nimerise acolo din aglomerație.

Am dat așà în glumă, unui pieton un pumn în ochiul stâng (nu în ochiul drept, cum minte respectivul) fără să am nimic cu el. Nu eram beat, că vorba unui prieten care a făcut cârciumna la zi, se scrie beat și se citește bit. Dovadă că am ajuns cu bine la hotel, cu autobuzul din care am coborât pe deasupra șoferului și m-am cazat la camera nr. 9, achitată anticipat. M-am băgat imediat în pat, unde, în timpul somnului binemeritat, am fost legat cu șnurul de la draperii de un ochelarist cu nevastă grasă, când au ieșit din baie, că ce caut în patul lor conjugal, eu având camera 6, cifră pe care am memorat-o invers. M-am scuzat imediat, la recepție, față de milițianul cu mustață incipientă, pe care jur pe fetița mea, eu având numai un băiat, că nu l-am insultat, deoarece una e ultrajul autorității și alta e să-l înjuri, așa de la om la om.

Martorii întrebați sigur că mă acuză din dușmănie și motive oculte de ură personală, mai ales că dumnealor nici măcar nu mă cunosc.

Dumneavoastră, tovarășe comandant suprem al miliției estivale, care ați văzut ce frumos și legat, ăăă, legal

mă port, vă rog să apreciați că-mi îmi recunosc greșeala, cum se învață până și la șoimii patriei, arătându-vă sincer și deschis la maximum, că nu este nimic adevărat din toate acuzațiile ce mi se aduc în mod samavolnic și nepotrivire de caracter. Cu părere de rău îmi manifest regretul că am fost ținut la miliție și tratat cu cafea rece printre zăbrele. Mă propun ca martor în dovedirea celor arătate.

Tovarășe comandant, aștept răspunsul dumneavoastră, concomitent cu această plângere penală, ca să nu mă găsiți mâine la prânz judecat la urgență și îmbrăcat în trecere pietoni.

Trăiască ziua miliției! Hai, Dinamo!"

Uite, Annie Muscă, ți-am făcut hatârul. Să știi că pentru a fi publicat în volum, textul meu a mai fost *coafat* la cenzură.

Din ce tratează textul, observ că nu s-au schimbat prea multe în țărișoara noastră.

Ba da. Pe vremea aceea, asemenea fapte se judecau rapid și vinovații chiar făceau pușcărie. Acum, aici, pentru infractori e Parcul Libertății, am construit statul de drept. Comun! Unul dintre cântecele de ocnă începe cu versurile:
„Foaie verde, portocală/Avem o țară penală..."

Știți mai multe cântece de ocnă?

Știu, că am cunoscut lăutari de mahala cu aur în gât și pricepuți la vorbe, de auzit la beție și de ținut minte la tristețe.

Ca de exemplu...

„Joi, am mamă, vorbitor
Să-mi bagi în pâine pistol
Să-l omor pe procuror
Că m-a condamnat să mor..."

Ziua de joi se potriveşte des la rimă:

„Într-o joi, de dimineață
M-au luat sticleții din casă..."

„Era într-o joi spre seară
Când furai întâia oară",

„Portofele, portofele
Te-am şutit că n-am lovele..."

„Vino mamă-n deal, la Cruce
Să vezi duba cum mă duce..."

Apoi „Tanța" e un nume des folosit:

„Uite, Tanțo, vin mascații
Să îmi aresteze frații..."

„Jur că am să te fur diseară
În papuci şi-n pielea goală,Tanțo..."

„Vinde rochia vişinie
Să mă scoți din puşcărie,Tanțo..."

Şi cel mai cunoscut:

„Trece trenul printre munți
Ca un şarpe lung
Încărcat cu deținuți
Ca un şarpe lung..."

În sfârşit, tot de pe vremea deţinuţilor de la Canal, cântecul de jale:
„La Chilia-n port...”

Cultură muzicală solidă...
Este?

Înaintea debutului ca scriitor, mai precis la începutul anilor ’60, împrejurările vieţii v-au determinat să vă pierdeţi oarecum speranţa. Şi totuşi...
O mare actriţă, de la Hollywood, Zsa Zsa Gabor, spunea că e o prostie să te căsătoreşti fiindcă iubeşti, la fel, să divorţezi că nu iubeşti. Mai spunea ceva, deşi a fost o femeie superbă: *„Personal nu ştiu nimic despre sex, fiindcă am fost măritată tot timpul”.*
În ce mă priveşte, la primul meu divorţ, când judecătoarea m-a întrebat de ce divorţez, am răspuns: *„Cum de ce? Pentru că sunt însurat!”*
Atunci, în anii ’60, am avut o perioadă infernală. Fără slujbă, alungat din toate publicaţiile, repartizat muncitor necalificat la „Casa Scînteii”, cu o mamă săracă, am început să-mi vând hainele, butelia de aragaz, să am mese compuse dintr-un pahar de lapte bătut şi o chiflă, trei biscuiţi sau doi-trei cartofi fierţi, că prăjiţi nu ştiam să fac. Trebuia să şi lucrez undeva, că altminteri te lua miliţia ca parazit. De unde până atunci aveam prieteni cu nemiluita şi ridicam telefonul cu cârpa udă, să nu mi se ardă pielea de pe palme, acum nu mai suna nimeni şi am început să înţeleg că cele mai multe şi mai sigure relaţii dintre oameni nu sunt guvernate de sentimente, ci de interese.
Mi s-a mai întâmplat un necaz. Într-o noapte, când mă plimbam năuc pe străzi, că acasă mă striveau pereţii, mi-am întâlnit prietena, singura care-mi rămăsese, îmbrăţişată cu un

tip, recunosc, mai arătos ca mine, după un bloc, prin Dorobanţi. Aş fi vrut ca în clipa aia să-mi cânte Mielu Chitaristu', un lăutar excepţional, *„Femei, frumoaselor minuni!”*.

Şi l-aţi căutat pe Mielu Chitaristu'?
Nu. Dar în noaptea aceea am scris un început de poezie optimistă: *„De ziua mea, femeile-s frumoase/Au sânii tari şi şoldurile-n mers, contradictorii...”*

Mă pregătiţi să compătimesc un Dan Mihăescu, suferind din dragoste, victimă inocentă, cu inima sângerândă?
Mă prefac a nu remarca maliţiozitatea din vocea ta şi trebuie să-ţi spun că trădarea acelei domnişoare a picat într-un moment prost pentru mine. Ocolit discret sau direct de prietene şi prieteni, m-am cuibărit în jurămintele ei de iubire, cu disperarea ca ea să fie a doua mea aripă, fără de care zborul nu mai era posibil. Un colac de salvare utopic, din fum de ţigară.
Un prieten, dornic să mă ajute, regizor artistic la Circul de Stat, Costel Ionescu, mi-a propus să scriu repede un spectacol de varietăţi, cu muzică, umor şi numere de circ. L-am scris şi l-am intitulat: „Viaţă de paiaţă!”, transformat după o indicaţie partinică în: „Râsete sub cupolă”. Urma să semnez cu pseudonim, întrucât fusesem exclus din presă, dar la lectura din Comitetul Oamenilor Muncii, trebuia să fiu în viu. S-a făcut o lectură formală şi s-a respins scenariul cu mânie proletară.
Un cunoscut, mai mare cu peste 30 de ani decât mine, Mihail Drumeş (Dumitrescu), scriitor pe care în adolescenţă l-am citit cu o pasiune devoratoare, faimos prin anii '40 cu romane ca *Elevul Dima dintr-a 7-a, Invitaţie la vals* sau *Scrisoarea de dragoste*, mi-a sugerat o activitate de „negru”, pe care,

probabil, o avea uneori şi el. Adică să scriu contra cost ceva cărţi sau piese de teatru pe care să le semneze tovarăşi cu dosar de cadre beton şi veleităţi de scriitori. Oricum, am citit într-o revistă „Magazin”, antebelică, o piesă de teatru a maestrului Drumeş, care semăna cu una din anii republicii populare, semnată de un apreciat dramaturg, de tip nou.
Cunosc numele unor impostori, care au devenit membri ai Uniunii Scriitorilor, au fost apreciaţi de critică, s-au bucurat şi de niscai onoruri, au câştigat bani mulţi, ieşind apoi la pensie ca oameni de cultură şi... odihnă.

Ca de exemplu...
Annie Muscă, vrei să faci din mine un delator! Nu am dovezi. Cei implicaţi sunt, fie, în lumea de dincolo, fie rămaşi în lumea aceasta, mai sus de locul unde să-i poată ajunge acuzele mele. Eu n-am apucat să lucrez ca „negru”, fiindcă un alt prieten bun, Titi Niculescu, fost şi el ziarist în presa militară şi scos cu tam-tam pentru un divorţ, tocmai se angajase redactor la o întreprindere nouă, de reclamă comercială. Mi-a propus să fac şi eu o cerere de angajare acolo, sprijinit de el. Am semnat cererea şi am fost angajat ca administrator producţie film. Nostim era că acest post figura în schemă, dar nu exista nimic pentru producţie de film. Directorul, Şerban Enăchescu, pe numele său, un tip cult, cu o minte brici, mi-a dat mână liberă să înfiinţez un studio de film publicitar.

Din câte ştiu, aţi preferat să vă fie rău. Parcă nu aţi fost membru de partid...
Am fost. Ca să nu fiu, m-a ajutat, ani mulţi, dosarul meu prost. Dar în 1975, la televiziune, mai rămăsesem afară din partid, la „Varietăţi”, eu, Titus Munteanu, Grigore Pop şi Alexandru Bocăneţ. Parcă, doar ăştia mai eram neîncadraţi

politic. Ni s-a spus limpede că televiziunea este organ de presă al Comitetului Central al P.C.R. şi cine nu vrea, sau nu poate deveni membru de partid, să-şi caute alt loc de muncă. Am intrat la grămadă. Nu pot fi bănuit că am intrat în partid, ca să fac carieră. La primire, în 1975, aveam 42 de ani. În plus, munca de partid, în organizaţia redacţiei noastre era pur formală. Se făcea un proces verbal de şedinţă, fals, în care se spunea că au luat cuvântul cutare şi cutare, că au tratat problemele cutare şi cutare...Se vorbea cu „domnule", adică, dintre cei tineri nimeni nu îndrăznea să-i zică lui Vornicu „tovarăşul Vornicu". Era „domnul Vornicu", ca şi noi toţi cei mai vârstnici. Din redacţia noastră, eu am rămas cel mai vechi membru de partid. Chiar şi după 1989, până în iulie 1990. Fusesem scos (împreună cu mai mulţi colegi), la sfârşitul lui 1988, dar rămăsesem în organizaţia de la TVR şi prezenţa la şedinţa din noiembrie 1989, pentru realegerea lui Ceauşescu, a fost obligatorie. Când am venit la şedinţă, am rugat secretarul de partid (întotdeauna am avut secretari de partid aleşi dintre colegii cumsecade şi cel mai puţin dispuşi să facă pe revoluţionarii), să-mi primească cotizaţia pe următoarele şase luni, ca să nu mai fiu chemat la vreo şedinţă, unde oricum, urma să fiu pus prezent, ca şi toţi ceilalţi membri absenţi. Partidul unic a răposat în decembrie 1989, dar eu ca un membru conştient, aveam cotizaţia achitată până la 1 iulie 1990.

Ştii şi tu cum a fost regimul acela.Dacă încerci să povesteşti ce ai trăit şi ce ai văzut în anii aceia, unor tineri ca tine, sau şi mai mici, te pot bănui că reinventezi „Capriciile" lui Goya, „Demonii" lui Dostoievski, „Revoluţia franceză", „Marea revoluţie rusă din octombrie 1917", sau mai ştiu eu ce orori. Chiar şi Holocaustul, lagărele naziste şi gulagul sovietic, crimele Securităţii din România sunt uneori socotite drept

nişte închipuiri bolnave ale naratorului, imposibile în realitate.
Regretabil, doar istoricii mai ţin minte că între 1944 şi 1964, la noi au fost închişi cam vreo două milioane de oameni, majoritatea nevinovaţi. La Aiud, Râmnicu Sărat, Piteşti, Gherla, Satu Mare au existat catacombele groazei. Construirea Canalului Dunărea-Marea Neagră a dat posibilitatea încarcerării fără judecată. După model sovietic, ca să poţi condamna un om la muncă silnică, până la 5 ani, erau suficiente două declaraţii împotriva lui, în care să se spună că respectivul vorbeşte duşmănos la adresa regimului de democraţie populară, este reacţionar şi ostil construirii omului nou. Atât, fără nici o altă dovadă. La sate, aceste două declaraţii puteau fi date de şeful de post şi ajutorul său, care nu îşi arătau calitatea oficială, scriind: *„Subsemnatul Cutare, locuitor din satul Cutare, îl demasc prin prezenta pe Cutărică..."* Am cunoscut un bătrân, fost colonel de securitate în Comisia M.A.I. de triere şi aprobare a dosarelor pentru trimitere la Canal. Îmi povestea că la alegerea duratei încarcerării, unii ofiţeri dădeau cu banul în sus, zicând: *„Dacă pică stema îi dăm 5 ani, dacă nu, doar trei!"*

Văd că nu aţi rezistat ispitei şi aţi mers la Arhivele Securităţii, iar în iulie 2004 aţi primit o depeşă de la C.N.S.A.S.

Am fost curios să văd dacă fosta Securitate mi-a întocmit în acei ani vreun dosar. Mi s-a spus că nu au identificat nici un dosar pe numele meu. Nelu Valeriu, fost director general al TVR, care şi-a studiat dosarul, îmi spusese că există în arhive sumedenie de note informative contra mea. Să fie primit!
Oribilă epocă. Există însă, documente care dovedesc că un fost ministru de interne, Alexandru Drăghici, deranjat la masă de un cetăţean, a dat ordin să fie împuşcat imediat. Şi a fost!

Un secretar al partidului, Chişinevschi, a dat ordin ca un om să fie închis, fără proces şi a fost închis opt ani. Despre crimele unor Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari Georgescu, Pintilie, Nicolski, Ceauşescu se află încă foarte greu şi câte puţin. Despre metodele abominabile de tortură, despre fenomenul Piteşti s-a scris, s-au făcut filme. Am citit undeva despre lăudăroşenia unui fost torţionar, care bătea, zicea el, fără să lase urme. Deţinutul era culcat pe o masă, i se punea o scândură pe piept, în care se dădeau lovituri puternice de baros. Arestaţii circulau numai cu ochelari negri, erau anchetaţi în ture, adică non-stop, prin schimbarea anchetatorilor. Întotdeauna m-am întrebat cum s-a putut ca în nişte oameni atât de mici, să încapă o ură atât de mare?

Fiecare dintre noi ne-am pus această întrebare. Cum aţi trecut prin perioada aceea?

Nu exista zi să nu afli de arestarea unui cunoscut, îi evitai pe cei dezagreabili regimului, vorbeai la telefon codificat. De exemplu, la Înviere, în loc să spui unui prieten *„Hristos a înviat!”*, ziceai şoptit: *„A revenit, băiatul!”* şi prietenul răspundea: *„E just, tovarăşe!”*. Când întrebai la telefon, un prieten, ce face şi răspundea *„Bine”*, îi spuneai: *„Am înţeles, nu eşti singur, te sun mai târziu!”*

Dacă se întreabă vreun neîncrezător cum au putut face românii (sau şi românii) aşa ceva, să se gândească cum în ultimii 20 de ani, am asistat la nişte fărădelegi şi jafuri uluitoare, fără ca cineva să plătească. Aştept să mă întrebi cum am lăsat noi, tinerii de atunci, să se întâmple aşa ceva? Ca să te pot întreba şi eu, cum lăsaţi voi, tinerii de acum, când nu vă mai poate sălta securitatea şi nici să fiţi condamnaţi, şi nici torturaţi îngrozitor, să nu mai funcţioneze nimic normal sau moral în ţara asta? Arată-mi o singură autoritate unde problemele se rezolvă corect, după lege şi fără

şpagă! De ce vă duceţi să votaţi politicieni-şacali, de ce invidiaţi nişte târfe analfabete, dar arogante, cocoţate în demnităţi de stat, escroci agresivi, beizadele cu mintea odihnită, doldora de money, cum toleraţi acest stat penal, fără justiţie, conducătorii lui delincvenţi, cu tupeu inimaginabil, bandiţi dovediţi, dar cu funcţii mari în organisme oficiale şi tot cortegiul de ticăloşii fioroase, de partid şi de stat, ale căror victime sunteţi?
De ce permiteţi să vă dea lecţii de democraţie, să condamne comunismul loazele celor mai infernali zbiri comunişti, oploşiţi din timp, peste hotare? Ştii că, pe vremea mea, dacă aveai origine socială nesănătoasă, nu puteai urma nici măcar liceul şi, ferească sfântul să fi fost dat afară dintr-o slujbă, că nu te mai angaja nici gropar la vreun cimitir de periferie? De ce nu inventaţi voi un vaccin anti-jigodie pentru gunoaiele umane care maculează la nesfârşit ecranele televizoarelor?

Păi...
Păi şi voi ca şi noi, toţi tăcem din gură. Să-ţi recit puţin dintr-o poezie a lui Radu Gyr, un poet cu stea în frunte, a cărui viaţă s-a scurs în cele mai cumplite teminţe comuniste. Poezia se numeşte „Tăcem din gură”
Din tot, ce ne-a mai rămas aieve,/ acest zid grav, aceste dreve./ Crunt ferecaţi în piatra dură/ Cu pumnii strânşi, tăcem din gură.
Tăcem, parc'am tăcea de veacuri/ Ca nişte funduri vechi de lacuri./ Şi ferecat în bezna sură,/ De mii de ani, tăcem din gură.
Dacă dvs. recitaţi din Radu Gyr, eu doar citesc şi recitesc. Câţi din cei de azi mai au sensibilitate la versurile poetului închis la Aiud în anii despre care am vorbit?!

Noi ne învăţăm copiii că tăcerea e de aur, sau capul plecat sabia nu-l taie. Cred că am început să-ţi par un bătrân arţăgos...

Deloc...
Mulţumesc.
Ştii care a fost ultimul sfat al lui Goya?

Nu.
„Aminteşte-ţi că vei muri".
Deocamdată, eu prefer să n-am memorie...

Eu nu voi fi chiar atât de sadică cu memoria dvs, şi voi încerca să vă transpun din nou în anii '60, când eraţi autor consacrat de romane poliţiste. Mi-aţi dat impresia că le scriaţi tocmai pentru a vă simţi liber...
Te referi la faptul că treceam prin prima încercare de desprindere din chinga rusească. Dej a ignorat până şi moartea lui Stalin, stalinismul menţinându-se la noi la cote şi mai înalte. E adevărat însă, că în vara lui 1964 s-a dat un decret mare de graţiere, a deţinuţilor politici. De fapt, de prin 1962, au fost eliberaţi la vreo 13.000. Toţi aveam speranţe de bine. În general, românii au fost hrăniţi mai puţin cu pâine şi mai mult cu speranţe.
Dacă îmi promiţi că zâmbeşti, îţi mărturisesc o constatare comică, a mea.

Promit !
Americanii au rămas în istorie cu „Experimentul Philadelphia", prin care au făcut să dispară o navă. La noi a dispărut o flotă întreagă şi autorii experimentului sunt păstraţi în anonimat şi în libertate.

Dumneavoastră ați zis!

Yes, dar hai să-ți povestesc şi ceva de la o petrecere tristă. Georgică Pîrjol mi-a propus să mergem, atunci, prin iulie-august 1964, la un „bairam", prilejuit de întoarcerea acasă a unui fost deținut politic. Țin minte doar prenumele, Raoul. Despre numele lui de familie îmi amintesc doar, că era scris în cărțile vechi de istorie.

Continuați povestea...

Am „petrecut" într-o vilă de pe Maria Rosetti, într-un subsol sordid, cu pereți mâncați de igrasie, cu țevi ruginite, care țineau loc şi de cuiere pentru nişte haine scumpe, comandate cândva, la Milano, la Londra, la Paris...Cu pânze de păianjen şi miros de mucegai. Invitații, majoritatea foşti deținuți politici, păreau că întârziaseră cu vreo 30 de ani la această întâlnire. Slabi, nişte oase învelite în costume demodate, croite în timpuri străvechi din stofe fine. Doamnele arătau ceva mai acătării.

N-aveai pe ce să te aşezi, s-a stat în picioare. S-a servit o vişinată de casă, adusă dc o invitată, apoi un vin rozaliu, de 6 lei kilu, cu gust de săpun. Paharele erau din cristal venețian, Murano. Pe nişte farfurii, descompletate, din servicii Limoges şi Rosenthal, s-au servit cubulețe de parizer, feliuțe subțiri de slăninuță afumată, aduse de o fostă servitoare de la țară, a familiei lui Raoul, tarte cu pastă de carne „Flax", un fel de salam-pateu, care se vindea mai mult pentru câini. Chifle la discreție. Iar la desert, am primit o cremă, ce se vroia din ciocolată, dar se vindea la Alimentara şi era făcută dintr-un un praf chimic aromat. Se chema „Fosfarin". Amestecat cu apă şi zahăr, obțineai un fel de chiftea maronie, dulce.

Discuțiile se purtau în franceză şi eu înțelegeam cam trei cuvinte din 15. Parcă ți-am mai spus că m-au ocolit limbile străine, fiindcă am început la şcoală cu franceza, au venit

nemții, dă-i cu germana, au venit rușii și hai „Să învățăm limba rusă cântând". Cine mă bănuiește că în descrierea acestei petreceri m-am inspirat din romanele lui George Călinescu, n-are temei. Aș vrea eu să fi scris ca dumnealui. L-am cunoscut personal, am fost invitat la câteva spectacole scrise și jucate de el, acasă, prin Dorobanți. Odată, chiar mi-a cerut să-i arăt ceva scris de mine, dar nu i-am arătat și bine am făcut.

De ce?
Cum să am curajul să-i citesc ceva scris de mine, celui numit „Divinul critic"?!

În încheierea capitolului, să revenim la două din cărțile dvs. Vă rog să alegeți, dar nu la întâmplare, una polițistă și una umoristă. Să presupunem că vă aflați la bacalaureat, la proba orală. Din câteva fraze concise ar trebui să mă faceți să simt întreaga dvs. pasiune pentru scris...
Iubesc la fel cărțile scrise de mine. Două mai dragi? Dintre cele polițiste, când am terminat *Comisarul moare ultimul*, mi-a părut rău. Aș mai fi vrut!

Nu puteam plânge un „comisar" care încă nu murise... Publicarea lui a coincis cu deriva romanului polițist românesc.
De ce nu ați vrut să contribuiți la relansarea lui, care, ce-i drept, s-a produs mai târziu?
Publicul, și cel cititor și cel telespectator, aștepta de la mine umor. M-am simțit obligat să scriu umor, abandonând o pasiune a mea din tinerețe.
Și dintre cărțile de umor? Pe care ați iubit-o mai mult?
Dintre cele de umor, mi-a rămas mai caldă-n suflet *În căutarea... umorului pierdut*. Mi se pare mai împlinită și

poate unde a fost mai chinuită de cenzură şi apoi, interzisă. Copil oropsit!

Cu acelaşi titlu, la fel de nostalgic, a fost „botezată" o tabără de creaţie umoristică. Un proiect iniţiat de Lavinia Şandru...
Da, a fost o iniţiativă în pofida umorului din politic. Principalul scop era realizarea unui filmuleţ de o jumătate de oră pe baza unui text semnat de mine. Aduceam în scenă lumea lui Creangă în zilele noastre...
Nu am fost în tabără. Am scris doar scenariul acestui film regizat de prietenul drag, Georgică Ivaşcu. N-am văzut filmul. Se pare că realizatorii s-au oprit din motive neclare pentru mine.

Ca specialist în umor, ce credeţi, se poate vorbi astăzi de o decădere a umorului românesc sau de apariţia unui pseudo-umor?
După vodevilul din decembrie 1989, mulţi realizatori de spectacole, autori şi actori, au înţeles că democraţie şi libertate de exprimare înseamnă dese incursiuni prin chiloţi de ambe sexe. Au proliferat glumele vulgare, gesturile obscene, divertismentul tv. cât mai trivial. Discutând cu reprezentanţi ai „noului val", aceştia m-au informat, miloşi, că timpul nostru, al bătrânilor mucegăiţi, a expirat, cu noi cu tot. Mă consolez în ceasul dinaintea somnului de noapte, gândind că s-au vândut sute de mii de DVD-uri, cu marii actori pentru care am scris şi au luat alţii banii. Cu mulţumirea secretă că noi, legitimii, suntem şubrezi şi până la pronunţarea definitivă a unui eventual proces civil, „dăm colţul". E vremea marilor şi micilor tâlhari, a curvelor parfumate pe deasupra slinului. Parcă Nicolae Iorga a spus că la o revoluţie, eroii mor, filozofii tac şi gunoaiele ies la

suprafață. *„O, țară tristă plină de umor!"* cum ar zice iarăşi şi iarăşi, Bacovia.
Asta nu înseamnă că țara asta, pe cale de dispariție, nu mai are oameni buni. Argumentez cu Annie Muscă, doamna care, numai ea ştie cum, s-a încumetat să scrie o carte despre mine, carte pândită de moarte financiară, pe drumul spre tipar.

No comment! V-am întâlnit în paginile unei cărți, recent apărută la Eikon şi coordonată de Cornel Udrea, care vorbeşte prin gura celor „unşpe" autori de proză satirică despre starea de sănătate a umorului românesc contemporan. Ca să nu spună cât de bolnav e...
Da. Umorul meu e prezent acolo de la 177 la 197, vorbesc despre cele 20 de pagini. Şi Cornel Udrea spune bine pe ultima copertă despre noii aşa-zişi umorişti: *„aceşti oameni sunt folosiți de către televiziuni pentru a atrage public şi pentru a compensa lipsa emisiunilor de umor."*

M-am amuzat citind câteva vorbe de duh caracteristice lui Cornel Udrea, reproduse în cartea *Eu mințeam poporul cu televizorul*.
Urma să îşi schimbe prefixul şi implicit să treacă în a doua jumătate de secol. Cu această ocazie am scris două pagini în cinstea lui. Mai ții minte vreo vorbă din asta de duh?

Da. De pildă, *„Există impozitul pe venit, nu şi pe plecat"*.
Dar ce zici de următoarea?
„Cele mai multe anecdote despre bărbați sunt cele cu femei."

Nelipsitele „muze"...

RECOM.
PRIMUL STUDIO DE FILM PUBLICITAR
DIN ROMÂNIA

În 1965, Dan Mihăescu, prin solicitarea venită din partea unui vechi prieten, nu mai apucă să lucreze ca „negru" pentru că ajunge şef de studio de film publicitar, ceva inedit la vremea aceea, în România.

Având camarazi de nădejde şi idei nenumărate, personajul nostru va lucra aproape doi ani în domeniul reclamei.

Ce-ar fi să le spunem cititorilor cum se descurca tânărul Dan Mihăescu la noul lui job?! Şeful studioului de film publicitar, pentru televiziune.

De acolo pornisem şueta noastră şi ce de slalomuri am făcut, până să ne întoarcem. M-ai provocat.

V-a plăcut.

Îţi voi povesti pe îndelete cum a fost la Recom (Reclama Comercială), dar mai întâi să-mi şterg o lacrimă veche, pentru Titi Niculescu. O întâmplare a făcut ca el să schimbe un bilet de avion, pe un aeroport intern, cu un tip, care trebuia să mai rămână o zi în localitate. Acesta era Costel Ionescu, regizorul de la circ. O coincidenţă tragică. Nu se cunoaşteau. Avionul cu care s-a întors Titi s-a prăbuşit, murind toţi pasagerii şi echipajul. Soţia pilotului, Mariana Ilie, a fost angajată, dat fiind tragedia produsă, la Aeroportul Băneasa, devenind mai târziu stewardesă. Când zbura pe ruta Paris, l-a cunoscut pe Tudor Vornicu, căruia mai târziu i-a acceptat cererea în căsătorie, iar tu i-ai scris o carte frumoasă. E mică lumea!

Acum, însă, am ales să scriu o carte despre un umorist notoriu şi aud poveşti, triste, triste...

Şi pentru că îmi reproşezi întâmplările triste, să-ți spun una veselă cu fostul meu director de la Recom, Şerban Enăchescu.

Ne împrietenisem şi într-o seară, ne-am scuturat îndelung buzunarele şi am strâns de o votcă. Pentru că el locuia pe Popa Tatu, am intrat la restaurantul „Virgiliu". Acum îi zice „Codrii Cosminului" şi în tinerețea mea, se numea „Unirea muncitorilor". Auzi, nume de cârciumă! După votca băută cu Şerban ni s-a făcut foame şi el mi-a propus să-l conduc până acasă, fiindcă nu se putea ca sora lui (stăteau împreună) să nu încropească vreo gustare. Locuiau într-o casă la curte, cu un etaj, crescând în curte găini şi un purcel. Când am ajuns acolo, era trecut de orele 23, sora lui dormea, dar Şerban a găsit pe treptele scării o oală cu ciorbă pe care a pus-o la încălzit. Pesemne am făcut noi ceva zgomot, că sora lui s-a trezit şi a întrebat unde a dispărut oala cu lături, pregătită pentru porc? A fost greu să-i explicăm, de ce am pus-o la încălzit şi de ce Şerban aranjase pe masă, două farfurii adânci, linguri, tăiase pâine...

Povestiți atât de „frumos", dar n-aş vrea să uităm debutul unui studio publicitar, de ce nu, celebru?

Ai să vezi tu cum echipa mea de subalterni semăna cu cea de deratizare, dintr-un roman al lui Marin Preda. Dar pot dovedi cu acte şi martori, că ce îți spun corespunde întocmai adevărului. S-o luăm cătinel. N-aveam nici măcar o cămăruță, pentru birou; ne întâlneam într-un hol de trecere al blocului de vizavi de magazinul „Muzica". Ca personal, am început, cu mine şef, iar Geraldine Lustig, o fată vrednică, pricepută şi serioasă, ne-a fost secretară, producător, contabil, persoană de contact a studioului, curier şi gazdă a tuturor crizelor noastre

de nervi. Apoi, Victor Boiko, operator truka, pentru desene animate şi Loţi Kramer, operator film, calificat, absolvent de Institut. Colaborator imagine film, Harry Casapu, şutat de la televiziune.

După nume, s-ar părea că starea morală a dumnealor nu era prea „sănătoasă”...

Starea social-morală a acestora: eu, scos din presă, Victor Boiko, cu cerere de emigrare în RFG, Loţi, idem, în Franţa, Casapu, în statul Israel, ca şi Geri Lustig, care a depus actele de plecare ceva mai târziu. Peste ani, pe Loţi, l-am întâlnit la Paris, era operator la Televiziunea Franceză şi pe Geri, la Tel Aviv. Acesta din urmă lucra la Televiziunea israeliană pentru tineret. La această televiziune lucrau atâţia teleaşti, veniţi din România, încât cineva, care m-a auzit vorbind româneşte, m-a întrebat la ce emisiune lucrez acolo.

Am început prin a căuta un sediu şi l-am găsit pe Brezoianu, vizavi de fostul restaurant „Cişmigiu”, unde, pe timpul războiului, a funcţionat hotelul restaurant „Princiar”, pentru ofiţerii germani. O clădire veche, mai mult o ruină, unde ne-am instalat noi şi secţia de pictură-panouri a întreprinderii de Reclamă Comercială. Şeful secţiei de pictură, un anume Paul Matache, trecuse la religia mozaică să poată pleca şi el în Israel. Eu am identificat spaţiul, iar întreprinderea a făcut intervenţiile necesare pentru a-l obţine. N-a fost greu. Nu se bătea nimeni pentru o hală fără utilităţi. Studioul de film l-am amenajat noi, cu trei încăperi, separate cu pereţi din pânză de sac. Platou de filmare, magazie utilaje, birou. Am început cerşeala de materiale casate: de la studiourile din Buftea, proiectoare, ne-au fost date două de 5000 w, mari consumatoare de energie şi la care nu se mai găseau becuri. De la Televiziune, am luat peliculă expirată, ORWO, de 16 mm. De la Studioul Sahia, două aparate ruseşti de filmat; ca

să le poţi ţine pe piept, trebuia să fii campion la haltere. Tot de la „Sahia" am luat două „mese" de montaj, „Meopta", mari cam cât o maşină de scris fiecare. Nu se mai foloseau nicăieri. Am angajat şi un electrician, un oltean, Jean Balaş, fost condamnat politic. Băiatul ăsta ceruse voie să stea la o masă într-un restaurant din Craiova şi vecinii de masă au discutat ceva, ce măcar el nici nu a auzit. Vorbeau despre ultimii partizani din munţi, braşoave. Tipii erau urmăriţi de securitate, au fost săltaţi la ieşirea din restaurant şi Jean, *confiscat* de la masă. A fost condamnat pentru omisiunea denunţării. După eliberare, l-am angajat noi.

Cum aţi reuşit să vă organizaţi ?
Ne trebuiau urgent un regulament de funcţionare, o mică organigramă, grilă de salarizare, plan de producţie, tarife pentru beneficiari, limite de onorariu pentru colaboratori etc. Ne-am pus pe scris. Nu aveam prea multe cunoştinţe, dar nevoia te învaţă. Ne-am inspirat după regulile financiare ale Studioului Buftea, Sahia şi Televiziune. După negocierile de rigoare, Ministerul Comerţului, de care depindea întreprinderea, ne-a consfinţit existenţa, cu aprobările cuvenite. A venit timpul să umblu la micuţa noastră organigramă. Lui Kramer şi Boiko le-a venit plecarea. Mi-au rămas libere două posturi de operatori. Pe unul am angajat, cu jumătate de normă, doi operatori excepţionali, de la TV: soţii Beatrice şi Ovidiu Drugă. Am mai colaborat cu doi artişti ai imaginii, tot de la TVR, Mircea Gherghinescu şi Emil Henţiu. Pe celălalt post, am angajat ca regizori, actorii Constantin Dinescu şi Tudorel Popa de la Teatrul Mic. Pentru desene animate, colaboram cu un domn Popescu, de la Sahia, fratele lui Gopo şi Doina Levintza. Monteuze film, plătite cu bucata, au fost două maestre, printre cele mai bune de la televiziune: Alexandra Dorobanţu şi Rada Călin. Ei, şi ca în poveştile cu

Păcală, ce am uitat noi? Că filmele trebuie developate. Lucram numai pe peliculă reversibilă, iar instalații de developare pentru 16 mm nu deținea în țară, decât Televiziunea Română. Ei nu acceptau comenzi de la nicio altă instituție. Eu aveam un prieten inginer, poreclit Popescu-Color, pasionat de fotografie şi film, care ar fi putut improviza o instalație de developare, dar noi nu puteam plăti o asemenea prestare decât cu factură de la o firmă de stat. Cum, vorba latinilor, *„Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți"*, Jean Balaş, electricianul nostru, a găsit un laborant de la o cooperativă foto, nebun ca şi noi, care s-a încumetat să improvizeze el ceva, după o schemă trimisă mie, prin cineva (cu poşta era foarte riscant), de la Loți Kramer, care ajunsese în Occident. Improvizația a funcționat, aveam unde developa şi plăteam prin virament la cooperativă.

Cât ofereați unui actor pentru o reclamă?
La capitolul succese, mă pot lăuda cu tarifele obținute pentru actori: 800 de lei pentru ziua de filmare, la fel ca la Buftea. Numai că la noi pierdea o oră-două cu filmarea.
Exemple: actorul îşi făcea un nod la cravată şi spunea spre cameră:
„Select, o cravată de efect".
Sau, un copil, mânjit pe gură cu ciocolată, clama:
„Ciocolata Pitic te face voinic!"
Exemple audio, pentru radio, nişte cântecele agreabile:
„Dropsuri bune şi jeleuri/Caramele şi drageuri..."
Sau:
„Noi venim cu o veste bună/Un aspirator Record face casa lună".
Cu tarifele noastre am obținut colaborarea marilor actori ai epocii. Apăreau la televiziune (singura), erau auziți la Radio (singurul) şi luau un ban.

V-ați propus să mă lăsați fără cuvinte...Când rostiți aceste texte, parcă îl aud pe Toma Caragiu făcând reclamă la diverse produse din import.
A fost un text cu mare succes la public.

Dădeau randament utilajele acelea casate, aproape impracticabile?
Utilajele acelea erau pentru vreun control, când trebuia să dovedim cu ce unelte producem. În realitate, se filma cu aparate „Paillard" de ultimă generație, se montau filmele pe utilaje occidentale noi, se filma pe peliculă „Kodak", imprimările muzicale se făceau în studiouri profesioniste.

De unde? Că nu existau firme particulare.
Nu răspund nici în fața Marii Adunări Naționale! Aveam plan de producție, îl depăşeam lună de lună, am luat şi Marele Premiu la Festivalul de film publicitar de la Gottwaldow, din Cehoslovacia, cu o reclamă la „Pepsi". Am filmat pe un stadion o „grămadă" tensionată, la un meci de rugby, un jucător forțos reuşea să se desprindă, răsturnându-i pe toți ceilalți, şi în loc de balon oval, ridica spre obiectivul camerei o sticlă de „Pepsi Cola". De pe banda sonoră, se auzea ferm: „*Pepsi, avânt şi energie!*" Sunt dator să spun că regizorul Titi Dinescu a fost realmente un om cu majusculă, serios, muncitor, talentat, cu vocația prieteniei, iar Tudorel Popa, renumitul profesor Paganel din serialul de televiziune „Val Vârtej", a fost un artist unicat şi un om cu o cultură de dimensiuni renascentiste. Pe bune!

Observ că păstrați multe amintiri de la Recom...
De la Recom mi-a rămas în suflet şi poetul Ştefan Popescu, fost deținut politic, reabilitat şi numit director artistic al

Reclamei Comerciale.

Aţi realizat doar spoturi publicitare?
Nu am făcut doar filme publicitare de un minut. Ne-am extins cu timpul. La Braşov, am realizat un film-lecţie de 50 de minute, despre profesia de ospătar. Am mai făcut filme de promoţie pentru mari localuri : „Cerbul carpatin" din Braşov şi „Şura Dacilor" din Poiană, „Cazino" din Mamaia şi Barul „Neon" din Eforie.
La Braşov, conducea alimentaţia publică un anume Şerbănică, trimis de Gheorghiu-Dej la specializare în Franţa. „Cerbul carpatin" şi „Şura Dacilor" au fost primele din România, unde chelnerii, picolii, bucătarii prezentau şi un program artistic, realizat sub bagheta unor profesionişti.
Iar cele două unităţi de la mare au fost singurele unde balerinele apăreau cu sânii goi.

Câți ani a durat povestea cu Recom?
Aproape doi ani. A fost frumos, am avut colegi oameni de calitate, care învăţaseră în cei şapte ani de acasă cuvintele: respect, cinste, omenie, bun simţ, fairplay. Poate că ne unea şi condiția noastră şi situația politică blamată şi sancţionată de autorități.
După plecarea de acolo, am aflat numai veşti triste. Directorul Şerban Enăchescu fusese schimbat, refuzându-i-se primirea în partid. Directorul Tamaş, care i-a urmat lui Enăchescu, emigrase. La fel şi arhitectul şef Dan Bădic; acesta a făcut parte din personalul Curții Regale de la Versoix. Inginerul-şef Ivănescu emigrase şi el.
Titi Dinescu a murit. La fel şi directorul artistic, poetul Ştefan Popescu. Tudorel Popa s-a sinucis, iar Jean Balaş s-a înecat accidental.

Aşadar, Recom-ul nu a avut un happy end...
Îți imaginezi. În fostul nostru sediu funcționează acum un restaurant Mc Donald's şi eu, ultimul mohican, povestesc despre un trecut schizoid.

Folosiți un termen prea dur. Trecutul acesta e marea noastră curiozitate. Ce-am ajunge dacă nu ne-am raporta la el?!
Hai să-ţi mai spun o curiozitate, dacă tot suntem în acest registru.
Şefa de Cadre, din timpul cât am funcționat la Recom, o femeie simplă, cumsecade, mi-a arătat caracterizarea făcută pentru angajare la ei, de către Direcția Politică a M.A.I., de care depindeau organele de presă ale ministerului. Se scria acolo că sunt un element inteligent, talentat, dar afemeiat, cu anturaj dubios şi legături cu elemente ostile regimului de democrație populară sau care părăsesc ţara. Ciudat că printre aceştia erau citați: Dr. Dodel Grigoriu, conferenţiar universitar, secretar de partid la Clinica de Dermatologie a Spitalului Colentina, regizorul de film, Andrei Călăraşu (ambii au părăsit într-adevăr țara, dar mult mai târziu), scriitorul şi dramaturgul Octavian Sava, redactor-şef la Radio, membru de partid, aflat şi acum în ţară, generalul Eugen Bantea, Directorul Institutului de Istorie şi Teorie Militară, mort şi îngropat la Ghencea, Dr. Alfred Sapse, emigrat legal. Bineînţeles că era citată şi emigrarea fostei mele soţii, cu copilul. Pentru copil mi s-a cerut consimţământ scris, deşi era înfiat. Pleca deci, cu părinţii săi legali, mie mi se contestase, în justiție, paternitatea. A trebuit să semnez sub o frază tip: *„Consider că acest copil se poate dezvolta mai bine într-o ţară capitalistă"*. Un adevăr incontestabil, dar asumându-l în scris, în epoca aceea, îți semnai condamnarea la o existenţă îngrozitoare.

Cred că sunteţi printre puţinii, care permit accesul şi în spaţiile mai obscure ale existenţei lor...
La intrarea în viaţa mea, uşa e deschisă!

....

Ei, doamnă Annie Muscă, iată că am ajuns la mariajul meu cu televiziunea, care a durat până... azi. Sper şi mâine şi poimâine, până când, aşa cum se spune la orice căsătorie, moartea ne va despărţi.

În cazul acesta, vă aştept la o întâlnire pe platourile de televiziune...
Cu mare drag!

Cu mama la fotograf

Cu mama şi naşa mea de botez. Mama mă îmbrăca fetiță fiindcă îmi plăcea să mă joc numai cu păpuşi. Atunci şi mai târziu.

Certificat de cununie: Constantin și Floarea

„Mihăilescu” în loc de „Mihăescu”, primul buletin la 14 ani

Certificatul de căsătorie al părinților: Floarea Capotă și Costin Mihăescu, la 23 ianuarie, 1930

25 septembrie 1932. Constantin Mihăescu si Floarea Capotă, în ziua nunţii lor

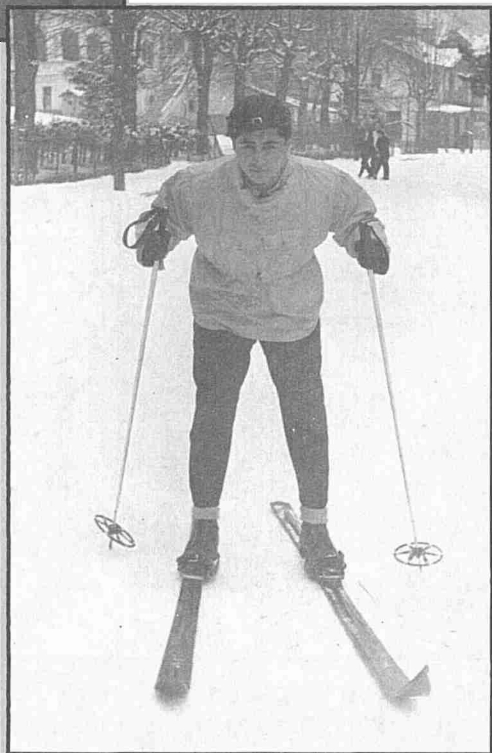
Dovada venirii pe lume a Floarei Capotă, la 29 septembrie 1911. Extras din Matricula botezaţilor din Parohia Mărgău.

Cu mama, după stagiul militar şi şcoala militară.

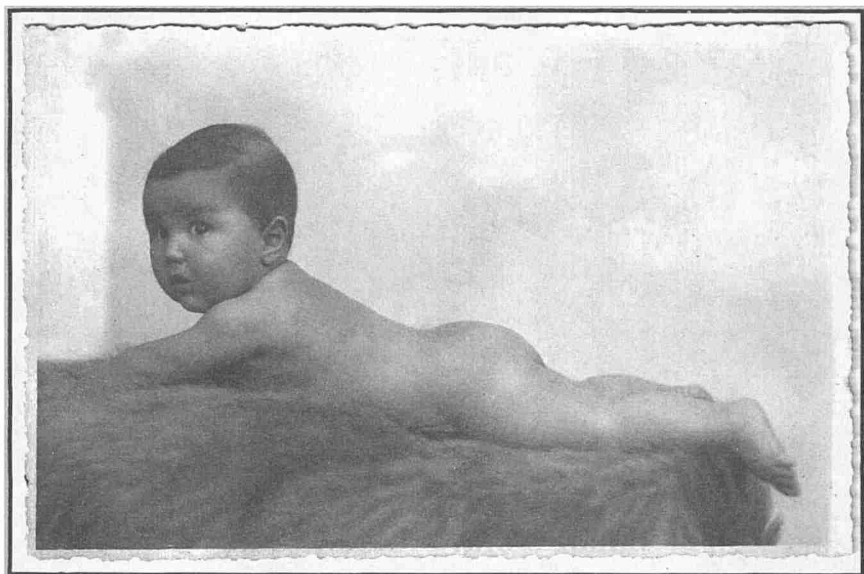

Eu. Sublocotenent.

Pe schiuri la Sinaia

Vârstele Mihăescu-lui

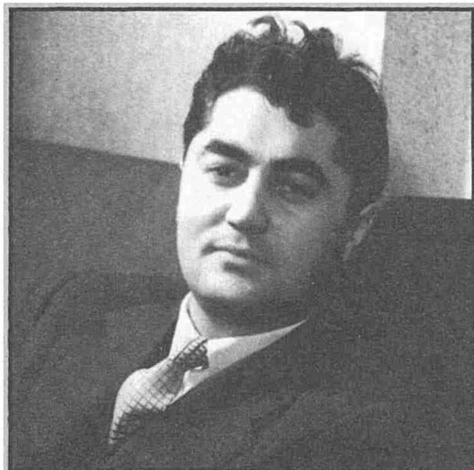
Pe blăniţă, în toamna
lui '33

La plimbare, sub
filajul atent al
mamei...

În Cişmigiu.
Chiul de la liceu.

O după amiază liniştită.

Dulcea pasăre a tinereţii

*Zâmbet.
Veselia
salvează
România*

Într-un studio foto, sub privirile unui maestro-fotograf.

Prin Cişmigiu, imortalizat de prietenul meu, Ştefan Ionescu, fost fotoreporter la „Universul"

În varianta cu păr bogat

1984. Nu poate fi Paris fără Nôtre Dame şi nici invers!

1984. Lângă cei 6 Bourgeois ai lui Rodin. Am declarat la Radio France International că Parisul nu este un oraş, este o emoţie şi am fost *preluat de presa pariziană.*

2 „gânditori" la Paris în 1984

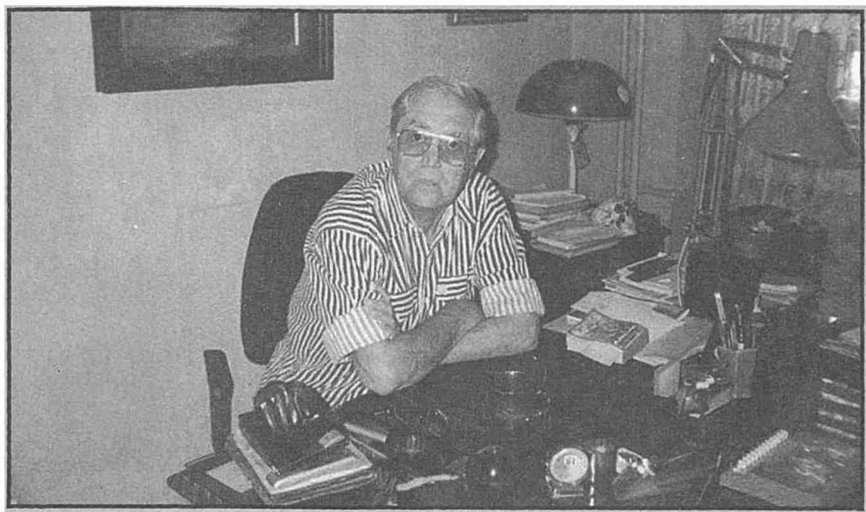

La maturitate

Mândru de ecusonul primit la Gala Premiilor Fundației „Moftul Român"

Primăvară 2010. La biroul florentin care poartă amprenta cărților și viselor mele

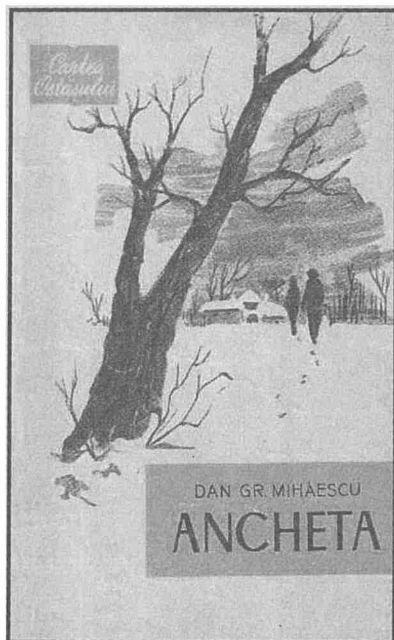
La biroul la care mi-am scris toate cărţile

MĂRTURISIRE

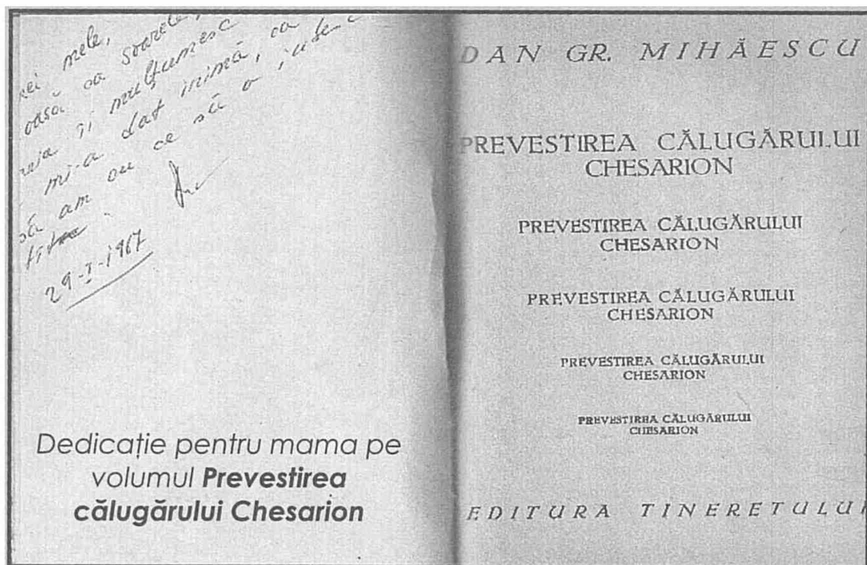
SCHIŢE
DE
DAN GR. MIHAESCU
Ilustraţii:
TIA PELTZ

Schiţa „Mărturisire", ilustrată de pictoriţa şi graficiana, Tia Peltz, fiica scriitorului Isac Peltz

Eu, autor de literatură polițistă

29-I-1967

DAN GR. MIHĂESCU

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

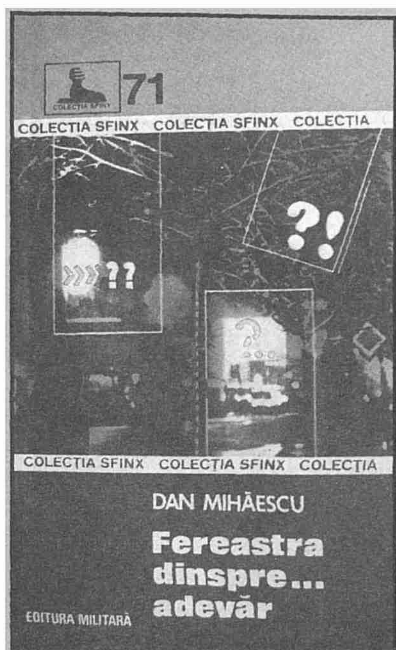
PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

PREVESTIREA CĂLUGĂRULUI CHESARION

EDITURA TINERETULUI

Dedicație pentru mama pe volumul **Prevestirea călugărului Chesarion**

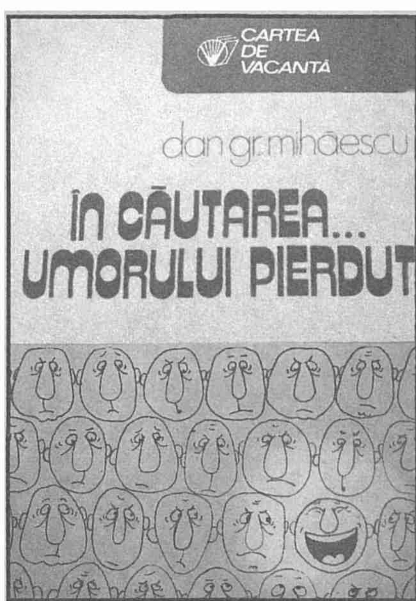

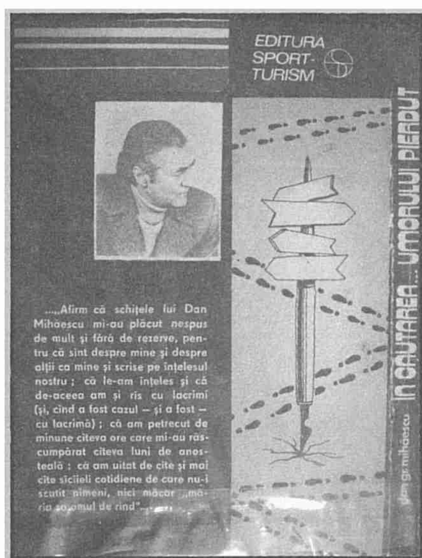
Romanele mele polițiste

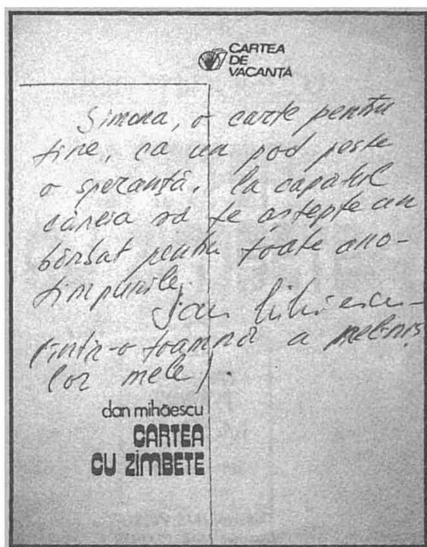

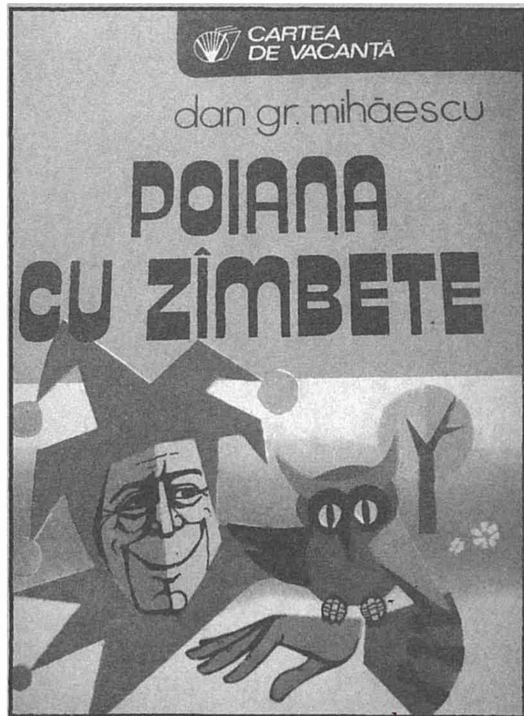

În căutarea umorului pierdut - *coperta „mutilată" și coperta „reală".*

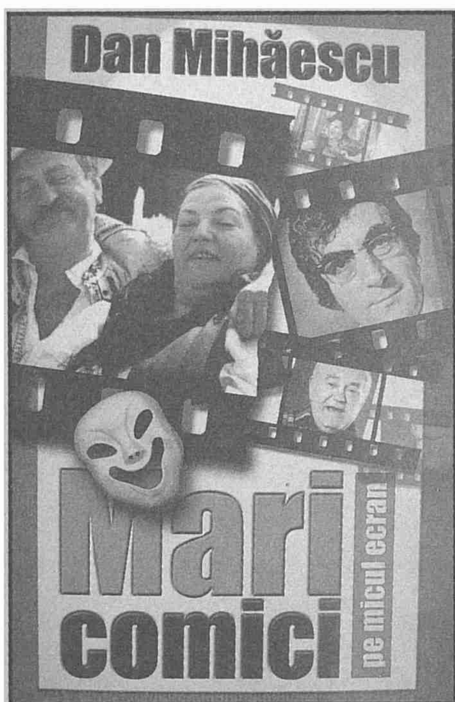
Dedicaţia oferită Simonei pe ***Cartea cu zîmbete,*** *într-o toamnă a neliniştilor mele.*

Cărți de umor vândute în tiraje fabuloase...

Un câine polițist, reformat de la şcoala de dresaj de la Sibiu, căruia, după ce a murit, i-am dedicat o schiță frumoasă în revista "Pentru Patrie".

Probe pentru filmul „Portretul unui necunoscut" la sugestia lui Marian Pârâianu, director la Buftea.

VĂ PREZENTĂM FILMUL

PORTRETUL UNUI NECUNOSCUT

Scurtă istorie

Se caută un subiect

A intrat în producție „Portretul"

Primul tur de manivelă

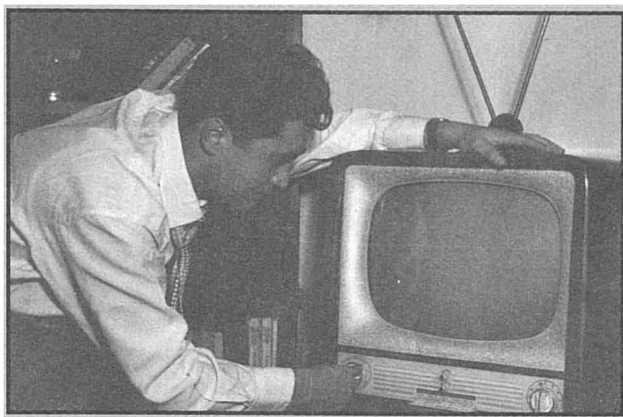
Atențiune, filmăm!

Care este acțiunea filmului?

Ultimul tur de manivelă

Primul film polițist românesc, realizat după una din povestirile mele. Consemnare în presa vremii.

Pe platourile de filmare, la Buftea, pentru filmul polițist „Portretul unui necunoscut". Indicații regizorale: Andrei Călăraşu

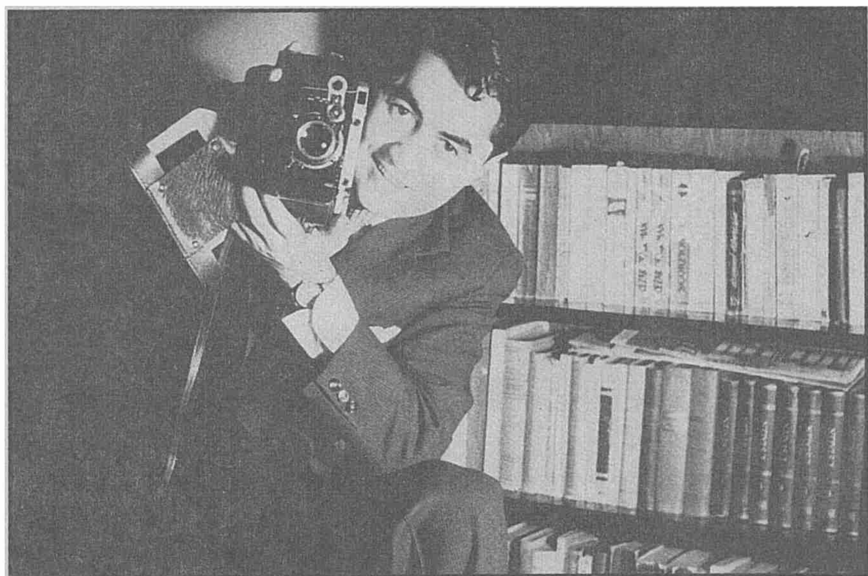
Cu primul tv alb negru şi sovietic RUBIN 102

Mi-am luat magnetofon, fericire mare...

Zi de montaj film la RECOM, pe vremea când eram tânăr, brunet şi... şef!

Poză de tinerețe. Învățam să filmez cu aparat de 16 mm

Cu Michael Kittner, cunoscut impresar

TVR
PRIMA DRAGOSTE

În CV-ul lui Dan Mihăescu scrie printre altele: *„Din 1965, angajat la TVR, timp de 40 ani."*

De la reporter la redactor-şef, dar şi autor, co-autor şi regizor artistic, apoi realizator de emisiuni de divertisment, adevărate show-uri cu absolut toţi marii actori români de comedie şi cei mai talentaţi interpreţi vocali.

Peste 3000 de emisiuni tv rămase în videoteca de aur, pentru care, la un moment dat în presa vremii, a fost numit *„copilul teribil al umorului românesc"*.

Ascultaţi câteva titluri inspirate: „Toate glumele duc la Toma", „Toate-s vechi şi...vouă toate", „Mai ceva ca-n filme", „Veselia salvează România", „Banca Română de Umor", „Sus benzina, jos chezina!", „Apa trece, glumele rămân", „Muzica, bat-o hazul!", „Atelierul de reparat tristeţi", „Spitalul de tribuni – clinica de râs", „Bancomatul de umor", „Comici de Formula 1", „O comedie, o nebunie!", „Cardul de vopsit gardul!", „Facerea... glumei"

După 1990 a devenit colaborator permanent la Antena 1, Prima TV, Naţional TV şi, bineînţeles, prima iubire, TVR. Cea din urmă i-a *furnizat* o mulţime de prieteni şi... duşmani.

Cu Dan Mihăescu ajungi cu ochii închişi în sectorul „Divertisment", de unde n-ai vrea să mai existe variante de întoarcere. Doar dacă e vreuna umoristică.

Programe de varietăţi, scheciuri, revelioane atent pregătite care te ţineau treaz până la Periniţă, toate poartă şi amprenta personajului nostru.

Vom trece în revistă 4 decenii din cele 7,7 ale vieţii sale, din momentul intrării timide în curtea cu duzi din Molière, până la ieşirea oficială din instituţia de pe Calea Dorobanţilor, trecând prin tenebroasa perioadă '88-'89, când conducerea de partid şi de stat hotărâse transferul la domiciliu

al umoriştilor şi multe alte absurdităţi...

Monologurile pe care le-a semnat au făcut din acest scriitor un veritabil creator de „one man show”. Dar dacă ne gândim şi la actriţe ca Tora Vasilescu, Rodica Popescu sau Cristina Stamate, acelaşi Dan marchează şi istoria „one-woman show”.

Singuri pe scenă sau în platou, actorii au susţinut spectacole de succes, pe textele celui care ar fi triumfat regeşte la Paris sau Londra.

Ce reprezentaţii ar fi oferit Toma Caragiu publicului parizian la faimoasa'Olympia!

Vom deschide un capitol în care se spune că aţi excelat. Dan Mihăescu, regizor tv şi autor de texte memorabile dăruite spre interpretare tuturor marilor actori români. Să aflăm cum aţi „aterizat în ograda TVR”...

Mi se trage de la scriitorul Octavian Sava, care, taman, se mutase (de la Radio, unde fusese şeful „Undei vesele”) la televiziune şi Vornicu îi cedase formatul unei emisiuni de tip magazin, pe care îl pornise împreună cu Emanoil Valeriu. „Studioul A!” Sava l-a adus de la Radio pe regizorul Titi Acs, nu avea redactor-realizator, şi mi-a propus să mă angajez. Însă nu erau posturi libere decât la „Actualităţi” (redactor şef Tudor Vornicu). Am dat concurs la „Actualităţi” şi, pentru că trebuia să mă prezint cu un subiect filmat, mi-am asigurat colaborarea unui operator de nota 1: Ovidiu Drugă. Am plecat cu el în Deltă şi am filmat la răsăritul soarelui, un marinar, mergând singur în zori, pe un mal de apă din care se arăta, roşu, incendiar, soarele. Pe aceste imagini eu am comentat cât am putut de liric: *„În fiecare dimineaţă, acest om porneşte către draga lui...”* Părea începutul unui filmuleţ

de dragoste. De fapt, omul se îmbarca pe o dragă, un vas echipat pentru săpat şi curăţat fundul apelor. După prologul liric urma gargara cu oamenii muncii şi faptele lor eroice, de muncă. Cei din comisie au zâmbit şi Vornicu a conchis că aş fi bun la „Varietăţi”. Octav Sava atât aştepta, că acolo mă vroia el.

De Octavian Sava vă leagă o lungă şi veche prietenie, ani mulţi de colaborare. A fost o vreme când în ochii presei apăreaţi, alături de el şi de regretatul Grigore Pop, în chip de „Tripleta de Aur” a departamentului de divertisment.

Cu Sava am trăit atâtea bune şi atâtea rele, încât ar trebui scrisă o carte groasă despre aceste întâmplări. Vreau doar să amintesc că a scris în tinereţe (alături de Virgil Stoenescu) celebra „Nota zero la purtare”, apoi singur, de capul lui, a comis scenariul serialului „Val Vârtej”. A scris scenariile filmelor artistice „Post restant”, „Doi băieţi ca pâinea caldă”, „În fiecare zi mi-e dor de tine”, „A doua cădere a Constantinopolului”, piese de teatru, musicall-uri, cărţi. Muncitor acerb, cu vocaţie – parcă – de ocnaş, talentat, cult, bolnav de o nestăpânită curiozitate intelectuală, ne-a fost alături nouă, colegilor lui, şi, de ce să nu-i dăm Cezarului ce e al lui Octav? Trebuie spus că am învăţat multe de la el şi unele dintre izbânzile noastre profesionale i le datorăm. Dar cine mai recunoaşte astăzi? Te rog să-i dai telefon mâine, să-i spui ce frumos am vorbit despre el şi, în compensaţie, să-mi dea, cu un autograf duios, ultima lui carte că şi eu i-am dat din ale mele.

Cea despre Bibescu...Cu vreo doi ani în urmă îmi mărturisea că personalitatea „prinţului rătăcitor” l-a

fascinat dintotdeauna. Aşa că aştept şi eu cu nerăbdare autograful...
Și eu la fel.

La cât timp după concurs ați început colaborarea la TVR?
Un bob zăbavă. Concursul a fost într-o luni, nu eram deloc bucuros că am reuşit, mi se părea, că în loc să urc, cobor. Veneam dintr-o funcție de director de studio, pe o funcție de reporter începător, cu clasa minimă de salarizare. Eram deja un scriitor cu ceva operă, mă ştiau chiar şi Vornicu şi Paler, aşa că am mitocosit o scrisoare pentru Tudor, în care mulțumeam de primire şi comunicam politicos refuzul de a mă angaja. Dimineața eram în curte la Molière, uimit de cine se perinda pe acolo.

Cine?
Doamne! Ce frumuseți şi ce glorii!
Carmen Stănescu, Ioana Bulcă (jucase deja în „Portretul unui necunoscut"), Stela Popescu şi Ştefan Bănică - seniorul, baritonul Dan Iordăchescu, star internațional (îşi parcase Fordul Mustang lângă Wartburgul meu), maestrul Vasiliu-Birlic cu Nataşa Alexandra, foarte tânăra cântăreață Luminița Dobrescu, aşteptată la filmare de Valeriu Lazarov, frumoasă şi cu nişte picioare care te făceau să regreți că are numai două, o ceată de balerine mini jupate, dătătoare de gânduri necurate.
Sub celebrul dud din curte stăteau pe o bancă Sanda Țăranu, Carmen Dumitrescu, Alexandru Stark şi Vornicu. El m-a chemat şi m-a prezentat celorlalți: *„Dan Mihăescu, noul nostru coleg!"* Nici nu ştiu ce mutră am făcut. Eram năuc, ştiam aceste vedete de televiziune numai de pe sticlă - atunci televiziunea era una singură - şi am realizat în ce anturaj am

intrat. Un pic mai târziu am cunoscut alți doi prezentatori, pe Cleo Stieber şi Florin Brătescu. Cum să mai zic eu că am venit să refuz angajarea? Curtea aceea era curtea cu miracole!

Vă invit să povestiți debutul dvs. haios pe sticlă!

Octav aştepta să mă ia în primire. Am venit „la serviciu" în ziua următoare, într-o miercuri, şi am primit sarcini pentru „Magazinul 111" de duminică. 111 era numărul căsuței poştale a televiziunii. Mi s-a spus să preiau din mers bucătăria emisiunii şi, pentru duminica următoare, să pregătesc un subiect de 6-7 minute, prezentat pe viu. Mă ajuta la „bucătărie" Ina Păcuraru. În afară de filme, toate emisiunile erau pe viu. Cât priveşte apariția mea pe post, mă îngrozeau termenul foarte scurt şi perspectiva apariției live. Fireşte, țineam să debutez onorabil, spre foarte bine. Preluând o sugestie amicală, m-am hotărât să filmez tezaurul „Cloşca cu puii de aur"(fotografiile), care a avut o existență foarte aventuroasă. Cu suspans. O colegă, Jeanine Zamfir, mi-a recomandat un tânăr istoric, cu o solidă cultură în materie, foarte apreciat în cercurile universitare. Abordat de mine, istoricul s-a arătat cooperant, cu precizarea că nu a mai apărut niciodată la televiziune, că este emotiv şi, bineînțeles, nu doreşte să se compromită. Transmisia directă îl înspăimânta şi ar fi preferat să comenteze din off. L-am asigurat că voi fi lângă el, voi interveni salutar, dacă va fi cazul, ca totul să iasă perfect. Omul m-a crezut, subliniind că se bizuie pe experiența şi calificarea mea. Am stabilit conținutul discuției şi am fixat întâlnirea pentru ziua şi ora la care vom deveni celebri.

M-am milogit pe lângă regizorul emisiunii, Titi Acs, să mă învețe ce să fac, dar el era la fel de nou ca mine, venise de la Radio de câteva zile. S-a îndurat de mine operatoarea şefă, Elena Popescu. Mi-a spus să vorbesc când se aprinde becul

roşu la cameră, cum să stau „de faţă", „de profil", dar n-am memorat nimic, din pricina unui cuţit de gheaţă care îmi făcea cărări pe şira spinării.
Ca să nu apar cu notiţe (făcea impresie proastă), în noaptea dinaintea emisiei am învăţat – la sânge – întrebările pe care aveam de gând să le pun şi mă rugam la Dumnezeul televiziunii, ca invitatul meu să nu divagheze prea mult şi astfel, eu să uit întrebările, precum şi ordinea lor.
A venit clipa emisiei, pulsul meu a luat-o razna, invitatul respira la fel de precipitat ca mine şi transpirase. S-a aprins becul roşu la o cameră, am simţit un gol în cap, mult mai mare ca de obicei şi mi s-au încleştat maxilarele. Operatoarea şefă îmi făcea semne disperate să încep. Mă rog, din partea ei părea simplu, dar mie, cele patru camere din studio, cu gurile lor rotunde şi sticloase, mi se arătau ca nişte tunuri, gata să mă spulbere. Căutam cu privirea, în jur, după ajutor şi mi se învârteau ochii în cap ca girofarul de la maşina miliţiei. Cu o voce de pe altă lume am demarat totuşi, invitatul a preluat discuţia şi, după cinci minute, care au durat un secol, am ieşit din emisie. Tremurând încă, acesta mi-a reproşat: *„Ce ai făcut domnule? Tot timpul am avut senzaţia că vrei s-o iei la fugă..."*
I-am mărturisit că am debutat atunci la televizor, exact ca el, vasta mea experienţă pe post, însumând două zile. A rămas tablou. În schimb, Vornicu m-a lăudat, fiind de părere că arătam ca pus în gips. Colegul meu de suferinţă s-a afirmat ulterior ca personalitate de prim-plan. A fost Preşedintele Radio-Televiziunii după Revoluţie. Este Academician, a fost senator, dar şi Ministrul Culturii şi despre prezenţa lui în viaţa şi cariera mea, vom vorbi la timpul potrivit.

Ba nu! Vom vorbi imediat despre... Răzvan Theodorescu.

După părerea mea, Răzvan Theodorescu a fost unul dintre cei mai bine intenţionaţi preşedinţi ai TVR, după 1989. Cult, cu simţul umorului, receptiv la nou şi mai cu seamă, receptiv la toate criticile ce i se aduceau. Îmi amintesc cu câtă sinceritate s-a amuzat la un program al meu de revelion, în care îi criticam puternic, vitriolant, pe el, pe Iliescu şi alţi barosani de la putere. Am rămas prieteni şi nu uit seara când, plecând de la televiziune şi el dăduse liber şoferului, l-am condus acasă. Am luat-o spre Primăverii, unde aflasem din presă că locuieşte într-o vilă somptuoasă. Apăruse poza ei în ziare. Răzvan a râs şi m-a rugat să-l las la blocurile de la „Perla" unde locuia de fapt, de ani buni. Povestea cu vila era o poveste mincinoasă.

După debutul „în duet" la TVR, ce s-a întâmplat?

N-am mai avut curaj să apar pe post, ani buni. Până când Vornicu a început o emisiune mare, importantă: „De la A... la infinit". Titlul propus de mine, ca şi primele rubrici şi nişte scheme de conţinut. Tudor ar fi vrut să fim trei prezentatori. El, Cristi Ţopescu şi eu. S-au dat nişte probe audio-video cu mine, am corespuns, a venit prima emisie şi când mi s-a dat legătura, am simţit cum fac pareză facială. Era un operator lângă mine şi o auzeam pe Sanda Balaban, regizoarea de emisie, cum ţipa în căştile lui: *„Băăă, să cânte vreunul dintre voi cucurigu, poate se trezeşte Mihăescu. Nu vedeţi că stăm pe linişte?"*

La un pas de leşin, mi-am rostit textul meu de prezentare şi am ieşit din studio, exact când venea Tudor Vornicu să mă dea afară.

Poate şi din cauza acestor păţanii, am un respect şi o admiraţie nesfârşite, pentru colegii care intră, prezintă sau moderează emisiuni live.

Propun să mai umblăm prin sacul cu amintiri al furnizorului nostru de zâmbete cu tâlc, din vremea când în televiziunea noastră încă se copilărea...

Cine să mai ştie azi că primele filme difuzate la televiziunea noastră se aduceau de la cinematografe, rolă cu rolă, pe măsură ce erau proiectate la sală? O colegă, Mioara, femeie bună, prietenoasă şi vrednică, le căra în sacoşă, pe bicicletă sau cu tramvaiul. Într-una din zile, aflându-se la un cinematograf de cartier, situat la mare distanţă de televiziune, a aşteptat să ruleze primele trei acte, apoi a luat toate bobinele. Nu mai avea timp să facă alte drumuri. În disperare de cauză, responsabilul cinematografului s-a înfăţişat publicului, anunţând spăşit: *„Stimaţi spectatori, bobinele cu restul acestui film, au fost luate la televiziune. Cine vrea să vadă filmul în continuare, este rugat să dea fuguţa până acasă şi să se uite la televizor*”.

Cum se prezentau pe atunci ştirile? Să nu-mi spuneţi că aidoma scenei cu Puiu Călinescu şi frumoasa Ioana Drăgan în nemuritoarele BD-uri?

Ceva asemănare exista.

La primele emisiuni de ştiri, crainicii stăteau în picioare, în dreptul unor semne făcute cu creta pe podea, ca să nu iasă din lumină. Îndeosebi, reporterii. Existau monitoare puţine, cu ecrane mici şi acestea erau văzute doar de regizorul de studio, care trebuia să facă semn reporterului când intra în emisie. Se inventase un alt sistem. Reporterul era legat cu o sfoară de un picior şi, fireşte, nu era cadrat plan întreg. Când se comuta camera pe el, regizorul de studio trăgea de sfoară şi respectivul începea să vorbească. La o emisiune, la care se afla pregătit să vorbească regretatul Alexandru Stark, regizoarea de studio, o fată voinică, a tras cu putere de sfoară,

iar Stark a căzut, apoi s-a ridicat calm şi a spus, scuturându-se pe haină: *„Bună seara, stimaţi telespectatori!”*

Veselă televiziune...

Uneori.

A rămas de pomină o glumă a lui George Popescu, un excelent ilustrator muzical. Se transmitea un reportaj despre lucrările agricole şi fondul muzical trebuia asigurat cu o bandă de magnetofon, mânuită direct în emisie. Filmul mergea şi muzica (o muzică populară românească oarecare) însoţea, discret, comentariul reporterului. La un moment dat, George a sărit ca ars, întrebând colegii din regie:

– *Ce praşilă e asta, fraţilor?*

– *Praşila întâia, i-a răspuns un priceput.*

– *M-am nenorocit, mă aruncă ăştia pe drumuri, am băgat muzica de la praşila a doua...*

Bine, aşa pot să-ţi istorisesc sute de întâmplări vesele, dar am înţeles că tu nu vrei neaparat o istorie a televiziunii, ci, mai degrabă, memoriile amestecate şi încurcate ale lui Mihăescu Dan.

Exact.

Nu vreau să vă măgulesc, dar eraţi mereu prezent când venea vorba de scrierea sau regizarea textelor care deveneau arhicunoscute într-un timp record. Cum a fost posibil aşa ceva, să fiţi mereu pe generic?

Şi Dan Mihăescu.

Lucrau alături de mine Sava, Titi Acs şi Titus Munteanu, un tânăr flautist, proaspăt absolvent de Conservator, timişorean la origine. Frumos, tăcut, talentat, profesionist până-n unghii, timid, pudic ca o fecioară. Ulterior şi-a mai revenit. După „Magazin 111” a urmat „Album duminical”, „Magazin duminical”, „Zig-Zag”. A mai colaborat cu noi şi Simona

Patraulea, cea care, alături de regizorul Sorin Grigorescu, realiza şi emisiunea-concurs „Steaua fără nume".

Mulţi cântăreţi de muzică uşoară a lansat acea emisiune!!!
Toate marile noastre vedete, lansate şi rămase cu majusculă, în istoria genului. Multe le preluam noi la „Magazin", pe altele le-a lansat direct Titus Munteanu.
În perioada aceea stăteam în televiziune cu Titus mult mai mult decât acasă. Eram bolnavi de meserie, căutam continuu „capse" (aşa le ziceam momentelor de mare succes), sufeream şi pentru o fotogramă în plus la un montaj sau de lipsa vreunui racord.

Titus Munteanu „sesiza" mereu succesul...
Titus avea şi are o intuiţie specială pentru sesizarea succesului. El a adus întâia oară la TV formaţia Phoenix, cu „Hei, tramvai", el i-a introdus în circuit pe Marius Ţeicu, pe Richard Oschanitzki. Prin faţa camerelor dirijate de el au trecut, spre glorie, mai toţi interpreţii noştri de muzică uşoară.
În toamna lui 1998, scriam despre el în revista „Panoramic": *„Cu Titus Munteanu sunt prieten de pe vremea când era mai mic ca fiii-su. Este un artist autentic, matur, modern, talentat la limita de sus. Nu e bine să participi alături de el la vreun concurs, fiindcă ia toate premiile şi toate aplauzele".* A fost singurul dintre noi, premiat la Montreaux. Cu Titus şi soţia lui, Rodica, o avocată de succes, sunt prieten şi astăzi.

Remarc ce frumos şi cald vorbiţi despre toţi colegii dvs...
Nici ei despre mine! Glumesc, şi oricum nu e vorba de Titus. Probabil, fiind cu toţii la vârsta amneziilor, mai derapăm.

S-a tot vorbit despre agresiunea politicului în programele televiziunii, despre deşertul cultural, despre rigorile grobiene ale cenzurii. Ce conţineau emisiunile de tip magazin, realizate de dvs. şi pe care eu nu le ştiu, că nu eram născută?
Agresiunea politicului a existat ca o permanenţă asasină. Dar în zona în care se înscria emisiunea mea, cultura autentică era mult mai prezentă ca astăzi. Mai am nişte sumare de emisiuni de atunci.

Aţi reuşit să păstraţi acele materiale?
Să-ţi arăt...
De exemplu, în emisiunea „Magazin 111" din 22 ianuarie 1967, prezentam un fragment din baletul „Romeo şi Julieta", într-o coregrafie semnată de celebrul Maurice Bejart, pe muzica lui Berlioz. Mai erau în sumar: un cântec oferit de Jean Marais, filmat de mine, la Buftea, o evocare a stemelor Ţărilor Române, cu ilustraţii comentate de Răzvan Theodorescu, apoi, un episod din primul serial românesc de comedie „Tanţa şi Costel" de Ion Băieşu. Răsfoiesc şi sumarele de la „Zig Zag" din 1968 şi văd un concurs literar interesant. Propuneam telespectatorilor să scrie finaluri la schiţele lui Mateiu Caragiale, din volumul „Sub pecetea tainei", lăsate de autor fără final. Cea mai bună variantă urma să fie premiată. Concursul era prezentat de academicianul Şerban Cioculescu. Iată şi un spaţiu intitulat „Fantastic club", încredinţat informaţiilor despre era roboţilor, despre cibernetică, noutăţi ştiinţifice. Poftim, un program muzical cu soprana româncă Virginia Zeani, prezentă în platou, cea despre care Maria Callas spunea că este singura ei rivală posibilă.

Văd notat şi un interviu cu Prof. Grigore Moisil, altul cu artistul emerit Miluță Gheorghiu...
Cel mai faimos în rolul...Coanei Chirița.
Iată şi unul cu scriitorul Victor Eftimiu, care ne-a povestit că la nunta lui cu actrița Agespina Macri, s-a pomenit cu o orchestră trimisă de A. De Herz să cânte doar romanța „De ziua nunții tale-ți scriu" şi să plece. Între acesta şi actriță fusese o frumoasă poveste de iubire. Mai era şi o rubrică „Povestea unui cântec vechi", prezentată de George Sbârcea şi apoi de Henry Mălineanu, care povesteau cum s-au născut şlagăre ca „Amapola", „Comparsita", „Frunze moarte", „Doi ochi negri", „Zaraza", toate ilustrate coregrafic cu solişti de la Operă, cu decor şi costume adecvate. Ți se pare un deşert cultural?

O, Doamne! Sunt extrem de atentă la tot ce-mi povestiți şi mai cu seamă la numele proprii... Mă gândeam că astăzi ar trebui să ştim foarte bine engleza sau italiana pentru a afla cât mai multe despre evoluția sopranei Virginia Zeani. Revistele româneşti nu prea au spațiu pentru astfel de personalități, iar televiziunile nu mai difuzeză interviuri cu scriitori, medici, pictori sau critici de film, aşa cum se întâmpla pe vremuri la TVR. Suntem nişte întârziați în fața sorții când vine vorba de interviuri sau filme documentare cu şi despre cei care au fost odată.
Astăzi nici TVR nu are spațiu şi nici bani...

Dacă tot a sosit vremea amintirilor, măcar să povestim despre acele „magazine" şi „albume" rămase în inimile telespectatorilor...
„Magazinele" şi „Albumele" au fost prezentate în principal de un tânăr actor, deştept, spiritual, talentat şi frumos, de la

Sibiu, Ion Besoiu. Băiatul ăsta primea după fiecare emisiune între 12 şi 15.000 de scrisori. Muream de oftică.

Ion Besoiu nu s-a desprins niciodată de Sibiu, dar cum a ajuns în Bucureşti? Aveţi vreun amestec în povestea venirii lui în capitală?
Ion Besoiu este un alt prieten al meu, de la tinereţe până la... Până acum.
La un „Magazin duminical" din anii '60, căutam un prezentator excepţional. Eu, Octavian Sava şi Titi Acs. Nu mai ştiu cine l-a recomandat pe Gimi Besoiu, tânăr actor la Sibiu. A venit...veni,vidi,vici! Mi se cereau poze şi televiziunea, neavând bani, am pus, cu el, mână de la mână pentru nişte fotografii micuţe, alb-negru, pentru admiratori, că de admiratoare să nu mai vorbim. Muream de invidie. În timp, Besoiu a urcat profesional pe locul din Olimp, unde se află acum.

Prezentatorii aveau o misiune dificilă...
De pildă, emisiunile „Zig Zag" i-au avut ca prezentatori pe Sanda Toma şi Ştefan Tapalagă. Textele tuturor acestor prezentări au fost scrise de mine şi de fiecare dată inventam câte o glumă sau o farsă, cu ecou mare la telespectatori.

De exemplu!
După un meci de fotbal de pe stadionul „23 August", Sanda Ţăranu a intrat pe post şi a dat ora exactă, precizând că este ora la care s-a terminat meciul. Mulţi fani căsătoriţi au întârziat la o bere, minţindu-şi consoartele că meciul s-a terminat târziu. A fost un haz general, că sunau telefoanele la noi, ca la balamuc şi am dat din nou cadrul cu Sanda Ţăranu, la ora reală a terminării meciului. Altădată, colegul nostru Marin Traian, de la „Unda veselă" a radioului, prieten şi

colaborator al emisiunii cu rubrica de succes „Un zâmbet pe 16 mm”, a montat un cort în Piața Sf. Gheorghe, pe mijlocul carosabilului, bulibăşind toată circulația în zonă. Pe cort scria: „DGTV”. Cortul a stat acolo trei zile, se filma cu camera ascunsă, cum a pus miliția un agent care să devieze circulația. Au fost filmați şoferi care se interesau ce lucrare se face acolo şi când se termină, dar curios că nimeni dintre cei responsabili cu administrația străzilor şi a oraşului nu a făcut vreun demers. După trei zile s-a demontat cortul şi s-a explicat telespectatorilor că DGTV, înseamnă „Dintr-o glumă a televiziunii”.

Dacă am citi în engleză am face azi reclamă unei firme distribuitoare de televiziune prin cablu.
Mi-ați promis nişte amănunte hazoase, despre rubrica „Amintiri din teatru”.
Oui! Promettre c'est noble... Pe vremea „Albumului duminical” prezentat de Besoiu, mi-a venit ideea să introduc o nouă rubrică intitulată „Amintiri din teatru”.
Erau invitați să o susțină mari artişti români.
A deschis rubrica maestrul Sică Alexandrescu. Începutul a fost bun, minus o confuzie de nume periculoasă. Vorbind despre actorul Niculescu-Buzău, maestrul l-a numit Niculescu-Mizil, care la ora aceea era mare şef în C.C. al P.C.R. Deşi era transmisă live, rubrica era vizionată şi puricată cu o zi înainte şi mi s-a atras atenția să nu se iasă din relatările aprobate la vizionare. La al doilea episod al rubricii, l-am invitat de la Iaşi pe Artistul Poporului, Miluță Gheorghiu, spre a depăna amintiri despre succesele din țară şi din străinătate cu rolul Chiriței, în travesti. La vizionare n-au fost probleme, dar pe post, venerabilul actor a adăugat câteva amănunte care s-au dovedit incendiare! A povestit despre un turneu prin vecini, pe lângă Nistru. Succesul a fost atât de

mare, încât după spectacol, primul secretar de partid al oraşului în care a jucat, i-a sărutat mâna şi i-a declarat: *„Ați fost formidabilă în rolul Chiriței, tovarăşa Miluța!" „Aistea s-au petrecut în Basarabia românească"* – a precizat maestrul. Pe vremea aceea era o crimă să spui că Basarabia a fost românească. M-am albit la față ca făina de trei nule şi am fugit în studio, târându-mă în patru labe pe sub camere, ca să nu mă văd cumva în imagine. L-am tras de picior pe Besoiu, prezentatorul emisiunii, care a tresărit speriat. I-am şoptit, gâfâind: *„Intră imediat în cadru, vezi tu, sub ce pretext şi corectează-l pe Miluță. Să spună că a fost vorba de un turneu în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, nu Basarabia".* Besoiu s-a dus lângă vorbitor, întrerupându-l: *„M-am amuzat copios, ascultându-vă, stimate maestre. Ce alte amintiri aveți din turneul făcut cu Teatrul Național* ***Vasile Alecsandri*** *din Iaşi, în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească?" „Nu, dragă!* a sărit Miluță. *Care republică ? E vorba despre oraşele noastre, Cahul, Chişinău, Cernăuți..."*
Îți imaginezi? Ambasada Sovietică a sunat prompt undeva sus; de acolo s-a sunat la Televiziune şi încet, încet s-a ajuns la realizatorul emisiunii, la mine. Pentru că am talent literar, mi s-a cerut să relatez totul în proză, sub formă de declarație. Cum a fost posibil, cine a fost de vină ?
I-am spus maestrului Miluță în ce am intrat şi el a reacționat calm: *„Dă şi tu pe mine, zi că sunt senil. Mai bine senil, decât mincinos. Mie n-au ce să-mi facă, decât vorba hâtrilor, să-mi pună ceva în pensie..."* Ghinioanele care au însoțit această rubrică au continuat.
După Sică Alexandrescu şi Miluță Gheorghiu, Fory Etterle, evocând debutul, a lăsat să-i scape pe post, că a jucat la „Teatrul Regina Maria". Să pomeneşti de regina Maria în republica noastră socialistă?

Altă crimă! ...

Dublă, chiar.

Un alt invitat, maestrul Marcel Anghelescu, a povestit că în tinerețe a jucat un rol de vizitiu, căruia boierul îi dădea bacşiş o monedă. A dat amănunte: *„O monedă din alea galbene, de un pol, cu efigia regelui Carol I"*.

S-a sunat imediat de la secția de presă a C.C. cerându-se ca rubrica să dispară din program, iar eu să fiu îndrumat, eventual, spre un serviciu la spații verzi. Am cerut păsuire pentru o singură săptămână, întrucât în programul Radio-TV era anunțată participarea marelui Grigore Vasiliu Birlic, foarte iubit de toți telespectatorii. S-a decis de sus, ca rubrica să fie suprimată după apariția acestuia, dar să nu povestească şi el amintiri din teatru. Orice altceva.

Pentru că Birlic comenta în emisiunea mea cursele de trap de la hipodromul din Ploieşti, fiind un vechi şi pasionat parior, l-am rugat să povestească nişte întâmplări hazlii din lumea turfului după o vizionare prealabilă, vigilentă. În dialogul nostru, genialul comedian a amintit jokei celebri, performanțe unice, ale unor cai, curse cu deznodământ neaşteptat etc. Furat de nostalgia călătoriei printre amintiri, a exclamat la un moment dat: *„Ah, ce lume bună venea la fostul hipodrom din Bucureşti! Să fi văzut un derby! Erau în tribună membri ai guvernului național liberal sau național țărănesc, parlamentari, prinți, prințese, doamne de onoare de la palatul regal, femei superbe, în toalete mirobolante, crema intelectualității noastre, personalități cu adevărat faimoase! Ehei, unde sunt timpurile acelea extraordinare? Mă gândesc la ele ca la un vis, dintr-un alt vis..."*

Ați plecat la spații verzi...

Nu, dar m-am apropiat. În schimb am fost mitraliat cu aprecieri amabile, de genul: inconştient, iresponsabil,

irecuperabil, handicapat, rău intenţionat, fără simţ politic. Şi toate astea se explicau prin faptul că nu făcusem cerere de intrare în partid. Cel mai mult s-a insistat să lămuresc colectivului ce a vrut să zică Birlic cu visul dintr-un alt vis. Am murmurat pierit, că încă nu ni s-a cerut la viză şi visele celor care vorbesc la televizor. M-am angajat ca pe viitor, să cer actorilor să vină la vizionare cu vise cu tot!

Dacă tot vorbim despre cenzură, cât era ea de restrictivă?
Multe observaţii stupide, penibile şi absurde mi-a fost dat să aud de-a lungul anilor la vizionarea diferitelor programe pe care le-am realizat. Astfel, o întreagă emisiune a fost respinsă pentru o singură replică. Într-un scheci, o reporteriţă lua un interviu la trei femei: una de 20 de ani, alta de 40 şi a treia, de 60. Răspundeau la o singură întrebare: *„Cum trebuie să fie soţul ideal?"*
Cea de 20 spunea că trebuie să fie un bun dansator, cea de 40 vroia ca el să ştie să facă piaţa şi să fie un bun gospodar. A treia, cea de 60 de ani, pe care o interpreta Tamara Buciuceanu, zicea doar: *„Să fie!"* Greu să explici unor neprofesionişti, dar cu funcţii de decizie, că se putea tăia numai această replică, sau, eventual, se putea scoate doar scheciuleţul acela. S-a respins toată emisiunea, cu scandal mare. Motivul: tovarăşa academician Leana lu' Zăpăcitu tocmai îşi serba ziua de naştere, care era secretă. Dar dacă era taman 60? Logic, nu?

Dar în domeniul muzicii uşoare?
Odată am difuzat un cântec de muzică uşoară, producţie franceză, cu nişte tauri care plecau pe uliţă la coridă şi la porţi ieşeau alţi tauri care le urau succes. S-a scos cântecul, considerându-se că este o aluzie la... coarnele bărbaţilor cu neveste adulterine, fiindcă un secretar al C.C. tocmai îşi

prinsese soția păcătuind cu un medic de familie. Un scheci în care juca Dem Rădulescu a căzut fiindcă Bibu interpreta rolul unui mire ghinionist, căruia tocmai îi căzuse un nasture de la smoking. Mai avea ceva timp până să-i vină rândul la ofițerul stării civile şi vizavi se vedea firma unei cooperative de croitorie. A dat fuga acolo şi a aflat că nu exista tarif pentru o operațiune atât de mică şi responsabilul unității nu vroia să încalce regulamentul. Exista tarif pentru coasere căptuşeală, manşete, mâneci, rever, etc. dar nu şi pentru un nasture. Actorul îşi rupea toate acestea, contra cost, grăbit foarte, numai pentru a beneficia şi de coaserea nasturelui. *„Afară cu acest scheci denigrator!”* Peste câteva zile urma să aibă loc congresul cooperației meşteşugăreşti şi televiziunea s-a găsit să-şi bată joc de munca harnicilor cooperatori.

În realizarea „megapetrecerilor” de sfârşit de an, vi s-au întâmplat lucruri asemănătoare?

La vizionarea unui program de revelion s-a făcut observația că apare prea mult Nicu. Era vorba despre Nicu Constantin. M-am prefăcut a nu înțelege şi i-am propus, în glumă, lui Vornicu, să mai tăiem din discurs şi din calupul omagial. Sau cum să-ți explici că nişte şefi obsedați, să nu scape vreo şopârlă, au tăiat dintr-o scenetă cuvintele: „ceai de muşețel”, ca să nu pară aluzie la numele preşedintelui RTV de atunci, tovarăşul Muşat. În perioada când femeile erau obligate să facă patru copii, era să scape pe post o replică dintr-o piesă clasică a lui Tudor Muşatescu, cu unele care făceau câte patru copii ca iepuroaicele. Pentru că Mirabela Dauer a cântat aşezată într-un jilț, s-a dat telefon de la cabinetul 2. Cum îşi permite să stea jos în fața telespectatorilor? Fireşte, era vorba despre cei doi telespectatori care aveau cabinetele alăturate.
Alt scandal a pornit din aceeaşi sursă, pentru că solistul Jean Păunescu a cântat, plimbându-se pe o alee dintr-un parc,

încălţat cu „adidaşi". *„Asta-i ţinută? Să nu mai apară pe micul ecran nici un cântăreţ fără costum, cravată sau papion şi pantofi de lac."* Ţinută ca la propria înmormântare.
Practic, mai toţi cântăreţii noştri de muzică uşoară au avut perioada lor de interzicere a apariţiei pe post.
Margareta Pâslaru, pentru că a devenit vedetă înainte de terminarea liceului şi astfel abatem tineretul de la îndemnul leninist: *„Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi!"*
Marina Voica să nu mai cânte la televizor fiindcă are accent rusesc. Apoi, deoarece a vrut să rămână în RFG şi, în sfârşit, pentru că n-a rămas.
Angela Similea, pentru că se îmbrăca prea elegant şi se căsătorise cu un olandez.
Aurelian Andreescu să nu mai dea din mâini când cântă, acesta fiind un privilegiu strict prezidenţial.
Dan Spătaru, pentru că într-o vreme a fost fan PECO. Pepsi cu coniac! Dar de atunci trecuseră vreo 20 de ani şi Dănuţ nu mai bea decât apă şi cafea.
Formaţia „Savoy" a fost interzisă pentru nişte tricouri cu diverse inscripţii nevinovate. Au fost interzise tricourile la televiziune.
Cornel Constantiniu a fost şi el scos pe tuşă, când s-a aflat că are un frate care a emigrat în Africa de Sud.
Mihai Constantinescu să-şi tundă pletele, dacă mai vrea să cânte la televizor.
Olimpia Panciu a cântat într-o emisiune, îmbrăcată cu pantaloni şi la TVR era obligatorie rochia cu o lungime decentă. Până şi la mănăstire se purta mai mini.
Corina Chiriac a apărut într-un ziar străin, fotografiată (fără aprobare din ţară) cu Gina Lollobrigida. Pe vremea când cojoacele noastre se vindeau numai la export sau în shopuri, Dida Drăgan a filmat, iarna, pe zăpadă, cu un cojoc alb, cumpărat într-un turneu făcut în RDG. Războiul cojoacelor

s-a extins, la noi la televizor nu mai avea nimeni voie să apară îmbrăcat în cojoc. Doar Leana Mondiala, în vizon! Mai trebuie să amintesc că soliştii noştri de muzică uşoară, care nu erau încadraţi în producţie, erau socotiţi un fel de paraziţi, nu aveau vechime în câmpul muncii şi, ca atare, nici dreptul la pensie. Nu era frumos?

Cum trăia pe atunci Dan Mihăescu, în plan intim?
Bine! Munceam mult, câştigam binişor, aveam maşină (Wartburg), garsonieră, tânăr, brunet şi... teleast. Cu iubiri efemere, fete frumoase despre care n-aş vrea să mă întrebi, pentru că în ani au devenit actriţe cunoscute, sau soţii şi mame, la casa lor, cu toate cele pe care le presupune acest statut. Multe realizate în Occident.

În încheierea acestui capitol, imaginea cărui om de televiziune vă vine în minte?
Aristide Buhoiu. Şi ai să vezi de ce!
M-am întrebat cum o fi trăit Aristide ultimele sale ceasuri? Era în spital, s-a uitat la televizor şi o reporteriţă „gureşe” şi inconştientă povestea despre boala lui şi decesul său apropiat. Am fost solicitat să scriu câteva rânduri, după acest deces mult mediatizat. Au fost citite la TVR şi publicate în ziare. Iată articolul!

Aristide, cel care nu mai este

„Cu un truism, am putea afirma că Aristide Buhoiu a fost un reporter frenetic, dar n-ar fi destul. Buhoiu a dovedit o personalitate şi aptitudini multiple, semănând cu un personaj renascentist. În domeniul publicisticii şi nu numai, el a fost tot ce a vrut.

Când m-am angajat eu la televiziunea din Molière, aflată la

începutul începutului de drum, Buhoiu era deja o vedetă, alături de Tudor Vornicu, Țopescu, Nelu Valeriu, Carmen Dumitrescu, Sandu Stark, Valeriu Lazarov, Sanda Țăranu, Florin Brătescu şi mulți alți vestiți pioneri ai micului ecran. Un om înzestrat, inteligent, cult, ambițios, român frumos, capabil şi devotat acestei profesiuni neliniştite. A izbutit să fie comentator de sport, reporter de ziar, radio şi televiziune, moderator de emisiuni, realizator de divertisment TV, scriitor, povestitor fascinant al „Drumurilor europene", director de ziar româno-american, director general al unui mare post de televiziune, la care a pus în undă „Studioul Tudor Vornicu", profesor necesar şi competent la „Academia de Radio şi Televiziune" pe care tot el a înființat-o. Dincolo de toate acestea, Aristide Buhoiu a avut vocația prieteniei şi pe agenda sa de inimă s-au aflat nume ilustre.
Prin 1984, când cu mari dificultăți am primit şi eu o viză pentru o călătorie peste hotare (pleca şi el tot atunci), mi-a şoptit pe un culoar al TVR: „Sper că nu eşti tâmpit să te întorci!" Am fost tâmpit şi m-am întors. Apoi, mai târziu, iată că s-a întors şi el, pentru multe inițiative de folos public şi i-a fost dat să moară aici, ACASA lui, cum ar fi zis Nichita Stănescu. Doar cu o zi înainte să fie confirmat într-o funcție de Secretar de Stat la Consiliul Național al Audiovizualului. Pesemne a fost o mai mare nevoie de el acolo, în cer. Şi, plecând dintre noi, Aristide şi-a asumat eternitatea!"

Ați spus totul despre unul din teleaştii mei preferați...
Mă bucur, aşadar!

Cărțile pe care le-ați scris şi activitatea din televiziune v-au creat un statut de personalitate cunoscută în media. Au existat şi alți „Mihăeşti" celebri. De-a lungul vremii s-au creat confuzii de nume de pe urma cărora ați „suferit"?

În timp, în lumea scriitoricească, s-au căutat ceva înrudiri ale mele cu Gib Mihăescu. Nu ştiu să se fi găsit. În tinereţe mai erau unele confuzii între mine şi Eugen Mihăescu, pe atunci grafician celebru la „Secolul XX", emigrat apoi în S.U.A. şi devenit carcaturistul ziarului „New York Times".

Am mai fost confundat cu criticul Dan C. Mihăilescu, la Fondul Literar privind drepturile pentru anumite colaborări. Până la urmă apelativul UMORISTUL, lipit de mine, a lămurit întrucâtva lucrurile.

În timp ce rula filmul **Veronica**, am primit sute de felicitări pentru jocul „fiicei" mele, eroina filmului, fetiţa Lulu Mihăescu. Nu aveam nicio legătură.

De vreun an am fost întrebat dacă un tânăr pianist virtuoz (15 ani), Matei Bucur Mihăescu, vedetă internaţională, este rudă cu mine. Nu e !

MAGICIANUL DIN SPATELE ACTORILOR PE PLATOURILE DE FILMARE. GARSONIERA „ÎN BLEU"

Dan Mihăescu a bătut recordul în privința numărului de emisiuni tv realizate. Când mi-a mărturisit că n-a existat în România vreun actor adevărat care să nu fi lucrat cu el, am început să-i număr. Dar ce credeți? Nici acum n-am finalizat numărătoarea.

De ce?

Pentru că m-a împins păcatul să plonjez iarăşi în trecut şi să asociez fiecărui actor câte un scheci păstrat de copila şi adolescenta din mine.

Puiu Călinescu, înnebunit de *inspectorul* venit în control cu sacul cel fără de fund, Ştefan Bănică şi Coca Andronescu, uimiți de *extratereştrii* flămânzi. Toma Caragiu, roşu de furie în fața bietului Mateiaş, care... nu găsise *altă rimă*, Octavian Cotescu, calm ca de obicei, *în Gară la Medgidia*, Dem Rădulescu, *milogindu-se* la colțul străzii.

Dar cine a uitat-o pe Carmen Stănescu, entuziasmată în dialog cu *cititorul de contor* - interpretat cu succes de Jean Constantin - sau alături de partenerul ideal, Mişu Fotino, discutând despre *obligații* ?! Apoi cred că vă amintiți de nemuritoarea Vasilica Tastaman, *venită să se mărite,* dar şi de Tamara Buciuceanu, atât de necăjită de confuzia din... *telefonul fierbinte.*

Legătura dintre personajul meu şi actori a fost şi a rămas indestructibilă. De câte ori este solicitat să vorbească sau să scrie despre slujitorii scenei, o face cu venerație. Luând *la întrebări* lista actorilor români de pe internet am rămas uimită, constatând că Dumnezeu a hotărât să-i nască pe foarte mulți dintre ei în acelaşi an.

Şi ca să vedeți cât de „fatidic" a fost anul 1933, molipsită fiind de enumerările de nume proprii specifice lui Mihăescu, voi face şi eu o înşiruire impresionantă.

Draga Olteanu-Matei, Ion Dichiseanu, Margareta Pogonat, Victor Rebengiuc, apoi Ștefan Bănică, George Constantin, Gheorghe Cozorici, Ștefan Tapalagă, Sanda Manu, Vasilica Tastaman, Silvia Popovici, Cornel Vulpe, Mihai Mereuță şi Ion Băieşu, căruia îi stă atât de bine lângă cei citați.

Parcă încep să-i aud strigând „prezent" la lansarea cărţii veritabilului umorist. Unii vor fi în rândul întâi, iar alții, mult mai departe, dar pe aceeaşi poziție sufletească a personajului meu.

În ochiul spectatorului, telespectatorului sau cinefilului, actorul este cel mai privilegiat. Poți reține pe veci titlul unui film, aşa cum poți să nu-i uiți toată viața pe protagoniştii lui.

Aflați într-o sală de cinema sau în fața televizorului, citim în fugă genericele şi nu realizăm cât de uşor îi trecem cu vederea pe cei care au dat viață filmului sau eroului.

Iată ce scria Ion Băieşu - şi bine a făcut - în prefața volumului *Călătorului îi şade bine cu gluma*:

„Poate că telespectatorii închid mai repede cu un minut televizorul după o emisiune de varietăţi, omiţînd să-şi arunce un sfert de privire spre cei care au realizat-o. În felul acesta habar nu au cine a făcut textul. Textul acela pe care l-a spus Caragiu, grozav, nemaipomenit! ăla cu şefu' şi secretara sau ăla cu şopârliţa, nemaipomenit! Dar cine l-a gândit, cine l-a pus în gura marelui actor, pe care toată lumea îl admiră? Cei doi modeşti autori pe care nimeni nu-i salută şi pe care Fondul Literar îi arată toţi cu deştul, ce caută ăştia pe-aici, ce legătură au ăştia cu literatura? (...) Căci ceea ce scriu aceşti autori e literatură. Textul lor e literă în care se zbate un gând, o metaforă, un zâmbet, o amăreală a sufletului...".

Omul din fața mea nu i-a dat uitării nici pe scenariști, nici pe regizori, de fapt toată pleiada de tehnicieni și operatori, implicați în cele mai reușite emisiuni de „divertisment cultural", realizate vreodată în unica televiziune din vremea aceea.

Garsoniera „în bleu" din Piața Romană era cunoscută și vizitată de persoane importante, de lume bună. Locuința care vă va aminti veșnic și de Verginica...
Ce vremuri!... Uneori era mai comod să folosim, pentru întâlniri profesionale, garsoniera mea. I se spunea „în bleu" fiindcă era dominată de culoarea albastră, întreruptă de o draperie roșie, după ideea colegei mele, scenografa Doina Levintza. Au trecut prin casa mea mulțimi de actori, realizatori TV, scriitori, cântăreți, balerini. Aici au fost gândite, pregătite și scrise multe din show-urile celebre care, la ora difuzării lor, goleau străzile de trecători. Am lucrat cu absolut toți actorii români de comedie, am cunoscut zeci, sute de regizori, compozitori, cântăreți, scriitori, teleaști de prim plan. Ca să-ți spun măcar o parte din cei care au fost la mine, în Piața Romană (pentru mulți era mai aproape decât Televiziunea), trebuie să-mi consult vechile agende de telefon. Ții neapărat?

Sigur. Aș fi vrut să aflu ce personalități artistice ați cunoscut?
Îți spun, într-o ordine absolut întâmplătoare, doar pe cei care au fost pe la mine, pe acasă. Să începem cu regizorii: Jean Georgescu, Marius Zirra, Popescu-Gopo, Noli Marcus, Andrei Călărașu, Iura Turcu, Iulian Mihu, Francisc

Munteanu, Geo Saizescu, Mihai Berechet, Timi Ursu, Gigi Naghi, Sinişa Ivetici, Petre Bokor, Virgil Calotescu, Cezar Grigoriu, Haralambie Boroş, Dan Puican, Sandu Boiangiu, Mirel Ilieşu, Dumitru Done, Bob Călinescu, Savel Stiopul, Remus Nastu, Constantin Dinischiotu, Nicuşor Constantinescu, Valeriu Lazarov, Alexandru Bocăneț, Cornel Todea, Cristian Munteanu, Puica Popescu-Doreanu, Cornel Popa, Tudor Mărăscu, Andrei Brădeanu, Paul Stratilat, Sorin Stratilat, Sorin Grigorescu, Titi Acs, Sandu Darian, Cornel Dalu.

Ador când îi alintați: Noli, Gigi, Timi, Bică, Mişu, Mitică, Fane, Costică, Tomiță, Nae...
Cât timp i-ați pomenit, eu i-am numărat. Apoi i-am ordonat pe un criteriu. Nu de vârstă, că ei n-au vârstă, ci de mari succese.
Şi câți au ieşit la numărătoare?

Exact 40.
Ați început înşiruirea cu un nonagenar celebru, apoi l-ați amintit şi pe Cezar Grigoriu, care împreună cu George şi Angel, forma acel Trio celebru...
Frații Grigoriu? Am fost prieten cu toți trei şi eram tare mândru de prietenia lor, în anii când erau stele de cinci stele şi mai târziu.

În lista celor 40 se află câțiva regizori, „posesori" de premii internaționale şi chiar premiați sau nominalizați la Cannes...
Te gândeşti la Lazarov poate, apoi la Gopo, care în 1957 primeşte cel mai râvnit premiu de la Cannes. Să nu-l uităm nici pe autorul „Falansterului", de 3 ori nominalizat la Cannes.

Mai aveţi în listă un regizor care s-a întors cu trofeul de pe Coasta de Azur...
Da. Mirel Ilieşu. Palme d'Or pentru scurtmetraj în 1969. Acest apreciat documentarist al studioului „Al. Sahia" a fost bun prieten cu Octavian Sava.

Am „identificat" în aceeaşi enumerare persoane peste care n-aş vrea să trecem cu uşurinţă. Un regizor a cărui viaţă a fost „regizată" de alţii în pelicule alb-negru zguduitoare... Ghiciţi la cine mi-e gândul?
Cum să nu? Andrei Călăraşu.
Ca şi în alte profesii, în obsedantul deceniu şi după aceea, mulţi regizori de teatru şi film au fost eliminaţi din branşă sau condamnaţi la închisoare pentru aşa-zise delicte politice. Mă întrebi de Andrei Călăraşu.
Filmul artistic „Portretul unui necunoscut", realizat după o povestire a mea, premiată la un concurs literar naţional, l-a avut la început ca regizor pe Gheorghe Turcu. La o filmare de seară, din Parcul Herăstrău, pentru a da senzaţia de furtună, s-a folosit un mic avion cu elicea turată la maximum. Fără aripi. Acestor mici avioane casate li se tăiaseră aripile, de când cu un asemenea aparat, un pilot a reuşit să fugă din ţară. Când s-a dat „stop", Turcu, neatent, a trecut pe sub elicea care se rotea puternic, încă. L-a izbit, a fost rănit grav, supus unor operaţii groaznice, a suferit mult. În seara aceea, eu l-am luat în braţe şi l-am ţinut aşa în maşina care l-a transportat la Spitalul de Urgenţă. Îmi amintesc cum, pe urmă, am luat un troleibuz spre casă, nedându-mi seama că eram plin de sânge şi puţinii călători de faţă mă priveau şi coborau speriaţi. Cineva o fi telefonat la miliţie, pentru că troleibuzul a fost oprit de un motociclist de la Circulaţie, am fost dat jos şi anchetat la Secţia 1 Miliţie. Lucrurile s-au lămurit repede. La

filmări, Gheorghe Turcu a fost înlocuit de Andrei Călăraşu. Am devenit prieten cu el şi am trecut împreună printr-o anchetă a securităţii. Mie mi se reproşa că umblam cu prea multe fete (eram tânăr şi necăsătorit, dar morala proletară, de!) şi, după anchetă, am fost dat afară de la revista „În slujba Patriei".
S-a mai descoperit că eram prieten cu persoane ce aveau actele depuse pentru plecare definitivă din ţară. Inclusiv fosta mea soţie, cu copilul.
El a fost arestat.

Trăind o adolescenţă de un tragism uluitor, marele regizor avea să semneze mai târziu comedii de succes: „Şi Ilie face sport", „Vacanţă la mare"...
Andrei era un mare autor de farse. Nu degeaba prietenul lui era talentatul Mircea Crişan.
Se zvonea că la un revelion, sărbătorit acasă la scriitorul Octav Pancu-Iaşi, a cuplat la aparatul de radio al gazdei, fără să se ştie, un disc cu un discurs al Regelui Mihai, cumpărat de la Talcioc. Când s-a anunţat mesajul lui Gheorghiu-Dej, de la miezul nopţii, a început să vorbească regele. S-a făcut haz, dar s-a aflat la organe. Amator de vechituri, se mai spunea că Andrei cumpărase de la Consignaţie un aparat de proiecţie de 8 mm şi nişte filme foarte vechi. Fără să ştie, unul dintre filme îl înfăţişa omagial pe Hitler. Precizez că Andrei este evreu. A fost eliberat, nu a fost trimis în judecată şi a emigrat în Israel, unde se află şi acum.
Dar eu nu înţeleg de ce tu ai curiozităţi morbide, să scormoneşti răul şi urâtul din viaţa mea?!

Dacă cei care au trăit acele timpuri le-au depăşit cu mult curaj, atunci permiteţi-mi să-mi imaginez suferinţele lor prin poveştile dumneavoastră!

Fie cum spui tu...

Constat că cei mai mulţi despre care ne-am propus să vorbim acum, sunt născuţi prin anii '20...
Da. Sunt de o vârstă cu Tudor Vornicu.
Aproape toţi s-au dus.
Hai să-ţi spun cine a mai trecut pe la garsonieră.
Operatori vestiţi: Nicu Girardi, Aurel Samson, Lupu Guttman, Nae Niţă, Boris Ciobanu, Hary Casapu, Mache Irşai, Emil Henţiu, Beatrice şi Ovidiu Drugă, Mircea Gherghinescu, Petre Iordănescu.

La capitolul „operatori" e mai trist. Dau strălucire imaginilor, iar numele lor se estompează cu timpul...
Iată, Nicu Girardi, frate de cruce cu Sebastian Papaiani şi Ştefan Iordache. Am citit despre frăţia lor şi despre preocupările lor bahice în volumul *Regele Scamator*...
Aşa este. Ei mergeau des la vestitul bar „Melody".

Aţi mai avut ocazia să întâlniţi după '89 un Mircea Gherghinescu sau un Nicolae Niţă?
TVR a avut şansa unor mari operatori de film şi de platou. Dintre cei de film îi amintesc, în afară de Mircea Gherghinescu şi Nicolae Niţă, pe soţii Drugă, Boris Ciobanu, Emil Henţiu, Viorel Sergovici, Liviu Pojoni, Petre Iordănescu, Mihai Romaşcu, Sabin Devderea, George Dănăilă, Pascaru, Stinea, Irşai, Rocşoreanu, Chelba, Dinu Tănase şi memoria mea îşi arată aici limitele. Toţi, buni profesionişti, harnici, entuziaşti.

Dar astăzi?
Astăzi e mult amatorism, din păcate...

De cine aţi mai fost onorat?
Am fost onorat cu vizite de lucru sau doar amicale de: Tudor Muşatescu, Miron Radu Paraschivescu, Fănuş Neagu, I.D.Sîrbu, Ioan Grigorescu, Petre Sălcudeanu, Mihail Drumeş, Neagu Rădulescu, Păstorel Teodoreanu, Nichita Stănescu, Nichifor Crainic, Paul Anghel, Rodica Ojog-Braşoveanu, Catinca Ralea, Eugen Barbu, Titus Popovici, Isac Peltz, Valentin Silvestru, Nicu Carandino, Dinu Săraru, Vintilă Corbul, Eugen Burada, Tudor Măinescu, Horia Lovinescu, Corneliu Leu, Haralamb Zincă, Ştefan Tita, Petre Luscalov, Teodor Mazilu, Dolfi Solomon, Guţă Băieşu, Nicuţă Tănase, Octav Pancu-Iaşi, Octavian Sava, Simion Macovei, Beno Meirovici, Ilie Constantin, Eugen Mandric, Ştefan Berciu, Teodor Pâcă, Puiu Maximilian, Aurel Felea, Jack Fulga, Sadi Rudeanu, Conţi Bărbulescu, George Mihalache, Angel Grigoriu, Romeo Iorgulescu.

M-am obişnuit deja cu seriile de nume. Am ales, deloc aleatoriu, o figură feminină...
M-ai făcut curios...

Distinsa soţie a actorului născut la Mărăşeşti...
Co-judeţeanul tău...

Da. Un actor extraordinar, căruia un jurnalist la fel de extraordinar din Focşani i-a „rescris" biografia. Nici protagonistul scenei, nici soţia lui, nici cronicarul vieţii acestuia nu mai sunt...
Unica biografie, vrei să spui, semnată de Alexandru Deşliu.

Un trist adevăr... La alte popoare, Emanoil Petruţ ar fi fost eroul a cel puţin 20 de volume...

Dar vorbiți-ne de Catinca Ralea, un om de radio deosebit...

Ce-aş putea spune eu în plus?

Inteligentă, fermecătoare, spontană. Fiica unui celebru profesor de estetică...

Catinca Ralea era alcătuită din 90% creier şi restul organe. Om de nota 12. Iar Petruţ, actor născut iar nu făcut, m-a numit „gazdă a prieteniei”. Şi el şi Catinca au fost scrişi cu majuscule în cartea mea cu prieteni.

Cu cine vă mai mândriți?

Și cu prezența următorilor compozitori, dirijori, virtuozi, instrumentişti de top, redactori muzicali, solişti vocali: Temistocle Popa, Nae Patrichi, Joe Reiningher, Jean Ionescu, Sergiu Malagamba, Ricu Mălineanu, Radu Şerban, Sile Dinicu, Dinu Şerbănescu, Nicu Kirculescu, Aurel Giroveanu, Richard Oschanitzki, Ionel Budişteanu, Bebe Oprea, Paul Urmuzescu, Fărâmiţă Lambru, Noru Demetriad, Ion Cristinoiu, Emanoil Ionescu, Gelu Solomonescu, Petre Firulescu, George Grigoriu, Horia Moculescu, Aldo Sollini, Alexandru Imre, Valenţiu Grigorescu, Marcel Ionescu, Gaston Ursu, Sile Vişan, Fănică Gănescu, Miki Ampoiţan, Buză, Radu Goldiş, Horia Nicolaescu, Bobi Marcu, Bebe Prisada, Puiu Osadcii, Fane Ţicu, Geri Podgoreanu, Goguţă Popescu, Miani Negreanu, Alfredo Thomas, Fonea Sokolov, Max Wender, Marcel Budală, Toni Iordache, Romica Puceanu, dar şi Florentin Delmar, focşăneanul tău.

Să nu vă mirați, dar Henry Mălineanu, Elly Roman, Fernic, Ion Vasilescu, Kirculescu m-au făcut să iubesc romanța şi muzica uşoară românească de pe la 7 ani.

Dacă n-ar fi dulce nostalgia, v-aş acuza pe voi, toţi regizorii, producătorii, textierii, compozitorii din TVR de altădată, cu emisiunile voastre cu tot...
Dacă tot adori romanţa, n-ai vrea să-ţi fredonez „Inimă, de ce nu vrei să-mbătrâneşti?”

V-aţi propus să mă faceţi să plâng...
Departe de mine gândul...

Aldo Sollini, Gianni Spinelli. Îmi amintesc de un disc de vinil, pe care îl ascultam de câteva ori pe zi acum vreo 30 de ani... Culmea, aud şi acum prima melodie: „Senza Luce”, un twist lent...
Tu vorbeşti de formaţia „I Dick Dick”...
Voce: Giancarlo Sbriziolo...

Exact.
Erau mulţi solişti italieni talentaţi care cântau la noi...
Dar stai să vezi ce de cântăreţi semeţi mi-au trecut pragul: Arta Florescu, David Ohanesian, Ludovic Spiess, Valentin Teodosiu, Gică Petrescu, Tanţi Câmpeanu, Dorina Drăghici, Corina Chiriac, Angela Similea, Marina Voica, Anda Călugăreanu, Anca Agemolu, Jeanina Matei, Puica Igiroşianu, Luigi Ionescu, Gabi Pascu, Mona Scotti, Mihaela Cotaru, Mariana Bădoiu, Ileana Sărăroiu, Vera Lescenko, Roxana Matei, Luminiţa Cosmin, George Bunea, Nicolae Niţescu, Simona Casian, Lucky Marinescu, Mariana Caroli, Marius Iorga, Anca Liana, Doru Cristian, Florentina Satmari, Mara Milton-Mălineanu, Larisa Gordon, Bob Morlan, Zaidee Jackson, Mielu Chitaristu, Dona Siminică, Giani Spinelli, Sonia Cruceru şi, bineînţeles, Dănuţ Spătaru.

Aţi pomenit şi nume dispărute de foarte mulţi ani din peisajul show-bizz-ului românesc.
Te referi la emigranţii anilor '70.

De pildă Anca Agemolu...Vă văd aici într-o fotografie alături de frumoasa armeancă.
Anca Agemolu a fost în ţară, acum vreo 3 ani. Ne-am revăzut întâmplător pe un culoar la TVR. Am înţeles că are o bună viaţă de familie. Nu mai cântă.

Nu-mi spuneţi ceva şi despre cealaltă armeancă... pe jumătate? Am citit tot ce aţi scris despre ea într-una din cărţile dvs., dar mai povestiţi încă o dată cititorilor noştri.
Anda Călugăreanu.
În vara lui 1960, la Costineşti, prietenii mei, George Pîrjol şi Mitrici, mi-au adus de mână o fetiţă durdulie, negricioasă, veselă, Ancuţa, care îl imita incredibil pe Salvatore Adamo. Mai târziu am prezentat-o lui Sorin Grigorescu şi el a selecţionat-o pentru o emisiune cu tinere speranţe. Debutul a fost exploziv şi a început imediat să lucreze cu Valeriu Lazarov. Apoi a fost cooptată în faimoasa echipă a lui Andu Bocăneţ, împreună cu Pittiş şi Tufaru.

Cine a botezat-o „Anda"?
Mircea Crişan.

Cum s-a ajuns la colaborarea Andei cu „pretenţiosul" Toma Caragiu?
În 1973 căutam o parteneră pentru Toma, în tele-show-ul dedicat acestuia: „Toate drumurile duc la... Toma!", scris cu Grigore Pop şi Octav Sava.

După ce criterii aţi ales-o pe Anda?

Am avut o revelație, după ce mă gândisem la toate marile actrițe de comedie. Am considerat că ea avea toate calitățile pentru ca Toma să o accepte. Am vorbit cu ea, fără a-l preveni pe Toma, căutând-o acasă, pe undeva prin Șulea. Ascultându-mi propunerea, a rămas împietrită şi a murmurat: *„Nu se poate, Caragiu e prea mare. Mă striveşte!”*.
I-am lăsat scenariul şi i-am cerut să-l învețe. La prima repetiție am adus-o ca pe o surpriză. Toma a repetat cu ea şi la final, văzând-o lac de apă, i-a spus: *„Domnişoară, cred că din cauza dumitale o să iasă foarte bine!”*

Iată că Anda l-a impresionat pe marele Caragiu!
Toma a simțit-o cum tremura de emoție în pauzele dintre filmări şi în fața unei ceşti de cafea, la bufet, i-a zis mucalit: *„Când te-am văzut atât de mică, n-am ştiut că poți fi aşa de mare!”* Și totuşi, colaborarea lor s-a încheiat cu acest show.

Existența unui umorist ar fi cam searbădă fără câțiva artişti plastici alături. V-au vizitat şi ei?
Cum să nu ?
Constantin Piliuță, Jean Țuculescu, Sabin Bălaşa, Tia Peltz, Pucă, George Pîrjol.
Și scenografi: Virgil Luscov, Dan Cioca, Bobi Dinulescu, Matty Aslan, Nell Cobar, Zamfir Pasula, Elena Forțu, Ion Mitrici şi sculptorul Gheorghe Apostu. Apoi balerini: Magdalena Popa, Amato Checiulescu, Rodica Simion, Aglaie Gheorghe, Maria Cumbari, Doina Ciornei, Lanceta Pop, Silvia Surdu, Nuți Renea, Păstorel Ionescu, Cristina Dan şi Doina Patrichi-Andronache, pe care am luat-o de nevastă.

Nimic despre actori?
Ce vorbeşti?

I-auzi: Grigore Vasiliu-Birlic, Fănică Ciubotăraşu, Geo Barton, Toma Dimitriu, Titus Lapteş, Toma Caragiu, Marcela Rusu, Amza Pellea, Silvia Popovici, Ştefan Bănică-senior, Ion Finteşteanu, Gh. Cozorici, Irina Răchiţeanu Şirianu, George Constantin, Aurelia Sorescu, Dina Mihalcea, Eugenia Dragomirescu, Coca Andronescu, Stela Popescu, Vasilica Tastaman, Aurelia Vasilescu, Gimi Besoiu, Zizi Şerban, Astra Dan, Rodica Sanda Ţuţuianu, Iulia Vraca, Didi Ionescu, Mihaela Buta, Ileana Stana, Sanda Toma, Mihai Pălădescu, Vasile Niţulescu, Florin Piersic, Ion Dichiseanu, Petrică Gheorghiu, N. Gărdescu, Octavian Cotescu, Dem Rădulescu, Ţuca Cercel, Constantin Rauţki, Cornel Dumitraş, Dana Comnea, Paula Rădulescu, Lazăr Vrabie, Paula Chiuaru, Virginia Mărgineanu, Nae Roman, Bimbo Mărculescu, Toni Buiacici, Horia Şerbănescu, Radu Zaharescu, Horia Căciulescu, Nicu Constantin, Sandu Lulescu, Mihăilescu-Brăila, Ion Marinescu, Titi Rucăreanu, Tudorel Popa, Titi Dinescu, Ernest Maftei, Emanoil Petruţ, Fane Tapalagă, Colea Răutu, Dinu Ianculescu, Mariana Zaharescu, Ovidiu Iuliu Moldovan, Ovidiu Moldovan, Bică Papaiani, Ilarion Ciobanu, Dorin Dron, Iulian Necşulescu, Mişu Fotino, Jean Lorin Florescu, Aurel Cioranu, Mitică Furdui, Pusi Băltăreţu, Paul Sava, Marian Hudac, Mircea Anghelescu, Cosma Braşoveanu, Ovid Teodorescu, Mircea Crişan, Cristea Avram cu Marina Vlady, Sorina Dan, Nae Dinică, Florin Vasiliu, Pusi Băltăreţu, Paul Sava, Dem Savu, N. Stroe, Al. Giovani, Vasile Tomazian, Mircea Şeptilici, Adina Popescu, Mariela Petrescu, Lucica Râpeanu, Cristina Stamate, Aurel Giurumia, Boris Ciornei, Nae Lăzărescu, Costică Diplan, Nino Anghel, Sorin Balaban, Radu Stoenescu, Mişu Stoenescu, Marius Pepino, Vali Voiculescu, Camelia şi Dan Mitoşeru, Gioni Dimitriu, Jean Constantin cu

Gelu Manolache, Irina Bora, Oana Diamandi, Andreiana Georgescu şi am mai uitat.

Aţi cunoscut-o pe Marina Vlady?
Nu în mod direct. Prin Cristache Avram. În 1965 a filmat la noi în „Steaua fără nume”, după Mihail Sebastian. Henri Colpi era un regizor francez, care a ales România. Mai regizase şi scrisese, alături de profesorul Dumitru Carabăţ, scenariul unui film interesant, după un roman de Panait Istrati...

Filmul „Codin”?
Într-o zi, răsfoind nişte reviste „Cinema” ceva mai în vârstă decât mine, am descoperit câteva imagini...
Acest film a luat premiu la Cannes în 1963 pentru scenariu.

Mă bucur sincer că marele scenarist Dumitru Carabăţ a fost răsplătit în 2010 la Premiile Gopo.
Un lucru minunat pentru cei tineri. Ei să-l cunoască, iar noi să-l recunoaştem.

Pe Cristea Avram l-aţi aşezat lângă fermecătoarea Marina Vlady...
Nu se putea altfel. Pentru şarmul său a fost distribuit, alături de actriţa cu sânge rusesc, în „Steaua fără nume”. Era prieten bun cu Dichiseanu.

Doi bărbaţi adoraţi la vremea aceea...
Se spune că idila dintre Chris şi Marina a început de pe platourile de filmare.
Cred că aşa s-a întâmplat. Au plecat împreună la Paris. A urmat despărţirea de cuceritoarea actriţă, apoi plecarea la Roma, unde a murit în ianuarie 1989.

Stând la taifas cu dvs. descopăr şi redescopăr actori români deosebiți, care i-au determinat pe cineaştii străini să-i distribuie în roluri principale.
Dacă vrei să mai stăruim puțin la acest june prim, îți voi spune, dacă nu ştii, că a jucat în multe filme sexi şi chiar erotice, dar şi în multe pelicule horror, pe care sunt sigur că nu el le-a ales.

Deloc curios...
De pildă, seria „Emanuelle" cu exotica Laura Gemser. Era în vogă în anii '70.

Eu mi-o amintesc pe frumoasa Silvia Popovici în „Darclée". A jucat alături de acelaşi actor.
Dacă ai amintit de „Darclée", iată încă un film nominalizat la Cannes...
Mihai Iacob, regizorul acestui film, s-a stins la Los Angeles în 2009.
L-ai uitat pe Harap Alb...

„De-aş fi..." Protagonist: alt june-prim al filmului...
Cine altul decât Florin Piersic?!

Dar aici, în această fotografie, sunteți chiar lângă Cristea Avram şi Ioana Bulcă...
Eram la Vama Veche, la filmări. Era şi Manole Marcus, regizorul filmului „Actorul şi sălbaticii".

Rămânem în anii '50-'60?
Plăcerea e de partea mea.

În câteva comedii de atunci a jucat Vasile Tomazian, pe care l-ați amintit de curând.
Când eram copil, mama nu mă punea niciodată la colț, dar mă „pedepsea” dându-mi spre ascultare „placa” cu Tomazian. Și mă liniştea îndată...cu „Sal'tare, Taică şi noroc”
Cu Vasile Tomazian am locuit un timp pe aceeaşi stradă: Strada Fluierului, în sectorul 2, între bd. Ferdinand şi Şos. Mihai Bravu. El la nr. 25, eu la nr. 41. Soția lui se numea ca şi mama, Florica. Peste ani, când el a devenit actor şi eu umorist, i-am scris două materiale. El a avut mare succes în epocă. A fost angajat la Teatrul de Estradă, era prezent în spectacole, în emisiunile vesele de la Radio, a jucat în filme.

Nici până azi nu i-am uitat timbrul vocii.
Nici nu aveai cum...

N-o să vă mai întreb nimic despre Jean Constantin, pentru că de-a lungul vremii aţi spus şi aţi scris suficient. Îmi permiteți să ofer cititorului textul pe care l-ați scris pe blog cu două luni înainte de dispariția actorului, pe 24 aprilie?
Chiar te îndemn să-l citezi, în loc de remember.

Jean Constantin-Marele Blond!

O spun din prima, astăzi vom cleveti despre un actor, pe cât de mare pe atât de iubit: Jean Constantin zis Laleaua neagră, zis Jean von Medgidia, zis Marele Blond, cunoscut în Constanța la fel ca statuia lui Ovidiu şi în România, legitimat cu nişte sute de filme, spectacole de teatru, apariții TV şi o basculantă de premii. A fost adus pe lume, împreună cu 9 frați şi surori, de Dumitru Jean, un conductor arhitect de

construcţii civile şi o grecoaică puioasă, Caliopi. El se dă ţigan, dar minte!!! Odată mi-a zis în glumă: „Să ştii că tata a fost arhitect, dar a avut ca hobby, ţambalul!” De-ale lui Jean.

Dincolo de zecile de materiale scrise pentru el şi zecile de emisiuni în care l-am distribuit, mă leagă de Jean, numit şi Cornel între intimi, o prietenie veche ca şi viaţa noastră. El a ajuns octogenar, dar cu un drag de viaţă ca la vârsta BAC-ului.

Într-o iarnă vrăjmaşă, la Constanţa, în faţa statuii îngheţate a lui Ovidiu, artistul mi-a recitat versuri din „Iarna la Tomis”, cuprinsă în „Tristele” poetului: „În umbra cea de viţă un strugur nu s-ascunde/Nu fierbe mustul în căzile adânci...” Şi am băut o palincă, ca să combatem frigul. Marele comedian s-a născut unde trebuie. Între viile de la Medgidia, Niculiţel, Sarica, Nazarcea, Babadag şi Murfatlar. Cu câte înzestrări artistice are, jur că individul poate prezida oricând Federaţia Internaţională a Comediei.

Şi în viaţa de toate zilele, Jean are un haz nebun. Multe dintre poantele lui au devenit folclor, nu se mai ştie dacă toate îi aparţin şi nici nu mai are importanţă.

Să vă zic câteva dintre ele. După un turneu în fosta URSS, el jucând în cuplu cu regretatul Gelu Manolache, l-am întrebat ce şi-a adus din marea ţară vecină?

„S-au luat lucruri frumoase!” mi-a răspuns el.

„Ce, dragă?”

„Mi-a luat mie ceasul, i-a luat lui Gelu, fâşul. S-au luat lucruri frumoase.”

Alt turneu, tot la sovietici, pe vremea când „Stalin şi poporul rus, multe rele ne-au adus”. La plecare, actorii noştri au fost conduşi la aeroport de tovarăşi de la partid, NKVD şi invers. Luându-şi rămas bun, gazdele au zis ca de obicei: „Mai poftiţi pe la noi!”

Jean a vorbit de pe scara avionului: „Vă poftim să veniți și voi la noi, în România, dar nu toți!”

Într-o seară de vară, o vioară cânta...pe terasa hotelului „Perla” din Mamaia. La o masă, consumau, după o filmare, Amza, Bănică, Bibanul și Jean. O țigancă bătrână i-a îmbiat cu flori: „Flori, băieți, luați, băieți!” A fost gonită de ceilalți, dar Jean a scos o bacnotă de 25 de lei, bani mari pe atunci și i-a dat femeii, fără să primească florile. „Ce faci, mă, ai înnebunit?” au sărit ceilalți. „E mama!” a replicat Jean, mucalit. Nu era mă-sa, dar gluma a meritat 25 de lei și, iată, a făcut istorie.

Mai vreți? Mai am!

În anii lumină, trăiți pe întuneric, pe scena Teatrului „Fantasio” (astăzi desființat în pofida vechimii și notorietății sale de către autorități imbecile) se monta un spectacol festiv în cinstea genialului nostru conducător, Ceașcă, stejarul de la Scornicești și cel mai iubit fiu. Pe fundalul scenei trona, după tipic, un tablou uriaș al genialului. Jean era și el prin sală și, la un moment dat, s-a produs un scurt circuit și s-a stins brusc lumina. Pe întuneric, regizorul a urlat cu groaza în suflet: „Alooo! De unde s-a stins lumina?” Jean a arătat spre fundal și a răspuns calm: „De la tablou!”

Prin 1976 am scos o carte de umor, împreună cu un coleg și prieten bun: Grigore Pop, tot redactor la TVR. Printre filele cărții, mai toți marii comici ne-au scris câte un cuvânt de apreciere sau glume despre noi. Invitat și Jean a declarat și s-a consemnat: „Dacă era să-mi spun verbal o părere despre autorii cărții, aș fi făcut-o cu plăcere. Dar așa...în scris, refuz, de teamă să nu le cadă în mână!” Declarația a fost însoțită de o caricatură semnată Clenciu, pe care am păstrat-o.

Și dacă, după tot ce am scris frumos despre el în această revistă, nu vine cu o canistră de vin de Dobrogea, mă

duc peste el şi îi cânt ca la vodevilul din decembrie '89: „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă, până când nu pui, Jenică, nişte vin pe masă!"

Iată că Jenică n-a mai apucat să-şi invite prietenii la o cană de vin... Au venit ei să-l conducă în aplauze pe ultimul drum.
Dumnezeu să-l odihnească!
Am fost prieten, chiar în relaţii de vizite şi cu iluzioniştii Aurel Iozefini şi Ovidiu Renne.

Celebri şi ei...
Dar dintre colegii teleaşti, care v-au călcat pragul?
Aurora Andronache, Titus Munteanu, Simona Patraulea, Mihai Roman, Romică Chelaru, Neagoe şi George Buican. Tudor Vornicu, Grigore Pop, Sandu Stark, Sanda Balaban, Carmen Dumitrescu, Lia Mărăscu, Ortansa Lebădaru, Rada Călin, Ion Toma, Reli Neagu, Neli Călin, Mioara Băleanu, Ştefan Mărăscu, Niki Modreanu, Lili David, Lili Lazăr, Dan Popovici, Mircea Dan, Victor Videriu, Liana Bokor, Dan Cristian, Ovidiu Vasilescu, Cristi Ştefănescu, Lucian Ionescu, Octav Sava, bineînţeles.

Doamne, cum îi mai ţineţi minte...
Cartea de telefon mi se pare acum destinată unei lecturi rapide, pe lângă toate numele înşirate de dvs. Mă înşel eu sau aţi trecut intenţionat sub tăcere nişte nume. Mai cu seamă ale unor doamne?
Nu, nu te înşeli.

Nu aş vrea să părăsim garsoniera bleu până când nu-mi veţi povesti pe îndelete felul cum aţi obţinut-o în anii aceia...

Am obținut-o într-un mod curios. Scrisesem în revista „Pentru Patrie" un articol despre un escroc, un anume Marcel, un tip foarte ingenios. Era perioada când mulți cetățeni, îndeosebi nemți și evrei, vroiau să emigreze. Marcel avea nişte complici, care cunoşteau pe câte cineva dintre cei interesați, le spunea că au ei un om tare, numai să vrea să se ocupe de cazul respectivului. După mai multe zile în care solicitantul era fiert la foc mic, complicii lui Marcel îl duceau la o întâlnire cu şeful. Marcel părea surprins de intervenție şi spunea răspicat că el nu are nici o funcție oficială, nu cunoaşte pe nimeni la Paşapoarte, nu vrea bani de la nimeni şi că nu se bagă. Adică, elimina toate prevederile din lege, care l-ar fi putut incrimina. Complicii îmbrobodeau fazanul, că Marcel se va face mai bun şi să li se aducă formularul de emigrare completat. Aceste formulare se vindeau la ghişeu, puteau fi depuse cu buletinul solicitantului, care nu era obligat să fie de față, deoarece, dacă nu se aruncau la coş, solicitantul era invitat, uneori după ani, la paşapoarte să completeze alte acte, să-şi justifice alegerea pentru părăsirea patriei noastre dragi etc. Din 20 de formulare (să zicem) recoltate de complicii lui Marcel şi depuse la ghişeu, se aprobau întâmplător două. Atunci i se cerea fericitului viitor emigrant o sumă babană şi acesta spunea printre cunoştințe ce putere magică are Marcel. Cei care nu primeau aprobare spuneau şi ei ce om cinstit e Marcel. N-a reuşit să rezolve, n-a cerut niciun ban. Până şi timbrele le-a pus din banii lui. De ce era nevoie de Marcel, de ce nu lucrau complicii săi singuri? Marcel avea ținută. Înalt, păr alb, ținută impecabilă, cu o casă de boss, cu tabloul lui Gheorghiu-Dej pe peretele din biroul în care-şi primea fraierii, cu o şapcă de securist „uitată" într-un cuier, cu refuzul convingător de a se amesteca în ceva care nu era casher.

Deoarece Marcel nu comisese o infracțiune prea gravă, în mai puțin de un an a fost liber. Nu știu cum i-a căzut în mână numărul de revistă, cu articolul despre el. M-a căutat la redacție, nu să mă înjure sau să mă scuipe, cum am crezut inițial, ci să-mi mulțumească pentru corectitudine în relatarea faptelor sale, fără acuzele acelea de năpârcă încălzită la sânul societății socialiste, dușman înrăit al poporului ș.a.m.d. Mi s-a părut un om nebun, când mi-a cerut să-i dau un autograf pe revista în care am scris despre el. M-a așteptat la ieșirea din clădirea redacției, s-a prezentat și mi-a întins revista pentru autograf. I-am dorit, parcă, să rămână liber, ca pasărea cerului. Un coleg, care a ieșit și el din clădire (redacția era în localul clubului Dinamo) s-a oprit să-mi spună că nu a mai avut cui să transmită, că s-ar putea să întârzie a doua zi, având o audiență la Spațiul Locativ. Colegul a plecat, Marcel s-a ținut de mine și a zis că are el relații corespunzătoare la Spațiul Locativ. S-a interesat unde locuiesc, i-am spus că într-o garsonieră improvizată, mare cam cât o cutie de pantofi și el a susținut că pentru un burlac frumușel ca mine (de unde o fi știut că sunt burlac?) garsoniere de top sunt în centru doar în blocurile „Wilson", „Scala" și „Paladium", denumit apoi, „Turist". Spre convingere, poate să-mi arate câte ceva.
M-am prefăcut că am treabă și ne-am despărțit. Cum să-l cred pe unul, despre care eu am scris că e escroc și chiar a fost condamnat penal ?
După vreo două săptămâni m-am pomenit iar cu el în fața redacției și mi-a cerut să-i spun adresa unde stau. Nu era nici un secret și i-am spus. După alte două-trei săptămâni m-a acroșat, întrebându-mă dacă nu vreau să scriu un memoriu în care să cer să mi se repartizeze garsoniera dublă din bd. Magheru nr. 43, etajul 1, ap. 4, eu cedând la dispoziția Direcției de Spațiu Locativ al Capitalei pe cea în care stau. L-am amânat pentru a doua zi și m-am consultat cu un

prieten, jurist. Acesta mi-a spus că eu pot solicita şi Palatul Telefoanelor, totul e să mă ia cineva în serios. I-am dat memoriul lui Marcel şi nu i-am spus nimic Virginiei, ca să nu râdă de mine. Au mai trecut nişte zile, m-a pândit iarăşi Marcel şi m-a invitat în Magheru 43, să văd garsoniera. M-am dus, convins că intru în bucluc.
Acolo locuia un medic, cu soţia, soacra şi un copil mic. Doamna s-a scuzat că nu are cu ce să ne trateze, dar ne va cânta ceva. A luat o chitară de pe şifonier şi ne-a cântat, cu multă simţire „Vântul" de Bixio. Ascultam cântecul, siderat şi priveam prin casă. Zugrăveală verde otravă, cu rulou, pete de sânge de la ploşniţe, funii întinse pentru rufe, miros de mâncare, de la un aragaz cu butelie, aşezat în...baie. Oribil! S-a terminat cântecul, soacra ne-a pupat, doctorul m-a pus să deschid gura, constatând că am o dantură din perle veritabile. El era stomatolog. Am ieşit pe uşă, fără să fi schimbat vreun cuvânt despre un eventual schimb de locuinţă. În stradă, Marcel m-a întrebat dacă-mi place. L-am privit ca pe o monedă de 8 lei şi am mormăit că e bine situată şi împărţită, dar trebuie renovată „din temelii". Şi mai cu seamă, să fie a mea. Atunci, ca în filmele ruseşti proaste, a scos o hârtie din buzunar şi mi-a dat-o. Era un ordin de repartizare de la Spaţiul Locativ, pe numele Mihăescu. Prenumele nu era scris, pesemne Marcel îl uitase. M-a atenţionat că în trei zile, în Magheru va fi liber, mi-a dat şi o cheie şi urma să-i predau, la rândul meu, cheile garsonierei mele. Eram în plin Kafka.Dar un diavol mic m-a împins să merg în Magheru după 3 zile şi garsoniera era goală. Ezitam să mă mut în ea, aşteptând să mă salte miliţia pentru fals şi uz de fals, complicitate cu infractorul Marcel etc. Virginica m-a sfătuit să depun acel ordin de repartizare, cu siguranţă fals, la Spaţiu. Aşa am făcut, şi un funcţionar m-a întrebat dacă refuz garsoniera din Piaţa Romană. Cum s-o refuz? M-am mutat brusc. Aveam un

vestibul, cu mozaic venețian pe jos, un dulap mare de haine, cu rafturi pentru cămăşi, pantofi, compartiment pentru geamantane, o chicinetă, fără apă şi gaze, din păcate, o cameră mare, cu balcon la stradă, baie mare, o nişă, de fapt o a doua cameră cu un glasvand, pe care l-am desființat şi înlocuit, după mulți ani, cu o draperie roşie, la sugestia Doinei Levintza, ca să sparg monotonia de albastru ce domina locuința mea. Tot avutul meu, de la vechea adresă, a încăput, la începuturi, în camera mică şi muncind pe brânci cu Virginica, alături şi de nişte meseriaşi, am mai scos la lumină câte ceva din mizeria găsită acolo. Mă minunam cum de m-a fericit Marcel cu o asemenea casă. A venit în vizită şi l-am întrebat, din politețe, ce-i datorez. Mi-a spus fără să clipească: Zece mii! Era dispus să aştepte şi o lună-două. Am rămas, cremene. De unde să scot eu atâția bani? Am povestit câtorva prieteni şi unul dintre ei, doctorul Dodel Grigoriu, un eminent dermatolog de la Spitalul Colentina, avea bani strânşi pentru o motocicletă. 8000 de lei. Și m-a împrumutat. Bani mulți, eu aveam leafă 1200. I-am dat lui Marcel şi am rămas dator 2000. El a zis că are acte depuse, pentru emigrare. Dacă pleacă nu mai vrea cei 2000, dacă nu, sunt bun de plată. A plecat. L-am întrebat cum a avut încredere să dea o garsonieră, pe datorie, unui ziarist de la o publicație a M.A.I. care putea veni cu bani însemnați, putea organiza un flagrant. A râs cu poftă, zicând că dacă nu se pricepea la oameni, zăcea în puşcărie până la Judecata de Apoi. Încet-încet, m-am achitat de datorie.

Prin ce mijloace?

Am vândut laboratorul meu foto, achiziționat pe vremea când luasem mai multe premii la concursuri literare, mi-am vândut aproape toate costumele de haine, am scris şi am luat bani ca „negru”, pentru prezentarea unor momente vesele de la un

concert-spectacol jucat mult la sala Dalles, unde a debutat şi studentul la teatru Ion Dichiseanu, cu un cântec rusesc.
Pe vremea aceea îmi era ciudă că lumea mă confunda cu Nicolae Niţescu, vedetă mare în muzica uşoară şi îmi cerea să cânt. Semănam teribil. Într-o seară, intrând la restaurantul „Victoria", din Pasajul Mercur, şeful de orchestră, Gaston Ursu, a anunţat la microfon: *„Cântă pentru dvs. Nicolae Niţescu!"* Apoi s-a scuzat.

Aveţi dreptate. Dacă mai privesc mult portretele dvs. de tinereţe, încep deja să vă mărturisesc: *„aşa bate-mi inima, când te văd pe dumneata..."*
Iar eu o să te întreb emoţionat: *„Îţi mai aduci aminte, doamnă?"*

Ce frumos!!!
Rămăsesem într-o perioadă dificilă a tinereţii...
După ce am scăpat de datorii, mi-am luat televizor rusesc „Rubin 102", magnetofon cehoslovac „Sonet Duo", cu carcasă de tablă, mi-am făcut nişte mobile din PFL, date cu baiţ şi nitrolac. Mi-am luat covor de iută, două fotolii mici şi urâte, aragaz, cuptor de tablă care se punea pe aragaz, mama a contribuit cu o butelie şi cu aşternuturi de pat, veselă, patru farfurii de trei feluri şi pahare idem.

După câte drumuri am făcut eu prin CV-ul dvs. cam aceasta ar fi perioada când s-a născut prietenia, dar şi colaborarea glorioasă, cu Toma Caragiu. Nu?
Aşa e, drumurile tale au fost cu folos. Întotdeauna când trebuie să scriu sau să vorbesc despre prietenia mea irepetabilă cu marele actor, mi-e frig! Îmi apare chipul lui pe o coală imaculată, îi citesc zâmbetul mirat, cumva ironic, şi îi

presimt o exprimare de genul: *„Dacă ai o apăsare, deschide ventilul şi să auzim vorbele!”*
Cine a fost el, ce a însemnat, mă tem că n-am destul har s-o spun. Tomiță mi s-a părut întotdeauna o pasăre măiastră, ce zboară mai sus de locul până unde poate ridica brațele un om ca mine. Dar pot să mă fălesc, că ne-am dăruit reciproc cele mai bune sentimente, că ne-am însoțit o vreme paşii pe străzi pavate cu gândurile noastre, că am lucrat mult pentru el, ocrotit de prietenia lui atât de fără asemănare.

Cum a început totul?
Prin 1966, mie, redactor de divertisment la Televiziune şi lui Grigore Pop - având aceeaşi funcție la Radio - ni s-a părut că se crapă un pic uşa prin care să-şi facă loc şi o dâră de satiră pe lângă umorul cu „înlocuitori” ce se practica în epocă. Ne-am hotărât să comitem nişte monoloage satirice, mai îndrăznețe şi ne-am pomenit că n-avem omul care să le pună în circulație, girate cu talentul şi personalitatea lui. Până în ziua când a apărut la televizor un actor de la Ploieşti, ce corespundea intențiilor noastre. L-am abordat, propunându-i să facem „echipă”. Ne-a măsurat cu ochi-cântar şi a fost de părere să discutăm cu textele pe masă.
Primul monolog, pe care i l-am propus, a fost „N-ai pe cineva, undeva?”, prezentat într-un spectacol cu public de la Sala Radio. Mai am textul. Înregistrarea s-a şters, ca atâtea alte materiale cu valoare inestimabilă din arhivă, după evenimentele din decembrie 1989.

Cauzele?
Neglijență, inconştiență, haos, furt şi lipsa oricăror sancțiuni pentru cei care au făcut să dispară asemenea pelicule cu valoare de tezaur.

Pentru admiratorii statornici ai lui Toma Caragiu, reproduc aici acest text.

„Bună seara, stimaţi telespectatori!

Voi păcătui în faţa dvs. cu un monolog satiric, despre care se ştie că este o specie literară, în care tu vorbeşti singur şi superi pe mulţi. Am emoţii de două ori. Întâi, pentru că mă aflu la televizor, apoi, că stau cu ochii pe mine, autorii monologului, doi prieteni vechi, de peste 10 zile, Grigore Mihăescu şi Dan Pop, adică invers, Dan Mihăescu şi Grigore Pop. Nu e bine să mă stric cu ăştia doi, că unul e de la „Varietăţi TV" şi celălalt de la „Unda veselă Radio". Ei mi-au cerut să vă vorbesc despre cât e de necesar să ai pe cineva undeva. Deci e vina lor. Dar trebuie să recunoaştem cu toţii, că e foarte bine să ai pe cineva, care să aibă pe altcineva, undeva. Chiar din clipa în care te naşti. N-ai pe cineva, te ia moaşa în primire: „Ce dai buzna aşa, tinere nou-născut? Ai răbdare, e „tovărăşelul, tovarăşului" înainte! Păi? Mama ta se roagă, probabil, să te naşti şi tu sub o stea norocoasă, dar ia uite câte stele are pe epolet tatăl lui! Şi după ce te naşti, abia trebuie să ai pe cineva. Pe cineva care să te ia în braţe. Nu mama, nu tata! Altcineva, poate să fie şi adjunct, care să te ia în braţe şi hopa sus! Hopa sus, direct. N-ai pe cineva, hopa prin concurs. Concursul se ţine joi şi postul e ocupat de marţi. Mi se pare normal. Până şi cele mai simple elemente ale materiei au pe câte cineva. Oul, de pildă, ca să nu mai căutăm alte exemple. Ei bine, strămoşul oului contemporan l-a avut pe Columb. Cine nu ştie de oul lui Columb? Dacă nu-l avea pe Columb, nu intra în istorie, intra în omletă.

Am studiat atent mitologia. Îndeosebi cea greacă. Şi am descoperit că dacă Venus din Milo avea pe cineva putea

ajunge campioană la popice. Că de frumoasă, era frumoasă! Aşa ce-a ajuns? O biată ciungă, piesă de muzeu.

Refrenul acesta cu „N-ai pe cineva", mai cântat decât "O, Lady Mary", s-a extins şi la regnul animal. Pentru că eu vorbesc curent canina, scris-citit, să vă spun ce mi-a mârâit la ureche un câine lup: „Nea Tomiţă, fii atent,că eu stau în curte, pe lanţ şi o javră de caniş stă în casă pe canapea. N-ai pe cineva la hingheri?" Întâlnim asemenea atitudini, până şi în sectorul ornitologic. „N-ai pe cineva – se interesa o vrabie zglobie – să mă angajez şi eu stewardesă, pe un Cocor-Boeing, că...vezi, rândunelele se duc şi doar noi rămânem în pom".

La Alimentara este obligatoriu să ai pe cineva. Eu am o vânzătoare, de la care cer, dacă e coadă - şi e mereu - două pachete de brânză dietetică. De porc, dar să fie mai slabă şi fără os.

Am să scurtez această disertaţie, că văd un spectator care cască. Probabil că noaptea doarme în picioare, la uşă, la Spaţiul Locativ, pentru repartizarea unei garsoniere confort 4, cu intrarea din faţă, prin spate şi ieşire la toaletă, prin porumb.

Vă mai spun ceva, din viaţa mea personală şi închei. Aseară, în pat, am vorbit cu soţia mea, despre căsnicia noastră fericită, despre tinereţea noastră care se confundă cu trecutul şi am întrebat-o dacă nu ar fi timpul să avem şi noi un copil. A stins veioza şi mi-a răspuns: -Ba da, iubitule! N-ai pe cineva?..."

Dat fiind succesul pe care l-a avut Toma cu acest material, au urmat „Ai nai, pleci, n-ai nai, stai!" şi celebra „Şopârliţă". Am şi acum manuscrisul pe care un fost vicepreşedinte al televiziunii a notat că materialul este cumplit de vulgar şi cerea, pur şi simplu, să fiu dat afară. O vreme nu am mai

semnat pe micul ecran, şi Tudor Vornicu mi-a cerut să filmez materialul, într-o noapte, discret şi să-l ţin în sertar pentru timpuri mai bune.De fapt, cenzura a fost supărată pe termeni ca „şopârla dosaris", „şopârlele de sus în jos, mai periculoase decât cele de jos în sus", apoi turnătoriile la organe, exemplificate cu păţania celui căruia i s-a anulat paşaportul, fiindcă a împrumutat de la biblioteca de cartier volumul: „Unde fugim de acasă", cea despre actorul ales pentru rolul principal din piesa „Singurătatea alergătorului de cursă lungă", tocmai el care avea platfus, tovarăşi. Ca să nu mai vorbim despre faptul că era prima oară, când se pomenea public despre postul de radio „Europa liberă".
Au rămas în folclor zicerile despre şopârle şi „şopârliţa liberă". Ca şi multe altele de mai târziu ca: „N-am găsit altă rimă", „Shopul scuză mijloacele", „Aşa e în tenis" etc.

Când vi s-a alăturat Octavian Sava şi aţi format „Tripleta de Aur"?

Mai târziu, când apariţiile lui Toma pe micul ecran au devenit adevărate bombe cu ceas, ni s-a alăturat, mie şi lui Grigore, colegul Octav Sava. Dorinţa lui Toma a fost ca eu să-i regizez toate aceste apariţii de senzaţie la TVR. Nu vroia să filmeze decât de trei ori pe an. O dată primăvara, apoi prin vară şi la revelion. Îmi spunea: *„În loc să zică lumea: Iar ăsta? Mai bine să se întrebe de ce apar aşa de rar"*.
Cu excepţia câtorva momente, mai mult sau mai puţin vesele, am fost regizorul lui preferat, pentru divertisment la televiziune. Mi-a explicat că eu, fiind şi autor, ştiu exact cum trebuie să interpreteze el. Apogeul a fost atins cu show-ul „Toate glumele duc la...Toma!", în care am distribuit alături de el, pe Anda Călugăreanu, Aura Urziceanu, Marina Voica, Paula Rădulescu, Marieta Luca, Mariela Petrescu, Mircea Diaconu, Paul Sava, Adina Popescu, Marius Pepino, Anca

Turianu, Mişu Stoenescu, Niculescu-Cadet şi 40 de balerini, în coregrafia lui Cornel Patrichi, toate înregistrările muzicale fiind asigurate de Titus Munteanu.

Ar fi nedrept să n-o amintesc pe cea care a stat întotdeauna cu mine la pupitrul regiei de emisie, pe Sanda Balaban. Apoi pe scenograful Zamfir Pasula, operatorii Ortansa Lebădaru, Ştefan Mărăscu, Nicolae Modreanu, maestrul de sunet, Dan Cristian şi mulţi alţii, cărora le cer iertare că nu i-am menţionat aici.

Cum se lucra cu Toma Caragiu?

Se lucra greu cu Tomiţă, într-o instituţie precar dotată, aproape artizanală. El venea cu textul aşezat temeinic pe rafturile inteligenţei sale excepţionale, nuanţat, cu virgule derutante, pauze insinuante, paranteze surprinzătoare, aluzii însoţite cu grimase de mare fineţe, sublinieri ale textului cu o mişcare a sprâncenelor, cu priviri elocvente, cu dozarea uluitoare a cuvintelor. Şi atunci, era normal să pretindă la filmare linişte desăvârşită, profesi-onalism, respect pentru munca actorului. Când cineva se abătea de la regulă, îl auzeam strigând: *„Mihăescu, ţine de ei!”* Din nefericire, multe din creaţiile sale s-au şters, benzile fiind necesare în anii lumină, trăiţi pe întuneric, să ducă în eternitate „Omagiul ţării, conducătorului iubit”. S-a şters sceneta „Căldură mare”, jucată magistral împreună cu Marin Moraru, nu mai sunt monoloagele „N-ai pe cineva, undeva”, „Un alpinist convins”, „Iepuraşul Socrate”, „Toma şi sfinţii”, „Şarpele Costică”, „Schimbul de locuinţă” şi altele. Au fost şi unele respinse la data filmării lor şi difuzate abia după decembrie ’89, ca de exemplu „Toma, trapezist la circ”.

Ce s-a întâmplat în 1988?

În 1988 am fost îndepărat din instituţie, spunându-se de către

un ştab cretin că nu mai este nevoie de umorişti. Pentru că benzile cu emisiuni de divertisment se ştergeau în mod iresponsabil, cu scuza că nu mai există valută pentru importarea unor benzi originale, Tudor Vornicu mi-a asigurat, în secret, un spaţiu de montaj, unde să copiez momentele care au mai rămas cu Toma. Am montat, noaptea, o bandă de 108 minute. Ca să nu fie ştearsă, am scris mare, cu carioca pe cutie: „Vizita de lucru a tovarăşului Nicolae Ceauşescu în judeţul Alba". După vodevilul din decembrie '89, foştii mei colegi au dat năvală să şteargă emisiunile pupincuriste, pe care erau semnaţi. Banda cu Toma era în mare pericol. Vornicu nu mai trăia, doar eu şi o monteuză ştiam de conţinutul real al benzii cu „vizita de lucru". Am dat fuga la televiziune şi am salvat-o.

Toma Caragiu devenise un actor extrem de popular. Cum se comporta cu cei din jurul său, cu admiratorii?

În legătură cu popularitatea lui Toma Caragiu (astăzi ar fi numit, pe drept, megastar, că „vedete" sunt pârâte acum, toate jagardelele), mi s-a părut semnificativă o întâmplare măruntă. El nu conducea, mă lua de multe ori noaptea să-l plimb cu maşina mea şi dacă treceam de 40 la oră, se enerva şi imediat îl auzeam: *„Ce faci, mă, eşti la raliu?"*

Odată ne-am oprit, în zori, pe lângă Ploieşti, la o brutărie din şosea.

„Te cinstesc cu pâine caldă!" mi-a zis Toma.

În faţa brutăriei mai trăseseră nişte căruţe amărâte, de ţigani nomazi, pe care nu-i puteai bănui că stau toată ziua lângă radio sau televizor şi nici că se înghesuie la filmele româneşti. Şi totuşi, când maestrul a apărut în drum, s-a auzit în cor: *„Uite-l, bă, pe nea Tomiţă!"*

Pe el îl mai lua noaptea la plimbare un Mercedes de lux, Ion Gheorghe Maurer, prim ministru la vremea aceea. Îi plăcea să conducă şi să aibă alături actori pe care îi admira.
Într-o seară, Tomiță mi-a propus să merg cu ei, fiindcă „şeful mare" vroia să-l cunoască pe autorul şi regizorul lui Toma, de la TVR. Am mers către Ploieşti şi, pe la Snagov, ne-a oprit un milițian. A venit la geamul şoferului, cu *„Vă rog, actele la control!"*
Maurer a scos buletinul, carnetul şi a aprins o plafonieră. Cartaboiul a deschis buletinul şi a citit cu voce tare: *„Ion Gheorghe Ma...*(s-a sufocat) *Ion Gheorghe Ma...măăăă! Mamă! Mă scuzați, tovarăşe prim ministru!"*

Mai aveți şi alte pățanii cu Tomiță?
Da.
L-am convins să meargă la Vaslui, pentru premiera filmului „Actorul şi sălbaticii", în care el îl interpreta pe Constantin Tănase, moldovean de prin partea locului.
Toma s-a lăsat greu, dar l-am ademenit, jurându-mă fals, că, de la bufetul județenei de partid, putem cumpăra, cu prețuri minime, țigări „Dunhill", care-i plăceau lui şi whisky „Chivas Regal", care ne plăcea nouă. Cantități nelimitate. Ajunşi la bufetul partidului, o cantină obişnuită (nici vorbă de țigări sau băuturi străine). În fața unei ciorbe acre de cartofi, cu care am fost tratați, Toma m-a întrebat malițios: *„Mă, tu eşti sigur că n-am greşit bufetul?" „Nu, am protestat eu. Cred că am greşit partidul!"* A râs şi mi-a zis: *„Te-ai scos!"*

La vremea când telefoanele erau ascultate, iar „prietenii" erau nişte turnători notorii, cum dialogați vis-a-vis de textele care urmau a fi transmise pe postul tv?
Odată m-au cutremurat nişte vorbe rostite la supărare de genialul actor. Avusesem vizionare, la nivel înalt, cu nişte

materiale ale lui şi vroia să ştie observaţiile şefilor. M-am temut să i le spun la telefon, a luat un taxi şi ne-am întâlnit pe străduţa de la intrarea dinspre Dorobanţi. I-am spus ce s-a criticat dur şi ce s-a scos. El se uita în sus, spre turnul televiziunii şi părea că nu mă ascultă. Când am tăcut, cu o tristeţe pe care nu i-o ştiam, mi-a spus: *„Ascultându-te, am avut senzaţia că la noi, Hristos a fost răstignit pe o antenă de televiziune..."*
Să afirm că lumea era mai frumoasă cu Tomiţă, ar fi un truism. Într-un interviu, în care am vorbit despre el şi alţi mari actori români de comedie, prematur şi nedrept dispăruţi, am emis părerea că Dumnezeu ia uneori, de pe pământ, nişte oameni cu totul şi cu totul deosebiţi, pentru a înlocui cu ei stelele care au obosit. Cred că aşa ceva s-a întâmplat şi cu prietenul meu, Toma Caragiu.

Spuneţi-ne ceva legat de ultimile întrevederi cu cel care se născuse într-o familie de aromâni.
Într-o seară din luna februarie 1977, l-am invitat la „Capşa", să serbăm apariţia unei cărţi de umor, în care am inclus şi două materiale scrise pentru el. Mi-a spus, printre altele, că ţine la mine, că sunt talentat şi muncitor. Am dat-o pe glumă: *„Mersi, Tomiţă, ce bei, ce mănânci?"* Am adăugat apoi, că avem o singură fotografie împreună, de la filmarea cu „Şarpele Costică", apărută într-o revistă, năclăită cu tuş tipografic. N-am şi eu o poză ca lumea, o dovadă că sunt prietenul lui, pe care s-o arăt la lume şi să mă dau foarte important. Cu un aer grav, autentic, nu jucat, a scos staniolul de la pachetul de ţigări „Dunhill" de pe masă şi a scris:
„Dacă posteritatea se va întreba cine a fost cel mai iubit dintre prietenii mei, te rog să fii amabil, să arăţi hârtia aceasta. T. Caragiu".

L-am sărutat, drept mulțumire și i-am spus că până la posteritatea lui, e cale lungă. Machedonii trăiesc mult. A rămas grav și mi-a explicat: *„S-ar putea să plec mai repede, Dane"*. După două săptămâni, la cutremurul catastrofal din 4 martie, Tomiță a plecat de tot, și-a asumat posteritatea, s-a stabilit în nemurire. De fiecare dată când mă uit la biletul scris de el, văd totul multiplicat, cu irizări confuze, ca printr-o prismă de cristal sau ca prin lacrimă.

Văd că l-ați pus la loc de cinste în ramă, așa cum se cuvenea...
Datorită lui Mișu Bendeac, am pus acest bilet într-o ramă și l-am așezat cu fața spre mine, pe un raft al bibliotecii din camera mea de lucru. Și n-am să mai fac referire la el, decât după ce mă voi reîntâlni cu Tomiță. Cred că realizezi ce distribuție fabuloasă de mari comedieni români avem în ceruri.

Biletul stă în ramă, suplinind o fotografie care nu există...
Cu Tomiță am filmat ore întregi la TVR, dar nu-mi explic de ce n-am imortalizat acele momente.

Copil fiind, îmi amintesc cum, după fiecare Revelion, monologurile lui Toma Caragiu alături de cele ale lui Nea Marin rămâneau definitiv în memoria telespectatorului. Multe scenete ajunseseră să îi „obsedeze" pe români, tot anul chiar...
Dar vă întreb, cum reușeați să eliminați din programele de divertisment brigăzile artistice, călduros recomandate de regimul trecut?
La fiecare Revelion făceam multe manevre cu Tudor Vornicu în frunte, să scăpăm de brigăzile artistice. Când aveam un Caragiu, un Puiu Călinescu, un Cotescu, un Nicu Constantin,

un Amza Pellea, un Marin Moraru, trebuia să fiu nebun să iau o brigadă de amatori de la fabrica de becuri! Astăzi, Ceauşescu ar fi mulţumit! La toate posturile de televiziune veţi găsi numai brigăzi de amatori! Nu ştiu dacă e o desconsiderare faţă de marii artişti. Eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că am făcut această profesie având marele avantaj de a lucra cu mari actori.

Amintind-o pe frumoasa şi celebra Carmen Stănescu, acum câteva pagini, nu pot ocoli faptul că mai târziu, împreună cu alţi regizori, aţi „cuplat-o" cu Mihai Fotino. Şi, în calitate de telespectator fidel, vă pot spune că erau tulburător de compatibili. Vorbiţi-ne şi despre alte cupluri de scenă...

Pe scenă şi la Televiziune, această mare Doamnă a Comediei Româneşti a jucat mult în cuplu cu Mişulică Fotino. Am lucrat cu multe cupluri celebre. Examenul meu de regie TV l-am dat cu un show numit „Horia şi Radu, singuri printre roluri". Am fost mort de frică. Până atunci emisiunile erau pe viu sau pe film de 16 mm. Apăruse recent telerecordingul, o instalaţie de imprimare, cu avantajul a patru camere în platou. Se înregistra tot pe peliculă de 16 mm, care apoi se monta în masă.
Eram debutant în folosirea acestui aparat. Mi-a ieşit bine, am luat examenul.

Să rămânem la perechile de actori de pe platoul tv!

Am fost autorul principal şi regizorul show-ului „Vă rog să ne acordaţi" cu Stela Popescu şi Ştefan Bănică. A rămas antologic. A făcut rating excepţional. Se vinde ca DVD fără consimţământul meu şi fără să mi se plătească drepturile cuvenite.

Acum, după aproape 40 de ani de la premieră, s-a reluat de zeci de ori, s-au vândut zeci de mii de DVD-uri şi, bineînţeles, nu mi-am primit drepturile de proprietate intelectuală. Escrocii care se îmbogăţesc din munca noastră se exprimă cinic: *„Să ne dea în judecată, sunt bătrâni şi la cât durează la noi procesele, mor între timp”.*

Când a fost lansat DVD-ul cu Tanţa şi Costel, aţi fost invitat ?
N-am participat la lansarea acestuia, deoarece nu m-a invitat nimeni dintre vieţuitori. Coca şi Tavi Cotescu nemaifiind pe lume.

Mai aşteptăm încă satiră şi umor cu perechi celebre...
Am lucrat şi cu tandemul Nicu Constantin - Alexandru Lulescu, Jean Constantin - Gelu Manolache etc.

Dar Nae Lăzărescu şi Vasile Muraru ?
La afirmarea în cuplu a acestor actori, am pus serios umărul. Am realizat împreună cu ei mai multe scenete de succes, cu personaje istorice: Stalin şi Hitler, Traian şi Decebal, Lenin şi soldatul de gardă, Vlad Ţepeş şi o iscoadă, Napoleon şi Nelson. Au apărut apoi, scheciuri cu personaje istorice, ca ciupercile după ploaie, ale altor autori şi actori, bineînţeles. Tot cu Nae şi Vasile am realizat show-uri de mare audienţă în programele de revelion de la TVR şi Antena 1. Am scris şi câteva reviste, cu ei în rolurile principale, jucate cu succes la Teatrul Savoy.
Am mai încercat şi reuşit pe termen scurt, „cuplarea”, strict artistică, a Rodicăi Popescu cu Alexandru Bindea, şi a Ilenei Stana-Ionescu cu Sebastian Papaiani.

Dar cel mai tânăr cuplu pe care l-aţi „năşit”?

Daniela Nane cu George Ivaşcu.

În cartea *Eu minţeam poporul cu televizorul*, aţi fost foarte darnic cu artiştii, dedicându-le câte un capitol.
Iată, Horia Şerbănescu şi Radu Zaharescu, alt cuplu de actori comici care umpleau sălile la „Savoy"...
Cei doi au fost înzestraţi cu frumuseţe, talent, inteligenţă. Îşi scriau texte, compuneau şi muzică şi cântau seducător...Cititorul poate îşi aminteşte că de multe ori „Ora veselă" de la Radio era ascultată pentru ei.
Şi Horia şi Radu au fost eleganţi întotdeauna, în privinţa vestimentaţiei. În plus aveau gusturi rafinate în privinţa femeilor. Dovadă, soţiile lor, talentate soliste de muzică uşoară. Horia căsătorit cu Gina Pătraşcu şi Radu cu Norina Alexiu.

Există la noi, la români, un actor cu carismă, arhicunoscut pentru nenumăratele roluri de film. Nu de puţine ori a luat şi premiile altora.
I-aţi scris texte şi lui...
Mă întrebi de Florin Piersic. Am scris cu spor pentru el şi mi-am câştigat preţuirea şi prietenia lui. Este un magician, care din orice text face... succes mare.

Cum e să fii autorul textelor rostite pe scenă sau în platoul de filmare de o voce ce aparţine altui chip?
Mi-am asumat planul doi în aceste colaborări. Omul din spatele camerei sau autorul. În prim plan este actorul şi e normal să fie aşa. Cine mai ştie cum se numeşte scenaristul filmului „Casablanca" sau regizorul superproducţiei „Spartacus"?
Se zice în popor: *„L-ai văzut pe ăla cu Şopârla lui Caragiu?"*

V-ați făcut vreo socoteală? Care ar fi cel mai privilegiat actor, privind interpretarea textelor semnate de dumneavoastră?
Nu există un actor în România care să nu fi jucat într-o emisiune făcută de mine. Am făcut profesia asta timp de 50 de ani şi n-ar fi corect să spun că eu l-aş fi lansat pe cutare. E drept că am deschis o uşă, în spatele căreia se afla publicul. Acolo actorul rămâne singur. Dacă primeşte aplauze, înseamnă că trebuie să rămână pe scenă!
Nu ştiu de ce, dar numele meu este asociat cel mai adesea cu monologurile lui Toma Caragiu. Doar am scris (mult) şi pentru alții. Uluitor cât de iubit a fost acest mare om şi cât de prezent este în conştiința oamenilor şi acum la 34 de ani, după moarte.

Mă gândesc la Dem Rădulescu, Ștefan Bănică, Octavian Cotescu, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Puiu Călinescu, Ștefan Tapalagă, apoi la cei doi Constantini, de curând plecați, Nicu şi Jean, care v-au interpretat cu succes textele, dar şi la actrițe de excepție adorate de public...
Draga noastră dragă, descinsă din celebra generație 1956, apoi Tamara Doamna, actrițe care n-au citit vreodată pe cartoane sau pe monitoare. Sunt atât de mândru că am avut şansa de a colabora cu aceste mari talente ale scenei.
Și fiindcă mi-ai amintit de Optinova, aşa cum îl „supranumeam” eu pe Nicu Constantin, permite-mi să citesc un cuvânt pe care l-am scris pe blogul lui Mihai Bendeac, la dispariția prietenului meu.

„Pesemne, acolo în ceruri e o vreme mai tristă, fiindcă Dumnezeu ia mereu de aici, de la noi, atâția mari comici, care să mai înveselească atmosfera. Aşa se face că şi Nicu Constantin a fost nevoit să-şi asume eternitatea.

Într-o zi a anului 2000, m-a sunat Cristi Brancu, mai marele revistei V.I.P. şi mi-a zis că scot ei o carte despre un comedian vestit, pe numele lui de pământean, Nicu Constantin-Optinova, care ţine morţiş să-i scriu şi eu un cuvânt înainte sau măcar un cuvânt înapoi, întrucât la cel de dinainte, s-a înscris şi Fănuş Neagu. Am ales să am eu ultimul cuvânt.

Eu socotesc că acest artist s-a născut greşit. La Eforie Sud. Dacă se năştea în Nebraska şi îl chema Harold Lloyd, ar fi fost comparat cu Charlie Chaplin sau cu Buster Keaton. Aşa, aici, a fost incomparabil.

Individul putea fi asemănat cu un terorist, deoarece, pe unde trecea declanşa explozii. De râs!

Eu, fire slabă, neexistând om să vrea să mă încurce şi să nu fi izbutit, m-am împrietenit cu acest element, mitocosind împreună nişte zeci de emisiuni vesele TV, scriind mult pentru el, urmându-l uneori prin baruri şi alte locuri cu balerine, apoi, după ce am dus mirese la ofiţerul stării civile, ne-am văzut şi am petrecut pe la casele noastre. Întotdeauna s-a dovedit bun de cinste şi deloc rău de pagubă. Un gospodar impecabil, cu casa mereu deschisă şi masa pusă, bucuros de oaspeţi, fie că sunt prieteni sau chiar din ceilalţi. Ajuns la uşa lui, te întâmpina mereu vesel, cu nevastă, căţel (botezat Pepe) şi purcel (la tavă). Pepe este «sopran de coloratură», întrucât cânta – de-adevăratelea, împreună cu gazdele. Când era treaz. Căţelul!

În casa lui Nicu de la Eforie, vara se înmulţeau musafirii, ca pe trecere de pietoni. Găsea pentru toţi de-ale gurii şi pat curat. Am fost acolo şi în mai multe apartamente din Bucureşti, în care a vieţuit. Îi plăcea să petreacă, adesea cu lăutari, cânta frumos, glumea irezistibil. Am avut amândoi un suflet candriu, de papugiu şi academicianul Fănuş Neagu ne-a inclus într-o carte a lui, la capitolul cu «Frumoşii

nebuni ai marilor oraşe». Prietenul meu, Nicu, a fost însemnat de Dumnezeu cu talent din belşug, cu omenie, cu vocaţia prieteniei, om bun, mereu gata să te împrumute cu câte ceva de care aveai nevoie şi pe care uita să ţi-l ceară înapoi.

Gălăgios, certăreţ uneori, dar cu împăcarea la purtător, pe unde trecea făcea fum, se dădea rău şi când îi mai scăpa câte o lacrimă, dădea vina pe ochelari. Filmam cu el pentru un revelion la TVR şi mi-a cerut o pauză de o oră. Eram în ajun de Sfântul Nicolae şi mi-am zis că omul are de cumpărat una, alta, pentru petrecerea de la onomastica lui. S-a întors la timp, am reluat filmarea dar vocea nu prea îl mai ţinea şi i se aburiseră ochelarii.

- Ce ai, mă ? am vrut să ştiu eu.

- Am fost să-l îngrop pe Marian Iorga, cântăreţul care n-avea pe nimeni.

Dumnezeu să-l odihnească şi, hai să filmăm...

Un personaj derutant acest Nicu Constantin, născut parcă din peniţa lui Panait Istrati. Dimensiunea, statura lui artistică au fost confirmate de public, care l-a iubit constant, de la tinereţe, până acum, dincolo de viaţă. Şi e lucru mare! Despre el se poate spune (fără glumă) că a avut în Teatru, la Operetă, în Cinematografie şi la Televiziune, decenii de împliniri măreţe.

La vizionarea unui program de revelion, un secretar al comitetului central ne-a spus că, în program, e prea mult Nicu. (Nicu Constantin, fireşte) Colegul Grigore Pop mi-a şoptit că mai putem tăia din discursul lui Ceaşcă, sau din lălăiala cu «Omagiul ţării».

Vorbele de duh ţâşneau din el, ca lava dintr-un vulcan, mereu activ, dar nu acesta e momentul în care să le amintesc. Important este că el şi-a cumpărat din timp posteritatea şi a plătit-o cu o viaţă trăită pe repede înainte,

cu zâmbet, cu lacrimă, cu nelinişti, cu emoţii şi cu bucuria că are prieteni fără număr. O mare parte dintre ei, foşti artişti cu faimă, îl aşteaptă acum, acolo, printre stele, pentru nişte stagiuni cu spectacole fantastice, care, nouă, tare ne vor lipsi. N-am să înţeleg niciodată, de ce s-au grăbit ei spre moarte, lăsându-ne atât de singuri şi de trişti?"

Începutul anilor '90, ani liberi şi prolifici în ale comediei pentru televiziune. Mă gândeam la colaborarea cu Horaţiu Mălăele, „actor de Premiu Oscar", cum îl numeaţi undeva. Apoi la Micul Georgică cel Mare. Nu aşa îi spuneaţi lui George Ivaşcu?
Gabriel Iencek mi l-a recomandat pe acest tânăr, atunci când, prin '92, căutam să mai împrospătăm „rezerva naţională" a actorilor de comedie în TVR. Am scris scenete pe care le-a interpretat cu un talent remarcabil alături de marea Dana Dogaru, apoi actriţa Daniela Nane, dar şi de fotomodelul Dana Săvuică.

Am citit că acest actor a primit premiul de debut „Toma Caragiu", urmat de multe altele.
Da. Şi m-am bucurat nespus că micuţul Georgică a confirmat cât poate fi de mare. Actor cu o mare putere de muncă, talentat, cult şi foc de deştept.

Dar despre Horaţiu Mălăele?
După ce am fost dat afară de la TVR, în 1988, din motive de gură mare, în 1991 am fost rechemat şi uns Redactor Şef la Divertisment şi Muzică Uşoară. Nu mi-a plăcut şefia şi am demisionat din funcţie în primăvara lui 1992. Locul meu era în platou, cu actori, cu filmări, şef de atelier la producţia artistică de emisiuni vesele. Astfel, am avut şansa să realizez

prima emisiune de Crăciun a TVR (până atunci, nici vorbă de amintit sărbătorile religioase) şi în primăvară, prima emisiune distractivă de Paşti. Autor şi realizator!
La cea de Crăciun am amorsat mai multe bombe, printre care „Milogul", cu Dem Rădulescu şi „Calculelele" cu Horațiu Mălăele.

Pentru a-l determina pe cititor să mai şi zâmbească, vom posta textul chiar aici.

Calculelele

Mălăele: *(mahmur, legat la cap şi îngânând: „Şi-n noaptea de Moş Ajun, măi, mi s-a rupt căruţa-n drum, draga mea..." Când a descoperit nevastă-mea câte sticle de vin am cumpărat pentru sărbători, mi-a zis să le arunc până la ultima în chiuvetă, că sunt otravă curată. A trebuit s-o ascult pentru că nevasta este, vorba nu ştiu cui, acea persoană cu care împarţi toate necazurile, toate nenorocirile, toate catastrofele, pe care nu le-ai fi avut, dacă n-ai fi fost însurat.*
Aşa că... am scos dopul primei sticle şi am vărsat tot vinul în chiuvetă. În afară de un pahar, pe care l-am băut. Am scos dopul de la a doua sticlă şi am făcut acelaşi lucru, dând pe gât doar paharul de probă... Abia după aceea am scos dopul celei de a treia sticle şi la chiuvetă cu ea, esplusiv... exclusiv, un pahar test. Tot ata...tot aşa, cu a patra sticlă. Am scos podul... am scos dopul din a patra chiuvetă, am turnat sticla în pahar şi ca să fiu sincer, l-am băiat. L-am băut! Am scos imediat sticla din următorul dop şi am băut din el o chiuvetă, iar restul l-am aruncat în pahar. Pentru că am scos chiuveta din paharul următor, am vărsat dopul în sticlă şi l-am băut... Am scos dopul din gâtul meu şi am vărsat chiuveta-n sticlă. Abia după aceea am scos dopul din chiuvetă, cu paharul şi

mi-am turnat un pic de vin, pe care l-am băut din curiozitate. Să văd dacă e adevărat că nu există vin prost decât la primul pahar. E adevărat! Când s-a terminat vinul, am început să socotesc, cu o mână, sticlele, paharele, chiuvetele, în timp ce cu mâna cealaltă, ţineam bucătăria care se desmembra. Am socotit cu totul nouă obiecte solide şi şase lichide. Pentru siguranţă am recalculit, am recalculat şi ieşeau şaptezeci şi patru! Şaptezeci şi patru, ce?
N-am apucat să verific deoarece bucătăria a început să se-nvârtească. M-am suit pe aragaz şi m-am dat un pic, în căluşei cu frigiderul. Mai târliu... mai târziu... am reuşit să mai socotesc o dată, totul de la capăt. Şi bucătăria şi sticlele şi dopurile şi chiuvetele, în afară de un dulap pe care l-am băut... Ca să nu am discuţii cu nesaftă-mea... cu nevastă-mea... m-am culcat liniştit. În lift! Am dormit niţel şi m-am trezit. Pe aleea din faţa blocului, cu o cratiţă-n cap pusă de copoii... de copiii care m-au făcut om de zăpadă. Dar nu mă las! Chiar acum mă duc să refac toate calculotele... toate calculoasele... Încet, câte un pic. Câte-un pic, pic, pic, pân' n-o rămânea nimic... Doar calculelele... Pe care, le-am băut."

Ştiu că păstraţi cu sfinţenie în suflet sau pe hârtie aprecieri ale unor actori care v-au interpretat textele.
Actorii, la rândul lor, au avut vorbe bune despre mine. Alături de mărturisirea scrisă a lui Toma Caragiu, „pentru posteritate", conform căreia am fost cel mai iubit dintre prietenii săi, o păstrez şi pe cea a lui Dem Rădulescu, care nu se grăbea cu elogiile:

„Vreau să vă spun că majoritatea textelor care m-au ajutat să pun în valoare unele calităţi ale mele, le-am primit prin intermediul acestui domn, Dan Mihăescu. Îi mulţumesc şi eu şi dumneavoastră îi mulţumim că există şi că mi-a scris

celebrul monolog «Milogul», care mi-a adus mai mult succes decât «Scrisoarea pierdută» de la Național și mai mult decât Svejk-ul meu, pe care l-am iubit atât. Mi-a adus mare bucurie și aici și hăt departe, în străinătate."

S-a întâmplat în ziua de Paște a anului 2000, la o ediție „Duminica în familie" cu public. Am fost aplaudat. Fantastic! Bibanul să mă aplaude pe mine! Am CD-ul. Doamne, au și trecut 10 ani!

Înainte de asta, în 1999, într-un interviu din revista „Formula As", acordat scriitoarei Silvia Kerim, interviu inclus și în volumul *Amintirea ca un parfum*, Bibanul declara:

„Cu scheciul «Milogul», scris de acel mare talent care este Dan Mihăescu, eu am făcut ceva bun. E drama unui profesor universitar, ajuns să cerșească la colț de stradă. Asta e una din fețele tranziției la noi".

Unele lecții despre umor de la Institutul de Teatru, clasa Prof. Univ. Dem Rădulescu, au fost ilustrate cu materiale ale mele. A fost onorant!

Și trist, după câțiva ani, la lansarea unor DVD-uri, parcă...

După moartea maestrului, la lansarea a două DVD-uri cu momente de aur ale acestui comedian uriaș, n-am fost nici măcar invitat și până în ziua de azi nu am primit drepturile de autor care mi se cuveneau, deși majoritatea momentelor de pe aceste discuri îmi aparțin. Nu am dat nici un accept ca ele să fie comercializate. Din vânzarea a sute de mii de discuri cu mari actori, jucând în momente semnate de mine, în orice țară civilizată m-aș fi îmbogățit și aș fi venit la tine în vizită cu elicopterul meu. În această țară a tuturor fărădelegilor, cotropită de hoți odioși, de la vlădică la opincă, îmi înghit fierea.

Nu ştiu cine mi-a scos de pe coperta DVD-urilor şi un articolaş scris despre Bibu. L-a publicat ulterior, Dana Andronie în „Jurnalul Naţional". Tot Dana Andronie, o jurnalistă vinovată de profesionalism constant, la cote înalte, mi-a luat un interviu, anul acesta, cu ocazia prinderii celui de-al 77-lea trandafiraş în buchetul vieţii mele.

Îl aveţi ?

Da. Iată-l :

„Dan Mihăescu 77"

J.N: Eşti un bun colecţionar: împlineşti 77 de ani. Mai crezi că viaţa este o artă în care eşti mereu începător?

D.M: Aşa ne asigura Chevalier de Boufflers în panseurile sale şi a avut dreptate.

J.N: Prin câte epoci colorate ai trecut până acum, te mai ţine umorul să o traversezi şi pe asta kaki?

D.M: Fac parte dintr-o generaţie norocoasă. Am prins dictatura carlistă, legionară, comunistă şi acum victoria românilor, asupra întregului popor A început să regrete lumea viitorul de ieri, zicând că ce bine era atunci când era rău.

J.N: Ce ai făcut cu toată zestrea ta de timp?

D.M: Am făcut lumea să râdă, de teamă să nu plângă! Şi am fost optimist. După alegerea lui Ceauşescu, mi-am zis că în şase luni cade. A stat 25 de ani. Am zis că nici d-l Iliescu nu rezistă mai mult de şase luni. A rezistat două mandate spre trei, d-lui Băsescu i-am prezis tot şase luni şi iată, intră în anul şapte! Suntem singura ţară din lume la care alegerea preşedintelui este decisă de emigranţi şi majoritatea parlamentară este alcătuită de migratori.

J.N: Ai pleca definitiv din ţara asta ciudată?

D.M: Acum să plec, cînd mai sunt şase luni?...

J.N: Cum trăieşti, Dan Mihăescu?

D.N: În general trăiesc bucurându-mă. Stau pe Magheru, un fel de Champs Elysées al Bucureştiului. Se claxonează ambiţios, ca nicăieri în Europa, noaptea avem raliuri palpitante, maşini şi motociclete, cetele de cerşetori te scuipă tandru, dacă nu le dai nimic, în curtea interioară a blocului se îmbată şi chiuie boschetarii, dar iarna pleacă. Sparg uşa şi se oploşesc în subsolul conductelor de apă şi gaz. Aştept să sărim în aer, fără să creăm panică. Tot în curte fac sex serile, pe după maşini, perechi de tineri studioşi şi drogaţi. Sub ferestrele din stradă activează pâlcuri de prostituate voioase, la care vin oaspeţi cu taxiuri de noapte şi ne pun manele mobilizatoare ca: „Într-o casă de paiantă, am iubit o bagaboantă!" Spre ziuă apar şi şalăii fetelor, care le bat cu picioarele-n cap, să deconteze încasările nocturne. Poliţia poliţie, nu vine, decât pentru dividende şi cea comunitară este ocupată la promenadă pe Magheru cu Suzuki 4X4, de parcă bulevardul nostru e pe Ceahlău. Piaţa Amzei e în renovare din mileniul trecut. Şi la toate aceste bucurii, primarul adaugă una nouă. Măreşte taxele, că stăm în zonă lux. Însă, eu sunt fericit...

J.N: Fericirea are picioare scurte sau...

D.M: Fericirea are picioare lungi, e mai mică cu 24 de ani decât mine, o cheamă Simona, e nevasta mea, de acum 20 de ani şi pentru următorii 30!

J.N: De ce mai râde un umorist notoriu ca tine şi ce îţi doreşti?

D.M: Râd (cu lacrimi) la emisiunile TV de ştiri şi îmi doresc anticipate! Punct!

Şi eu îmi doresc să lăsaţi modestia la o parte şi să recunoaşteţi şi alte laude deloc deşarte la adresa dumneavoastră. În revista „Taifasuri", Stela Popescu vorbea despre marele umorist Dan Mihăescu. Stela, care

a fost căsătorită cu un alt mare umorist, Puiu Maximilian, prieten cu dvs.
Puişor! Un maestru şi un om admirabil. Un boier. De multe ori m-am jenat să ascult în public laude despre talentul meu rostite de Toma Caragiu, Marinuş Moraru, Ştefan Iordache, Amza Pellea, Dem Rădulescu, Ştefan Bănică, Mihăilescu-Brăila, Ştefan Tapalagă, Tavi Cotescu, Puiu Călinescu, Nicu Constantin... Sunt modest şi nu ştiu dacă e bine aşa.
„Aceste cuvinte au fost consemnate de cel care ani de-a rândul a scris nenumărate pagini de umor, spre a-l servi în creaţiile sale pe Bibu şi anume, marele umorist Dan Mihăescu."(Stela Popescu)
În vara anului 2000, „Duminica în familie", aflată pe culmile audienței, a cerut telespectatorilor săi propuneri pentru un Parlament al inteligenței şi umorului românesc.
Ca urmare, Fundaţia Culturală *Moftul Român* mi-a acordat titlul de SENATOR al acestui Parlament.

Dacă tot suntem la capitolul „laudatio", permiteți-mi să spun cititorului că ați primit în dar de la prieteni cu ocazia aniversării Radio-ului câteva aprecieri cu iz de caracterizare.
Aceste gânduri mi-au fost mereu aproape. Sunt nişte mesaje telefonice trimise când Radio România a împlinit 70 de ani. Pentru a se păstra şi mai bine, le-am aşezat cu drag la finalul volumului *Mari comici pe micul ecran.* Am abandonat modestia încă de la începutul interviului, nereuşind să mă împotrivesc gândului tău de a le mai da încă o dată spre citire chiar în prefața acestei cărți.

Le-ați dat şi un titlu...
„La o aniversare: oameni mari, cuvinte alese..."

PAGINI DE FESTIVAL
MUZICĂ ROMANTICĂ LA POALELE TÎMPEI ŞI UMOR DE EXCEPŢIE PE MALUL LACULUI LEMAN

Dan Mihăescu a participat alături de importanţi oameni de televiziune şi a muncit cot la cot cu Tudor Vornicu la primele şi poate cele mai reuşite ediţii ale primului Festival Internaţional de Muzică Uşoară de la Braşov. Aş fi vrut să nu-i mai trezesc nostalgii, dar cum aş fi putut să n-o fac din moment ce apreciate staruri internaţionale au cântat pe scena festivalului „Cerbul de Aur" între 1968 şi 1971 *l'amour inaccompli, la jalousie, la nostalgie des morts et du passé, le chagrin.*

Îl voi provoca să ne spună cum priveşte astăzi înspre acei ani, când Amalia Rodriguez, legenda *fado*-ului, sau nemuritoarea Dalida, apoi israelianca Rika Zaraï sau croata Tereza Kesovija, a cărei carieră s-a desăvârşit tot la Paris, mignona siciliancă, Rita Pavone, distinsa Juliette Greco, dar şi prea sobra divă, Barbara, s-au *lăsat* admirate şi filmate de echipa de profesionişti a TVR-ului.

Am aflat din diverse surse că nu doar v-aţi lăsat vrăjiţi de vocea şi de prezenţa celor mai valoroase cântăreţe franceze sau francofone, aclamate de nenumărate ori pe cea mai râvnită scenă din strada Capucinilor din Paris, ci aţi reuşit să le surprindeţi şi dvs. cu câte ceva...
Nu ştiu ce şi de unde ai aflat tu mica mea poveste de iubire cu o celebră şi frumoasă actriţă de film şi cântăreaţă franceză. Vedetă internaţională. Nu dau nume, fiindcă la comiterea faptei, am fost amândoi de acord că relaţia va fi secretul nostru. S-a întâmplat la Braşov. Aveam 36-37 de ani, ea cu cinci ani mai puţin. Era superbă, eram brunet, am făcut un filmuleţ muzical cu ea. După plecare m-a sunat luni de zile în

fiecare zi şi eu de câte ori puteam îi trimiteam flori. Mă rugam de stewardesele românce de pe cursa Bucureşti-Paris să trimită florile, de la aeroport, prin comisionar şi le dădeam banii aici în lei. Tremuram de frica securităţii, ştiindu-mi telefonul ascultat. Nu s-a întâmplat nimic, iar legătura noastră s-a diluat până la dispariţie. Mie mi-au rămas doar amintiri frumos împăturite în suflet.

Aţi mai revăzut-o?

În 1984, la singura mea plecare ca turist în Occident, am făcut o vizită la Televiziunea Franceză şi, cu totul întâmplător, am intrat într-un studio în care – culmea – ea terminase o filmare. I-am spus, minţind, că pe ea o căutam. Mi-a dat întâlnire pentru seara. M-a dus la Tour d'Argent, unul dintre cele mai faimoase şi mai scumpe restaurante (cu teatru propriu) din Paris. Am fost la un pas de infarct. Ea mă socotea un regizor mare în ţara mea, doar am fost repartizat s-o filmez pe ea, actriţă fără frontiere. Aveam 800 de franci, adică vreo sută de dolari. Nu mi-ar fi ajuns nici pentru bacşişul chelnerilor. (Ne-au servit 3, onoraţi că o au oaspete, într-un separeu cu plante şi flori. Au venit s-o salute şi să ne îmbie cu diverse mai mulţi directori ai localului. Eu am mâncat un biscuite, pretextând că am o gravă criză de ulcer. O uram văzând ce bunătăţi comandă pentru ea, gusta puţin le dădea deoparte, comanda altceva. N-am băut nimic. Mă gândeam că voi fi predat ambasadei, scandal în ţară, ruşine acolo şi... asta e! La final, când mă ţineam de masă să nu leşin, ea a semnat o notă de plată şi mi-a spus că a anunţat televiziunea franceză, că o vizitează regizorul care a filmat cu ea la Bucureşti şi atunci invitaţia la masă a fost din partea şi pe banii televiziunii franceze. O ascultam şi chelnerul tocmai se pregătea să-mi ia ceaşca cu un Capuccino din faţă. I-am cerut s-o lase acolo, inclusiv nişte fursecuri.

Nu aş vrea să credeţi că am uitat de talentul masculin. Să-l trecem aşadar în revistă! Cliff Richard, Enrico Macias, Charles Trenet, Gilbert Becaud. Rămânem tot pe scena „Cerbului de Aur" şi tot la sfârşitul anilor '60.
La Braşov am filmat concurenţii de la primele două ediţii, film cu repertoriu în afara concursului, printre care şi Iglesias, care stând ţeapăn la microfon, l-am întrebat maliţios dacă nu cumva e pus în gips. La vremea aceea era doar un concurent oarecare.
Dintre vedete, am făcut filme muzicale cu: Juliette Greco, Amalia Rodriguez, Rika Zaraï, Tereza Kesovija, Cliff Richard, Julie Saget, Marie Laforêt, Nicoletta şi...nu mai ţin minte.

Când „Cerbul" a trecut la *quarantaine*, aţi fost invitat?
Am fost invitat cu Simona la Braşov şi mi s-a decernat (foarte festiv) o diplomă printre şampanie, flori, hostesse, muzică, dineu, toasturi, bam, bam). Pe diplomă se scrie şi că ea mi se acordă:
„Pentru tot ce aţi făcut pentru acest eveniment cu rezonanţe internaţionale, Televiziunea Română vă mulţumeşte. Aurul Cerbului se alătură numelui dumneavoastră".
Semnează Preşedintele Televiziunii şi Directorul Festivalului.

Echipa care a lucrat ca cele patru ediţii să însemne o reuşită a fost extrem de numeroasă. Măcar câteva nume proprii peste care nu s-ar cădea să trecem...
La primele ediţii, am făcut echipă cu regizorii Carmen Dobrescu, Cornel Todea, Cornel Popa, operatorii Boris Ciobanu, Emil Henţiu, Ovidiu Drugă şi alţii. O întâmplare foarte nostimă de la Braşov am povestit şi în cartea mea *Eu minţeam poporul cu televizorul*...

„Scenariu ratat la Cerbul de Aur”?

Da. O poveste adevărată şi irezistibilă.

La una din ediţii, Vornicu a reuşit să procure de la un C.A.P. un boulean şi un butoiaş cu ţuică. S-a înțeles cu cei de la „Coliba Haiducului” să facă boul la frigare, în curte, şi să fiarbă ţuica cu mirodenii. O echipă, din care făceam şi eu parte, a primit misiunea să aleagă câţiva oaspeţi (din cei nemulţumiţi de onorariu), sa-i încarce într-un autobuz „Setra” al ONT-ului şi să-i plimbe în Poiană. Vornicu aranjase ca, pe drum, la o răscruce, să ne „atace” sărind din copaci, „haiducii” de la „Şura Dacilor”, nişte tineri bărboşi înarmaţi cu flinte. O banda de „duri” care trebuia să ne conducă sub escorta până la „Coliba” unde să fim pedepsiţi cu... carne friptă şi ţuică fiartă. Toate au decurs conform planului, până ne-a depăşit o altă „Setra” pe serpentine. Nimeni n-a bănuit catastrofa. La noi în autobuz se cânta şi se spuneau glume. Am ajuns la răscrucea unde urma să fim atacaţi. Operatorii noştri şi-au pregătit discret aparatele, dar degeaba, că nu ne-a atacat nimeni. Nici urmă de bandit. După un sfert de ceas am luat-o spre „Colibă”, unde am găsit un grup de turişti sovietici care petreceau de minune. Am aflat, cu stupoare, că „tâlharii”, tocmiţi de noi, au încurcat autobuzele şi i-au atacat pe prietenii de la Răsărit. N-a fost prea vesel, fiindcă vreo doi dintre ei (băieţii lor cu ochii albaştri) au scos la vedere pistoale adevărate. Încercam să-i lămurim, iar ei ne ameninţau cu un protest al Ambasadei Sovietice. Pentru a-i convinge că a fost doar o farsă, Vornicu ne-a instruit să-i conducem la „Colibă”, să-i îmbiem cu mâncare şi băutură. A trebuit să le explicăm invitaţilor noştri cele întâmplate. Noroc că s-au amuzat şi s-au mulţumit doar cu brânză, chifle şi apă minerală. Apropo de echipă, cine îl poate omite pe Tudor Vornicu, părintele acestui eveniment şi îngerul bun de pe umărul fiecăruia dintre noi, pălmaşii de atunci?

În 1992 „Cerbul de Aur" s-a reluat. Edițiile următoare au încercat să concureze cu cele din anii '60 şi '70. Au reuşit să le întreacă sau să fie la acelaşi nivel? Au existat doi profeşionişti din TVR care au urmat într-un fel sau altul linia „deschisă" de Tudor Vornicu.
La edițiile de după decembrie 1989 n-am participat şi nu am mai nimic de spus. Cei doi profesionişti din TVR au fost Tavi Iordăchescu şi Dumitru Moroşanu. Meritul lor a fost acela de a fi invitat cât mai multe vedete internaționale la Braşov. Numai dacă ne gândim la Patricia Kaas, Kylie Minogue, Vaya Con Dios, Diana Ross sau Cyndi Lauper.

Văd că de genul masculin ați uitat...
Intenționat. Am păstrat pentru tine vedetele masculine...
Poți să le adaugi tu?

Încep cu Kenny Rogers, ale cărui melodii le ador, apoi Toto Cutugno, Tom Jones, Paul Young, Ricky Martin... Sunteți de acord că am discriminat vedetele autohtone?
Da.

Rose d'Or la Montreux

Emisiunile de divertisment din TVR lucrate cu trudă şi pasiune debordantă au rivalizat nu doar o dată cu cele mai bune din lume la marele Festival de Varietăți de la Montreux. Din 1961, locația de pe lacul Leman a găzduit nu mai puțin de 43 de ediții ale festivalului, considerat „Oscarul" divertismentului. Organizat în fiecare an de TSR, acesta a constituit un punct de întâlnire pentru profesoniştii audio-vizualului din lumea întreagă.

După 8 ani de absenţă, în mai 1990, protagonistul cărţii noastre reînvie tradiţia şi intră în concurs cu ingenioasa producţie „Castelele lui Dracula", apreciată de marile cotidiene elveţiene. La acea ediţie, Octavian Iordăchescu a fost membru al juriului, iar echipa compusă din regizoarea Doina Anastasiu, producătorul Mariana Şoitu şi, bineînţeles, autorul scenariului, Dan Mihăescu. În cartea sa, *Eu minţeam poporul cu televizorul,* autorul spune „adevăruri" despre Ţara Cantoanelor. Excesiva ordine elveţiană, vedete adevărate, aparatură digitală sofisticată, televiziuni celebre de la NBC şi BBC până la RAI şi... TVR. Toate sosite cu gândul să smulgă juriului „Trandafirul de Aur". Ba mai mult, ne amuză povestindu-ne cum, în „pauzele" festivalului, îşi vizita vechii prieteni, stabiliţi la Lausanne.

Teleaştii români s-au mulţumit cu aplauzele şi entuziasmul sălii, cu felicitările membrilor juriului, cu interviurile, dar şi cu aprecierile făcute de cotidianul „24 HEURES - LE GRAND QUOTIDIEN SUISSE", în articolul intitulat „Rose d'Or et Vent d'est – l'Humour Noir de la Roumanie".

Peste 6 ani TVR avea să primească, în sfârşit, un Trandafir de Argint, graţie lui Titus Munteanu.

Din 2004, celebrul festival la care participase inegalabili realizatori tv din România a ales o altă regiune de vis, Luzern, în inima Elveţiei de limbă germană.

În ultimii ani Televiziunea Română s-a schimbat foarte mult. Să nu fi mai avut bani şi chef de festivaluri de umor? Sau să fi dispărut definitiv acea specie de teleast, înzestrat cu un asemenea talent şi curaj, încât să convingă o întreagă instituţie că n-ar fi rău să realizezi o emisiune care să concureze cu peste o mie altele?!

Despre participarea la Rose d'Or şi despre păţaniile de atunci, povestiţi cu haz într-una din cărţile dvs. E ceva mai mult, e chiar o cronică „surâzătoare" de festival, pe zile şi ore exacte. Vă rog să o mai faceţi o dată şi cu mai mult umor, de astă dată pentru cititorii acestei cărţi.
Aşa este. În cartea mea sunt relatări din belşug. Aş dori să adaug faptul că la final, după jurizare, membrul norvegian al juriului ne-a felicitat pentru Premiul II obţinut. La gală am dispărut de pe lista laureaţilor. Mânării cred că se fac la mai toate festivalurile. Sunt interese mari în joc. Televiziunile mari aveau bani, pieţe de desfacere, posibilităţi nelimitate pentru achiziţii. Acestea făceau cadouri scumpe, organizau recepţii fabuloase la castele, la partide de vânătoare, pe vapoare cu orchestre şi ţinute de seară mirobolante, cu anturajul vedetelor din producţiile prezentate în Festival. Eu nu aveam nici cazare şi nici măcar bani de chifle. Colegii mei, tot pe acolo. La plecare, trenul care mergea la aeroport a făcut una nemaifăcută. A întârziat 20 de minute. Pierdeam avionul, şi, după formalităţi, ca să scurtăm drumul pentru autobuzul de pistă, am tăiat-o printr-o cabină mare de sticlă, aşezată în drum. Era o cabină, un fel de salon special în care, dacă intrai în ultima clipă înaintea îmbarcării, te decideai să recunoşti că ai arme, droguri, explozivi. Uşile s-au închis automat, a venit poliţia urgent. Lămuriri, bagaje de mână la control, poate şi cele de la cală, dar avionul n-a plecat fără noi. Oricum nu aveam bani de alte bilete. Singurul mai avut era Tavi Iordăchescu, membru al juriului, cu diurnă de la ei, care, într-o zi cu ploaie, şi-a cumpărat o umbrelă. Ajunşi la Palatul Festivalului, televiziunea italiană ne-a făcut cadou umbrele la toţi.

Programe de teatru sub bagheta lui Dan Mihăescu

SPECTACOL MUZICAL

de DAN MIHĂESCU

cu
melodii în primă audiție
de : CAMELIA DASCĂLESCU
VASILE VASILACHE
VALENȚIU GRIGORESCU
DAN ȘTEFANICĂ
ADALBERT WINKLER
ION BUCĂTARU
și
cele mai reușite șlagăre internaționale.

Conducerea muzicală : VALENȚIU GRIGORESCU

Coregrafia : DORIN OANCEA

Scenografia : EMIL MOISE-SZALLA

Dirijor : ILIE TOMIȚA

Veți ride
și cînta
împreună cu : DRAGOȘ MIRZAN
și
LIDIA DOBRIN

DOINA TĂNĂSESCU, VALANTI NOAPTEȘ, VIORICA BISTREANU-TOMA, MIHAI CHIRIȚESCU, GIONI PIETRARU, CONSTANTIN NICA, TOMA TEODOREANU.

Dansează : ȚUCA POP, STANCU GONȚ, ANA NAGY, LILI NICULESCU, ANGELA GONȚ, RUDI CREȚU, NICOLAE BLEANGA, AURORA SPANACHE, CRISTI CONSTANTINESCU, CRISTIAN NEACȘA.

Orchestra :

GEORGE MOREANU, FLORIAN VIȘAN, STROE GHEORGHIȚA — vioară ; ILIE TOMIȚA, TOMA TEODOREANU, ION BUCĂTARU — trompetă ; EMANOIL IONESCU — trombon ; CAZACLIU AUREL, CONST. ISTRATE — clarinet, saxofon ; TOMA NICOLAE — chitară armonie ; ANDREI AUREL — chitară bas ; ION OPREA, STELIAN GHERMAN — orgă ; GIGI BUTARU — baterie.

Lumini : Alexandru Olaru,
Popa Nica-Valentin.

Sonorizare : Const. Ionescu.

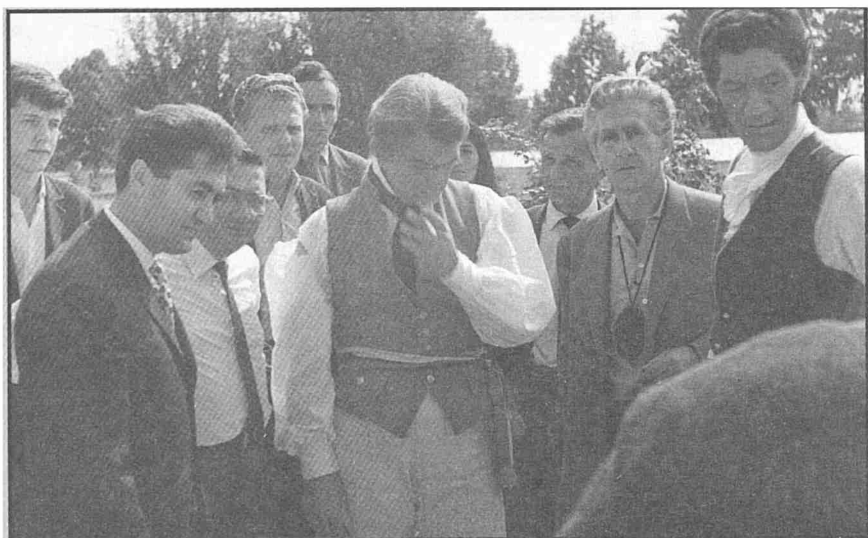
Redactarea programului : Cornelia Aloeu.

STAGIUNEA 1981 — 1982

Prețul : 3,25 lei

Cu Jean Marais şi Jean Lorin Florescu la Buftea la filmări, în 1966

La TVR. Filmare pentru emisiunea „Nicio lacrimă" cu cântăreața spaniolă Dova, prezentă şi la Cerbul de Aur. În fața ei, directorul de imagine Emil Hențiu.

Cu Octav Sava, punct final la un scenariu de succes.

Filmări la Vama Veche. Actorii Cristea Avram şi Ioana Bulcă, alături de regizorul Manole Marcus, cel care a regizat şi „Actorul şi sălbaticii"

Acasă la Horia Şerbănescu şi soția sa, Gina Pătraşcu

La filmări în TVR pentru Revelion 1993, cu Adriana Trandafir şi Horia Şerbănescu

Alături de colegi din TVR: Dumitru Moroşanu şi Florentina Satmari

În regia Studioului 3 la TVR, cu echipa mea: scenografa arh. Georgeta Nistor, director de imagine Beatrice Drugă, actorul şi regizorul Gabriel Iencek

Atenție! Suntem în emisie cu Mircea Crişan. Un turnir cu doi comedieni

Cu regizorul Titi Acs, pe malul Mediteranei, la Tel Aviv, unde a emigrat.

La Casa de Cultură din Adjud, care a primit numele lui Tudor Vornicu. Alături de Octav Sava, Tudor Caranfil, Octavian Iordăchescu şi Dumitru Moroşanu

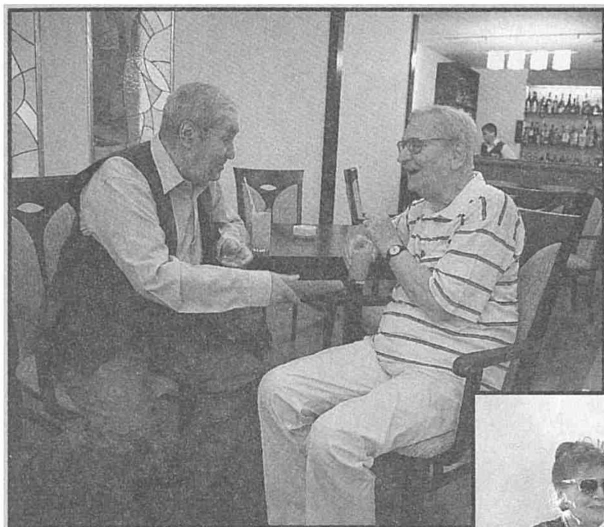
Martie 1989. La Barul „Melody" în Mamaia, cu Doina Andronache şi Tudor Vornicu

Foto cu dedicație. În 4 decembrie 1972, la filmările cu Toma, Anda îmi scria, glumind, pe această poză: „Pentru tine, icoană sfântă".

Indicații regizorale...

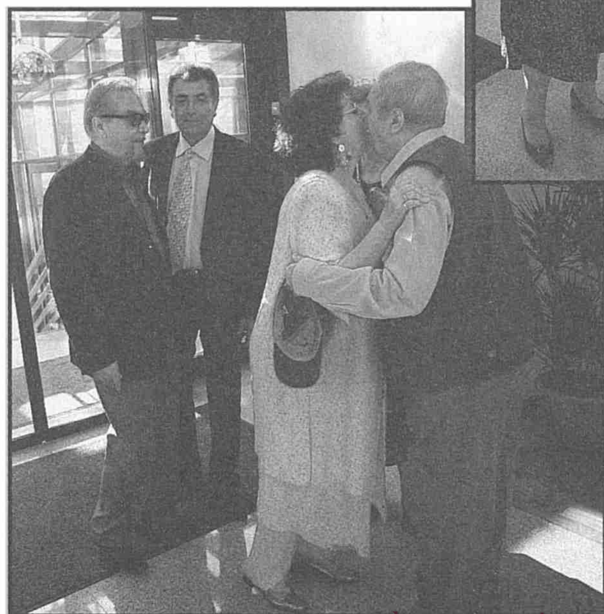

Cu Radu Beligan

Sărutări de mâini. Carmen Stănescu, Marea Doamnă a Teatrului Românesc

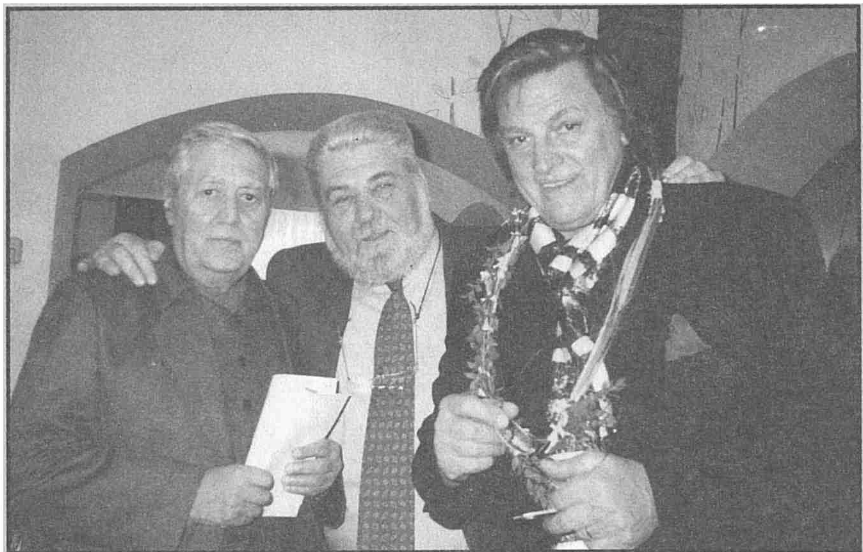
Întâlniri emoționante. Adela Mărculescu, Damian Crâşmaru la Hotel Marshal

Indicații regizorale în studio, pentru actorul-prieten, Jean de Medgidia!

Cu George Mihăiță, actor şi Director General al Teatrului de Comedie. Doi prieteni!

Ion Lucian, actorul căruia eu îi spun „Sărut mâna, nene Miki!"

La festivitatea de premiere a Fundației Moftul Român din anul 2000. Cu Nae, Vasile și actrița Carmen Voinea. Mi s-a acordat mandatul de SENATOR în Parlamentul inteligheției și umorului românesc.

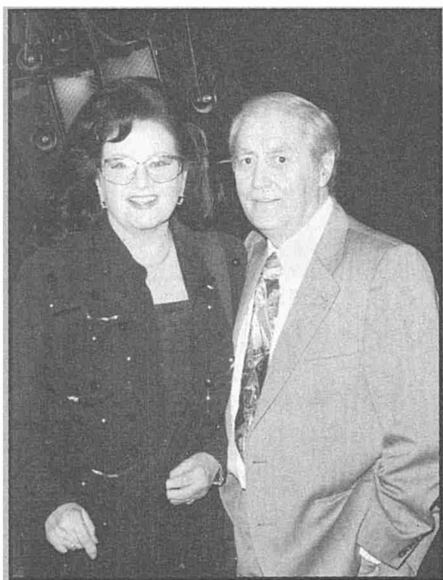

Cu doi bărboşi: Mache Perşa are barba lui, Florin pune bărbi la alţii.

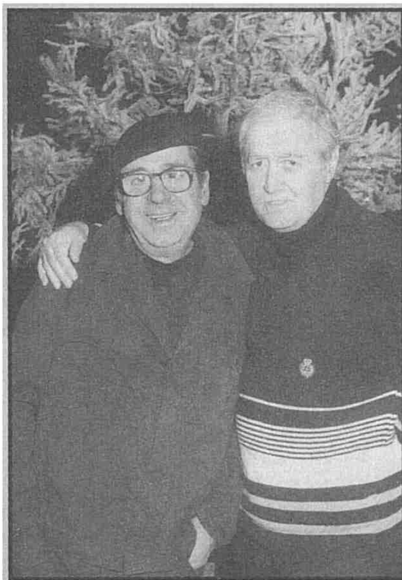
Florin Piersic, la prima lectură a unui material scris pentru el

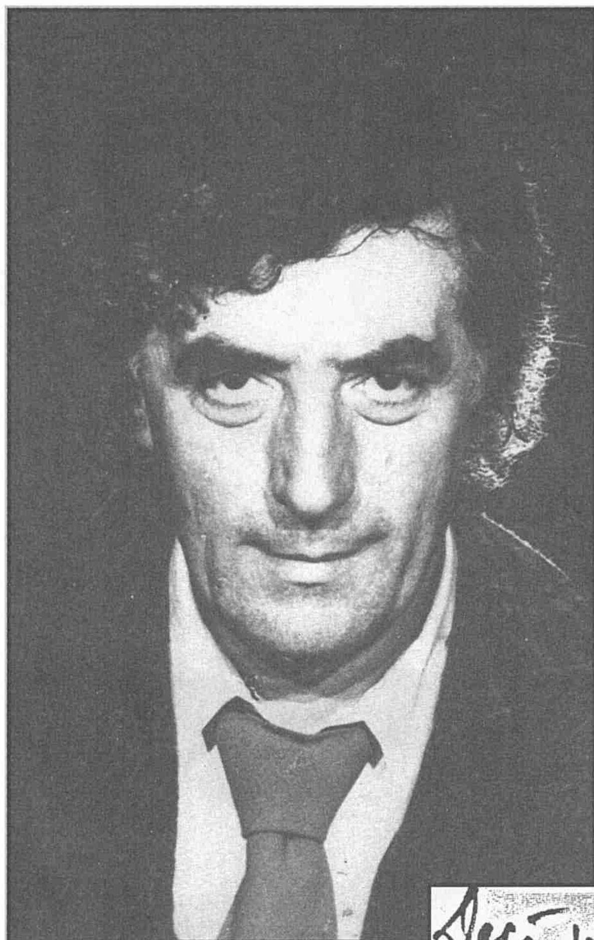
1996. Lansarea volumului „Glumim, deci trăim!". Eu, Simona, Nae Lăzărescu, Vasile Muraru şi prietena noastră, Minela Ceciu

Cu Steluța, o prietenă de viață lungă. Am scris mult pentru Stela Popescu şi mă leagă de ea o veche şi lungă prietenie. L-am iubit pe soțul ei, Puişor. Maximilian, cel plecat în stele.

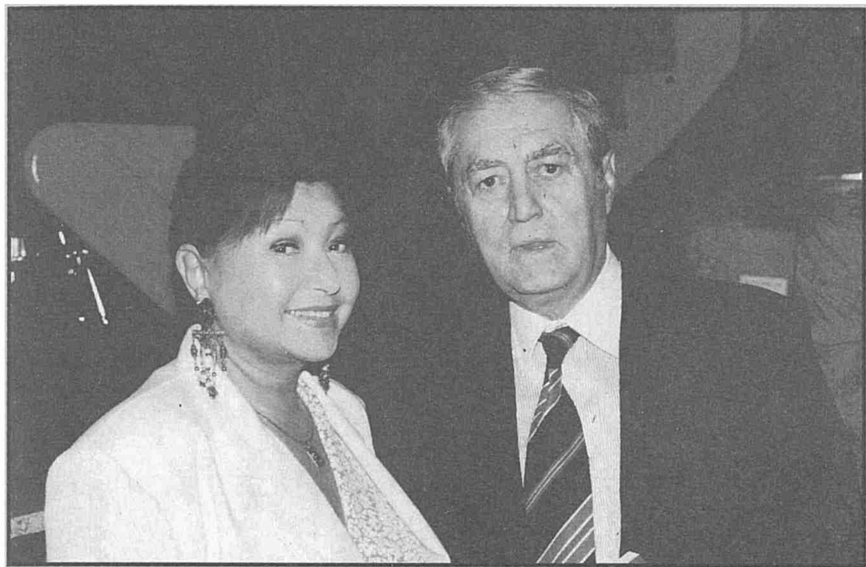
Prietenul meu drag, Nicu Constantin, cel despre care Fănuş Neagu spunea că este un artist de excepție, generos dăruit veseliei.

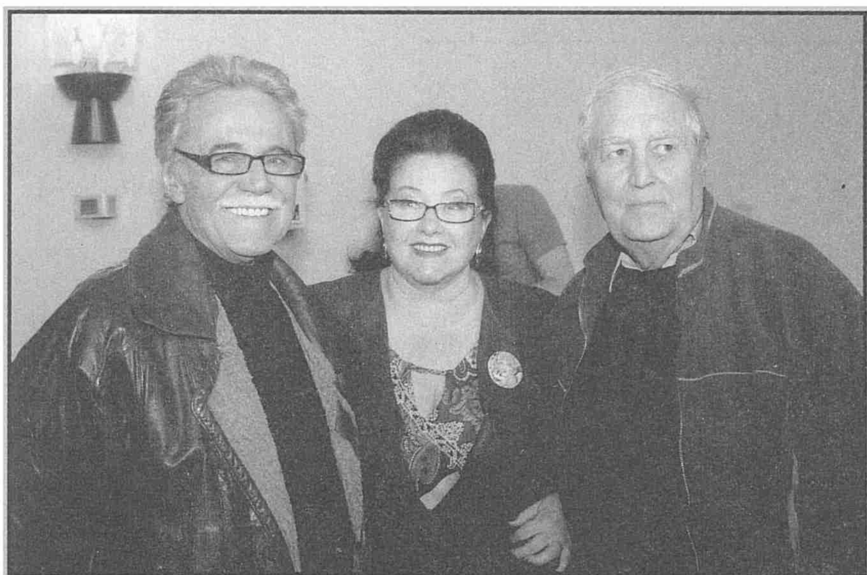
Omul, artistul etern, care va însemna cât voi fi pe pământ o bătaie a inimii mele

Dovada prieteniei

Dacă vreodată
posteritatea te va
întreba cine
a fost cel mai
iubit dintre
prietenii mei
te rog să spui
[illegible] [illegible]
[illegible] aceasta
[illegible]

Să râdem cu Rodica Popescu-Bitănescu

Cu Stela Popescu şi Titi Ruçăreanu, la Sala Radio, în 2008, cu ocazia lansării volumului biografic „Tudor Vornicu".

Maestrul Beligan, Mircea Albulescu, Dumitru Rucăreanu, eu. Şuetă între prieteni.

Marga Barbu mă asigura că sunt mai frumos decât Mărgelatul...

La filmare cu Vasile Muraru în rolul lui Vlad Ţepeş, cu decorul şi costumele splendide ale arh. Geta Nistor

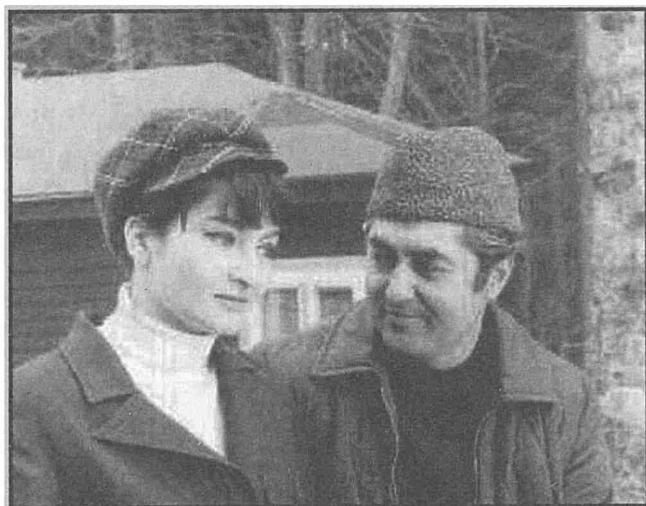
1968. Cu Amalia Rodriguez, la Braşov, la „Cerbul de Aur"

Cu Aurelian Andreescu, Anca Agemolu şi Puica Igiroşianu, fosta cântăreaţă de muzică uşoară, astăzi stareţă la un schit de maici din Franţa.

1990, Montreux. Cu producătorul şi teleastul Tavi Iordăchescu, regizoarea Doina Anastasiu, profesorul Ion Mustață, fost coleg la TVR, fugit din țară la timp, şi Mariana Şoitu, realizatoare TV şi muziciană apreciată.

Cu îndrăgita cântăreață Anca Agemolu, la Braşov în 1978

PRIETENII MEI...

Rămâi uimit când începe Mihăescu să-ţi enumere pagini întregi de nume proprii, prieteni atât de dragi lui, mulţi dintre ei şi nouă. Profesori, medici, anchetatori, judecători, poliţişti, scriitori, politicieni şi actori.

În asemenea situaţie n-ai cum să ieşi basma curată, decât deschizând un nou capitol cu titlul ales chiar de personaj.

Cu fiecare prieten, cu buletin de Bucureşti sau de America, acesta a trăit cândva o întâmplare haioasă, pe care o povesteşte astăzi, cu mare tâlc. Ne vom mulţumi cunoscând măcar o parte din amicii „de cursă lungă" ai personajului.

Dând iar ceasul timpului înapoi cu vreo 45 de ani, sunt curioasă să aflu câte ceva despre prietenii de tinereţe. Vă întreb, pentru că astăzi se confirmă tot mai mult aserţiunea că prieteniile sunt doar o absurdă aducere aminte. Ţin să îi previn pe cititori că în materie de poveşti cu nume proprii sunteţi concurentul acerb al lui Florin Piersic...

Prietenii de atunci, pe care îi mai am, sunt mai puţini decât degetele de la o mână. Mai toţi s-au mutat în câte o stea, cum ar fi zis Octavian Paler, care mi-a fost şef. Cine a rămas?

Să începem cu fetele. Doctoriţa Rodica Jujescu, care mi-a amintit că ne-am cunoscut recent, prin decembrie 1955, într-un loc şi o împrejurare romantică. Internaţi amândoi la Spitalul 2 CFR, Rodica cu o anemie pernicioasă, eu cu o criză de ulcer şi melenă, se pare. Am fost în grija doctoriţei Nicoleta Hila - suntem prieteni şi astăzi - fiul ei, doctorul Gabriel Hila, cardiolog, m-a preluat, apoi soţul ei, prieten de

asemenea cu mine, fost decan al Facultății de Construcții, nu mai e pe pământ. Între timp și Rodica s-a cuibărit în moarte.
Nu realizam prea bine atunci cu cine m-am împrietenit. Ea, frumoasă, cu o inteligență impresionantă, cu o distincție ereditară, eu mai simpluț.
De exemplu, îmi aduc aminte că am fost invitat odată de o prințesă adevărată, din familie menționată în Almanahul Gotha, la un „dîner aux chandelles". Nu știam ce înseamnă. M-a întrebat cu ce aș vrea să fiu servit și am răspuns cu sinceritate absolută: supă cu găluște, ciulama de pipote și clătite cu dulceață de vișine. Ca să vadă că și eu sunt un lord, m-am dus îmbrăcat cu un costum bleumarin și șosete albe. Mi se părea o culme a eleganței.

Pe vremea comuniștilor, prințesa își mai putea păstra titlurile?
Sub comuniști, prințesa a obținut cu greu o slujbă de proiectantă la un I.A.L.

Mai aveți prieteni din lumea medicală?
Întâmplarea face ca un alt prieten vechi, să fie tot medic, cu buletin de Las Vegas. Profesorul Dr. Alfred Sapse, Membru de Onoare al Academiei Române de Medicină. După absolvirea facultății la Timișoara, a ajuns în București, la spitalul Colțea. Ne-am cunoscut într-un cerc de medici, tineri frumoși și bănoși, cu amante splendide, eu cu Fred reușind să mai și furăm în beneficiu personal, unele dintre ele, mai slabe la refuz. Ne-a unit o admirație profundă și insațiabilă pentru eternul feminin. Ne-am legat sufletește; el a avut o perioadă grea înaintea plecării definitive din țară, a fost scos din slujbă și, pe cât mi-a fost posibil, am încercat să-i fiu aproape.

A apărut și o carte despre Dr. Sapse...

E adevărat. O carte semnată de Eugen Barbu şi Adriana Kiseleff, *Dr. Sapse şi odiseea Gerovitalului.*
Acolo, în carte, el spune multe lucruri frumoase despre mine, din care citez doar:
„Trebuie să menţionez că, dacă nu era Dan care să-şi împartă cu mine ultima bucăţică de pâine, până s-a rezolvat problema la minister, cu reintegrarea mea, situaţia ar fi fost cam tragică. De asta ţin la Dan şi îl preţuiesc".

Ce mai ştiţi de Fred?
În America, prietenul meu a făcut o carieră fulminantă, a inventat medicamente şi tratamente care l-au îmbogăţit, a tratat şi s-a împrietenit cu mari vedete de la Hollywood, cu mari personalităţi politice, medicale, membri ai unor familii regale, a fost atât de sus pe scara socială, încât atunci când Ceauşescu a vizitat America, Fred i-a fost prezentat de Preşedintele Carter şi nea Nicu l-a rugat pe Fred să sprijine România pentru introducerea Gerovitalului pe piaţa americană, ceea ce Fred a reuşit. Ne-am revăzut când el a revenit cu treburi în România, l-am vizitat în America, unde s-a purtat cu mine şi soţia mca, impecabil, recunoscând că la noi la Bucureşti, acasă la mine, Simona i-a făcut cea mai bună mămăligă cu brânză din viaţa lui. Fred este inclus definitiv în tinereţea mea, ne vedem rar, dar ne găsim tot timpul, la nevoie, într-un colţ de suflet.

Acest doctor Sapse e un personaj foarte controversat. Citind în presa ultimilor ani, Alfred al dvs. e aspru criticat...
Ce n-au spus duşmanii lui, care îi contestau până şi calitatea de medic, că este Membru de Onoare al Societăţii de Ştiinţe Medicale din România. Se putea afla cu un simplu telefon, pe care nimeni nu a vrut să-l dea. Nu-i ciudat? El a vrut să

introducă celulele stem la noi în ţară şi (se pare) că, refuzând să dea şpagă unde trebuie şi cât trebuie, a început atacul împotriva lui, în modul cel mai jegos. Stil dâmboviţean. Subiectul e prea vast, ca să-l tratăm acum, aici.

Vă mândreaţi într-una din zile cu vecinii de odinioară din Piaţa Romană...
Mă mândresc mereu. În blocul din Piaţa Romană aveam vecini faimoşi: Miron Radu Paraschivescu, Ion Mihăileanu, Tudor Şoimaru, sculptorul Apostu.

Iată, unii dintre ei, celebri colaboratori la „Contemporanul".
Când spuneţi Ion Mihăileanu, vă referiţi la tatăl regizorului Radu Mihăileanu?
Despre el e vorba... Scriitor şi traducător...

Şi scenarist...
Vă amintiţi filmul „Duminică la ora 6"?
Cum să nu? Uite că drama unui cuplu de comunişti ilegalişti a impresionat juriul de la Cannes în 1966.

Încă un premiu câştigat de Pintilie.
Pe cine aţi mai cunoscut în acelaşi bloc?
Acolo l-am cunoscut şi pe George Pîrjol, artist plastic, deştept, frumos şi talentat. Ne vedeam zilnic, mulţi ne ziceau fraţii Mihăescu sau Duo Pîrjol! Mama Jeanetta (mama lui) chiar ne prezenta la toată lumea, drept băieţii ei. George, cel mai des era burlac, dar şi când se însura lua nişte splendori. O numesc aici pe Mariana Stoenescu, redactor la „Magazin istoric" şi mai cu seamă, pe Silvia Kerim, Brigitte Bardot a noastră, scriitoare de mare talent. George avea mai multe operaţii pe inimă, cu atâtea stenţuri şi stimulatoare cardiace,

încât am fost de părere că trebuie să prindă mai multe posturi decât televiziunea prin cablu. Afecţiunile cardiace i-au adus şi moartea. La senectute îl îngrijise cu dragoste ultima nevastă, Anita, la locuinţa lor din Paris şi la cea de la Nissa. Doamne, câţi prieteni mi-au murit, numai de când ne-am apucat noi de cartea asta!

Ce amintiri aveţi cu George?
Cu George am mai multe *grămezi* de amintiri plăcute, două dintre ele deosebite.
Împreună cu un confrate al lui şi prieten al meu, Ion Mitrici, tot artist plastic şi scenograf, a avut o expoziţie în manieră constructivistă, curent artistic care concepe realitatea în forme geometrice, uneori abstracţioniste, o mare îndrăzneală pentru vremurile acelea proletcultiste. După vernisaj, am fost invitaţi acasă la scriitoarea Dorina Rădulescu, soţia potentatului comunist Gogu Rădulescu. S-au servit nişte gustări sofisticate şi whisky, care nu se vedea în oraş. Ion Mitrici, luat uşor de val, s-a jucat cu o pisicuţă din casă, pe care a aşezat-o pe gâtul unui vas înalt de porţelan scump. Jucându-se cu pisica, a împins-o un pic şi aceasta a căzut în fundul vasului, de unde nu mai putea fi scoasă, decât fie sugrumând-o, fie spărgând vasul. Mieuna de mama focului, nimeni n-a înţeles cum a ajuns pisica în vas. Mitrici a schimbat repede locul şi se pare că vina a căzut pe altcineva. Oricum noi am plecat repede, urmăriţi de privirile bănuitoare ale gazdei.

Pe la Comana nu aţi ajuns, în „cenaclu"?
N-aveam loc de scriitorii... preferaţi.

Mai păstraţi în memorie şi alte seri petrecute cu George Pîrjol?

A existat şi o altă seară de neuitat, fabuloasă, pe care o datorez tot lui.
Mi-a zis: *„Dane, fă-te elegant, cult şi inteligent că te duc la nişte fete extraordinare!”*
M-am făcut şi am mers într-un apartament de pe strada Pitar Moş, în vizită la un cerc de distinse doamne, din care cea mai tânără îşi putea depune liniştită dosarul pentru pensionare cu vechime depăşită. În cursul serii am înțeles că am şansa unică să cunosc nişte cochete celebre, frumoase fără seamăn ale României antebelice, cândva amante regale sau ale unor cavaleri de industrie, ale unor bancheri cu resurse nelimitate, prinți din dinastiile europene, politicieni cu funcții cheie în stat. Câteva dintre doamnele prezente acolo au fost Miss România între 1929-1932, au avut bijuterii care poate egalau valoarea aurului din Banca Națională, dar după 1945 confiscate de securitatea comunistă, au fost apoi scoase din case, trimise în colonii de muncă, au fost victimele a tot felul de abuzuri. Atunci am aflat că ele primeau de la admiratori, în vremurile de glorie, nu buchete, ci docare de flori, buchetele de flori rare nu erau legate cu funde, ci cu brățări bătute cu diamante. Altele găseau în cupa de şampanie o cheie de aur, de la o casă, care tocmai i se dăruise, şi aleea pe care se afla casa era marcată cu sticle de şampanie franțuzească şi ghirlande de orhidee. Una dintre doamne ne-a povestit un banc care circula în legătură cu reuniunile somptuoase, unde erau prezente.
Se zice că un oaspete străin, privindu-le, vorbea cu gazda: *„Doamna roşcată cu diadema de briliante, e superbă! Nu ştiu ce n-aş da, să mi-o apropii...” „10 mii de dolari, o seară,* l-a informat gazda*”* . *„Şi bruna din colț, cu capa de zibelină este fantastică!” „15 mii de dolari!” „Dar blonda, cu centura de smaralde?” „20 de mii de dolari!” „Bine, dar la*

voi, femei cinstite nu există?" a vrut să ştie străinul. *„Ba da, a răspuns gazda, dar acelea sunt mult mai scumpe!"*

L-aţi mai revăzut pe grafician înainte de a trece la cele veşnice?
Vorbisem nu demult la telefon. Amândoi căzusem de acord că cel care spune că fiecare vârstă are frumuseţile ei, merită un cap în faţă şi un şut în spate.

Povestiţi atât de frumos, încât aţi reuşit să mă captaţi, iar admiratoarele dvs. mă vor condamna că am sărit peste câteva amănunte foarte importante din viaţa personală, promise, de altfel, de co-trăitor... Am aflat că aveţi o poveste „captivantă" legată de o locuinţă. Aţi plecat din apartamentul în care a rămas fosta soţie cu părinţii şi copilul, unde aţi fost primit şi dvs. la căsătorie şi v-aţi dus unde?
Când am plecat din apartamentul unde locuisem cu prima soţie, m-am dus şi am stat un timp cu mama, în str. Ceaikovski. Incomod şi pentru mine şi pentru ea. Era un apartament cu două camere, dintr-una în alta. Dar în blocul din centru, unde am stat cu nevastă-mea, era o cameră liberă, acolo fusese un cabinet de radiologie, nu exista apă, toaletă, lumină de zi, dar exista pericol de iradiere. Avea doar o uşă frumoasă de intrare. Camera avea cam 20 de metri, cu o fereastră care dădea într-un spaţiu întunecos, strâmt, de aerisire pentru bucătării. Mirosea permanent a tot ce se gătea în bloc. În camera aceea, cu ICRAL-ul şi cu nişte bani ai mei, am făcut o minusculă garsonieră. Baia se aerisea printr-un burlan care mergea până pe acoperişul clădirii. La intrare era un holişor de vreun metru pătrat, urma o cameră de 10-11 m.p. şi, în spate, o nişă tot de vreun metru pătrat. A încăput acolo un pat-studio, o masă de scris, pe care se serveau

prânzul şi cina, un fotoliu şi un cuier în nişă. Ca frigider, foloseam o găletuşă din plastic, în care puneam un sfert de bloc de gheaţă. Se vindea gheaţă la mai toate colţurile de stradă. Pentru gătit luasem un reşou electric. Aveam o cratiță cu o circumferință egală cu cea a reşoului, puneam în ea carne, sau ce vroiam să gătesc, şi cu reşoul fixat deasupra, ca un capac, mă descurcam. De regulă, ca vechi ulceros (de la 21 de ani, cu hemoragii repetate şi o operaţie, care mi-a prilejuit o comă de 14 zile), mâncam la restaurantul lacto-vegetarian de pe Bd. Magheru colț cu str. C. A. Rosetti, când aveam bani. Dar cum în viața mea nimic nu a fost simplu şi înainte de a fi bine, trebuia să fie rău, m-am pomenit chemat la miliție, pentru o chestie gravă. Un zidar care a lucrat la amenajarea micuței mele locuințe şi-a amenințat soția cu un pistol adevărat. Întâmplarea a făcut că ea avea un amant milițian şi i-a turnat acestuia ce posedă bărbățelul ei. Pistolarul a fost arestat rapid, s-a găsit arma şi, după prima palmă, el a declarat că a găsit acel pistol ascuns, zidit, într-un perete din garsoniera mea. Nu ştiam de ce sunt chemat. Cunoşteam însă, un general de miliție, Savu, un om de bună calitate, vecin cu mine, care, aflând că sunt ziarist, mă rugase să-i fac nişte poze color, dintr-o vacanță a lui. La atelierele (cooperativele) foto din oraş nu se făceau decât poze alb-negru. Trebuia să ai relații la o revistă ilustrată şi eu aveam. Am mers la general, i-am arătat invitația şi mi-a zis să vin la el a doua zi. În prezența mea, a chemat ofițerul răspunzător de caz, a ordonat ca înainte să fiu şi eu arestat, să se verifice cui a aparţinut camera în care mi-am amenajat eu garsoniera. Am dat şi eu mai multe declarații, dar cercetările au stabilit că acel spațiu a aparţinut unui fost ministru în guvernul Antonescu, judecat şi condamnat pentru crime de război. Verificările făcute în evidențele fostei poliții au stabilit că respectivul a avut autorizație pentru acel pistol (marca şi seria

erau aceleaşi) şi l-a ascuns când au venit comuniştii la putere. Expertiza armei şi a firelor de moloz care s-au mai găsit pe ea au stabilit că nu fusese zidită de prea curând. A fost alături de mine şi directorul ICRAL, Teodor Constantinescu, o minune de om.
Asta mi s-a întâmplat periculos, ca să zic aşa, dar am trăit şi ceva frumos.

De pildă?
Într-o seară magică, am cunoscut o fată frumoasă şi am avut cu ea o noapte de dragoste, care a durat doi ani. Am povestit seara aceea într-o carte a mea, când amintirile erau mai proaspete, dar am schimbat numele personajelor. Vrei să relatez acum?

Cred că aceste povestiri sentimentale merită un capitol aparte...
Atunci să mai povestim ceva din obsedantul deceniu, să-ţi mai fac, poate, cunoştinţă cu vreun prieten de-al meu...
Prin 1964 am cunoscut la Timişoara un tânăr medic legist, Cecil Ionescu, un fel de Rudolf Valentino al oraşului, însurat proaspăt cu o actriţă. Am uitat unul de altul, eu aş fi vrut să mă ţină minte ea, dar după ani, am făcut cunoştinţă cu el, din nou, într-un mod ciudat şi amuzant. Am devenit prieteni într-o clipită şi până astăzi o ţinem tot aşa.

Dacă aţi îndrăznit să-l comparaţi pe Cecil cu Rudolf Valentino, atunci să ne oprim la acest domn pentru câteva minute...
Cu doctorul Cecil Ionescu, lucrurile au stat cam aşa. Ne-am cunoscut, am ieşit în grup la un local şi gata. Mi-a rămas în memorie numele. Un nume rar. Ulterior, el a practicat la Piteşti. O tânără şi frumoasă actriţă de la teatrul piteştean

mi-a destăinuit într-un moment total nepotrivit, că a fost iubita unui medic legist, Cecil Ionescu. Cam în aceeaşi perioadă, filmând cu o altă actriţă, din promoţia celor mai frumoase, am întrebat-o cum îşi petrece serile, după spectacol. Cu iubitul ei, doctorul Cecil Ionescu! Apoi, o balerină de la Constanţa a dat telefon, de la mine din birou, unui amor al ei, Cecil Ionescu. Am început să mă enervez şi m-am plâns la două fete (blondă şi brună) care s-au mirat că eu nu ştiu cine e Cecil Ionescu. Am fost la un pas de atac cerebral. În vara următoare, pe litoral, o altă domnişoară, cunoştinţă a mea, mi-a spus că se află în vacanţă cu iubitul ei, Cecil Ionescu. I-am cerut să mi-l prezinte şi m-a condus la el. Făcea plajă împreună cu Doina Levintza, Anda Călugăreanu, Andu Bocăneţ şi Dan Tufaru. Un bărbat înalt, suplu, cu ochi mari, gură frumoasă cu zâmbet fratern şi cu false candori. Fata i-a spus că Dan Mihăescu vrea să-l cunoască şi el a rostit repede: *„Piaţa Romană, blocul Turist, telefon 127016!”* Am rămas surprins şi l-am întrebat de unde are datele mele. Mi-a răspuns, parşiv: *„Din agende de poşetă !”*.
Ne-am împrietenit, o prietenie de viaţă lungă, care ţine şi astăzi, când Cecil Ionescu e de mulţi ani om la casa lui, cu fată de măritat. O cheamă Alexandra şi este o partidă de luat în seamă. Soţia lui, Diana, o blondă înaltă, spectaculoasă, cu alură gen Claudia Schiffer, spre regretul multora, îşi iubeşte pătimaş soţul şi este o gospodină senzaţională. Norocos acest Cecil Ionescu !

Mai aveţi poveşti asemănătoare?
Nu chiar asemănătoare, dar tot pentru capitolul „Prieteni”. Sunt un om cu vocaţia prieteniei şi am avut noroc să mă însoţesc în viaţă cu prieteni buni, corecţi, plăcuţi şi cu minte din care puteau da şi altora. Mă uit în vechile agende de telefon, sunt sute. Mulţi s-au mutat în cele străinătăţuri, alţii,

cei mai mulți, s-au mutat în câte-o stea. Mi-au rămas Horia Moculescu, cel însurat de trei ori şi divorțat niciodată, doctorul Vasilică Huţupaş, Tudor Gheorghe, artist cu stea-n frunte, academicianul Răzvan Theodorescu, şi, dintre medicii eminenţi care m-au păstrat pe această frumoasă planetă albastră, îi reamintesc pe profesorii Ţintoiu şi Iacob, doctorii Timaru, Poalelungi, Goleanu şi alţii care profesează acum peste hotare sau se odihnesc în ceruri. Recunoştinţa mea, pentru îngrijire în momentele de boală, merge şi la tanti Ani, mătuşa Simonei, Ioana, nepoata ei, Luminiţa colegă bună, ca pâinea caldă.
Mai ai răbdare să mă asculţi?

„*Celui ce ştie să aştepte, timpul îi deschide porţile.*" Parcă aşa spune un proverb chinezesc.
Mai aşteptăm şi alte nume de prieteni...
Cu riscul de a mă repeta, îţi voi mai spune că am petrecut voios cu Ion Antonescu şi Roxana lui, un om căruia dacă i s-ar întoarce tot binele pe care l-a făcut, ar trăi 130 de ani. Nu ştiu dacă există cineva care să-i fi cerut ajutorul şi să nu-l fi primit. S-ar putea spune că a venit pe lume ca să fie de folos semenilor. Ţin mult la Edi şi Cornelia Ştefănescu, călători fanatici, iubitori de oameni şi animale, dar şi la soţii Maria şi Ştefan Cristea, mereu bucuroşi de oaspeţi. Sticlarii Marius şi Dana, frumoşi, generoşi, mereu prietenoşi. Eu care nu cred în proverbe, am fost contrazis prin fapte de Marius, dovedindu-mi că prietenul la nevoie se cunoaşte. Carmen şi Dan Popa, dar şi avocaţii străluciţi şi prieteni de formula I, Claudia şi Radu Gherbovan, oameni buni de pus la rană. Mira Dobran fără Lucică Belcea, care mult ne lipseşte. Ticu şi Mia Coca Cosma, săritori şi siguri. Mia şi Nae Harvalia, oameni veseli, optimişti chiar şi în timpuri confuze. Nina şi Paul Cocorinov, *călătorit* mai mult decât Magellan. Rora, fosta mea cumnată

reală, mama pisicilor înfiate de căței ai nimănui. Ileana Pop, alături de care am vâslit pe aceeaşi galeră ani mulți la TVR, în echipa lui Tudor Vornicu, dar şi Titus Munteanu, Octav Sava, Marin Traian, Tavi Iordăchescu, Ioana Bogdan, Mitică Moroşanu, teleaşti emeriți. Augusta Lazarov, deşteaptă, frumoasă şi puternică.
Dintre marii actori şi interpreți, îi amintesc pe: Carmen Stănescu, Tamara, Draga, Tora, Stela, Rodica Popescu-Bitănescu, Ileana Stana-Ionescu, Emilia Popescu, Medeea Marinescu, Daniela Nane, Cezara Dafinescu, Monica Davidescu, Margareta Pâslaru, Marina Voica, Dida Drăgan, Angela Similea, Oana Sîrbu, Marina Florea, Luminița Dobrescu, Cristina Stamate, Paula Rădulescu, Titică Rucăreanu, Bică Papaiani, Arşinel, Damian Crâşmaru, Marin Moraru, Piersic, Dorel Vişan, Ion Lucian, George Mihăiță, Besoiu, Dichiseanu, Mişulică Fotino, Ion Vova, Mache Perşa, Iencek, Rudi Rosenfeld, Nae şi Vasile, scriitorul Cornel Udrea, deputatul şi omul-om, Victor Surdu, Tomiță de la Constanța, memorialist, iar din lotul de tineret, Bendeac şi Emanuel Pârvu, Marius Rizea, Ancuța Sigartău, Vali Fătu.
Dintre prietenii care merită să le ții poza pe noptieră, îi numesc pe Alice Barb şi Georgică Ivaşcu. Cu ei mă amenint de două ori pe lună, mincinoşi, că ne vedem, dar ne iubim tot timpul. Cu siguranță, am uitat prieteni importanți, care îmi vor bate obrazul că nu i-am menționat şi mă vor face „senil". I-am evocat pe absolut toți, în cartea *Eu mințeam poporul cu televizorul*, dar am uitat unde am pus-o.

Doamnă Annie Muscă, mă mir că n-ai început să caşti ascultându-mi polilogia. Am multe de spus, nu ştiu pe cine mai interesează, dar am avut şansa să traversez două secole şi două milenii. Un parcurs de la monarhia constituțională, la comunismul concentraționar şi, iată-mă acum, cetățean

mândru al unui stat mafiot, cu nişte conducători interlopi, care au reuşit să facă dintr-o ţară mică, o ţară deloc. Dar ne-am întins cam mult la vorbă, e risc de plictis şi poate ne oprim aici. Hai să renunţăm! De tot!

Nicidecum. Aş vrea să mai zăbovim un pic. Am nişte curiozităţi de „epocă". Cum trăiau românii noştri prin '64?
Tu nu erai nici în proiect!

Aşa e. M-am născut pe 16 noiembrie, cu 6 ani mai târziu.
Scorpion, aşadar. Să fii atentă cu gâtul, că şi Maria Antoaneta s-a născut în aceeaşi zodie.

Le-aţi uitat pe Vivien Leigh, Grace Kelly, Jodie Foster, Julia Roberts... Uitasem şi eu de Sophie Marceau...
Ai citat doar deţinătoare de Oscar...

Ca să nu deveniţi invidios, voi cita şi în dreptul gemenilor dvs: Laurence Olivier, Dean Martin şi Tony Curtis...
Cuceritori ca mine...

Şi pentru că n-aţi fost doar atât, vă voi spune că tot nativ în Gemeni este şi un posesor de premiu Nobel. Sunt convinsă că nu aţi uitat de „Muntele vrăjit"...
Cum să-l uit pe Thomas Mann?

E născut la o zi după dumneavoastră. Dar e mai mare cu vreo 58 de ani.
Nu mă mir...
Dacă tot am intrat puţin în astrologie, îţi voi spune că de la Laila Aloman, mi-au rămas nişte notiţe în care se spune că pentru a putea aborda cu succes un nativ din Gemeni, trebuie

etalat un anumit grad de cultură şi de erudiţie. Subiectele sale preferate de discuţie gravitează în jurul cărţilor, al cinematografiei, al diverselor teorii despre artă. Tu eşti OK, o fată cu studii în Elveţia şi care ştie să scrie cărţi bune. Motiv pentru care noi doi stăm de vorbă acum.

Mulţumesc. În notiţele acelea se spune ceva şi despre nativii din Scorpion?
Mais oui! Se spune că pe Scorpion îl deranjează întotdeauna minciuna, dezordinea, iresponsabilitatea şi chiar frivolitatea. Nu suportă lipsa unei comunicări sincere, sau polemicile fără argumente raţionale. Eu zic că stăm bine...

Cine e Laila Aloman?
Laila nu mai este. A fost o clarvăzătoare unicat, erudită, soţie de medic, care anticipa viitorul oricui, după o mică probă de scris. Celebră la vremea ei, se ajungea greu la ea. Dar eu am avut această şansă. N-am crezut şi nu cred în ghicit, farmece, magie, nimic. Cu Laila a fost altceva. Într-o seară de demult, eram cu prietenii mei de atunci, Puiu Veleanu, ofiţer MFA, şeful unui comisariat militar din Bucureşti, un băiat şcolit, poliglot, om de foarte bună calitate şi Jean Agemolu, unchiul cântăreţei Anca Agemolu, un specialist complex, angajat la laboratorul de criminalistică al Direcţiei Generale a Miliţiei. Pentru diverse drumuri prin oraş, noi eram în relaţii cu un şofer de la Ministerul Agriculturii, cu o maşină frumoasă, de ştab, pe care îl foloseam contra ciubuc, pentru diverse deplasări. Avea avantajul că îl puteam plăti la leafă şi dezavantajul, că nu putea lipsi întotdeauna şi pentru prea mult timp de la serviciul lui. Îl chema Vasile. În seara aceea am stabilit să mergem la un local, la „Zissu". Jean ne-a întrebat dacă avem ceva împotrivă s-o luăm şi pe Laila. Era renumită, la uşa ei se făceau cozi mai lungi ca la buteliile de aragaz.Am

fost s-o luăm de acasă, undeva pe strada Bibescu, pe lângă fostul Spital Brâncovenesc. Avea un câine mare, parcă un brac german, despre care Jean ne-a asigurat că e cuminte, cu condiția să nu o atingem, în nici un fel, pe stăpâna lui.Laila a acceptat să ne însoțească la local, ne-a rugat să aşteptăm să se schimbe. Eu am îndrăznit să întreb dacă n-ar fi bine ca, până se schimbă ea, să scrie fiecare, un rând-două, pe câte o hârtiuță, la care ea să se uite înainte să ieşim din casă. A consimțit. Când am fost gata de plecare, am vrut să-i dau hârtiuțele în mână şi câinele ei mi-a dat de înțeles că s-ar putea să încep să mă închin cu ce mi-a mai rămas din mâna dreaptă. Laila mi-a arătat o măsuță pe care să pun hârtiile. Am scris bilețele, doar eu, Puiu Veleanu şi şoferul Vasile. Primul la care s-a uitat Laila, a fost cel al lui Puiu Veleanu, ofițerul MFA, îmbrăcat civil atunci, cu un costum elegant. I-a spus că are o profesie cu uniformă, e ceferist, pădurar, vameş sau militar. I-a prezis că foarte curând va avea un necaz cu ceva hârtii semnate de el, că va pierde uniforma, dar va căpăta un serviciu mai bun. Se va despărți de nevasta lui, va lua cu el cei doi băieți ai lor, un om bun îi va face rost de o casă pentru el şi copii. Atât, nu s-a întins la vorbă, deşi noi am fi vrut. S-a uitat şi la ce am scris eu. Mi-a spus că o femeie, cu alt sânge, se va mărita cu mine. Căsătoria nu va dura, ci se va sfârşi peste trei...puncte? Despărțirea o va aduce un nou născut, un băiat căruia eu voi cere să i se pună un nume cu litera R. Şi ea şi băiatul vor pleca însă, în alt colț de lume. Cu ochii pe biletul şoferului Vasile, i-a spus doar: *„O să ai un necaz cu cifra 6”.* Şi gata, am plecat să ne distrăm. În mai puțin de două luni, Puiu Veleanu a fost scos din armată, pentru nişte scutiri de stagiu militar, care miroseau a pilă, dar a fost numit director administrativ la Spitalul Filantropia. A divorțat, a cerut custodia copiilor, eu am fost omul bun, fiindcă am bătut la multe uşi, cu

legitimaţia de ziarist şi lui Puiu i s-a repartizat un apartament nou cu trei sau patru camere, undeva prin Tei. Nu putea fi lăsat pe stradă un om cu doi copii mici. Azi se poate! Eu, care n-aveam de gând să mă însor până după pensie, m-am însurat totuşi, cu o evreică mică, foc de frumuşică (n-am găsit altă rimă), s-a născut un băiat şi a fost numit Radu. Mi s-a contestat paternitatea, ne-am despărţit după 3 ani şi ei au plecat definitiv din ţară. Şoferul Vasile n-a mai răspuns solicitărilor noastre, fiindcă a fost dat afară de la minister pentru o mânărie cu şase cauciucuri. Cifra şase!Povestind toate acestea soţiei unui coleg şi prieten bun, aceasta a insistat să-i înlesnesc o întrevedere cu Laila. Am reuşit şi a venit să-mi spună, contrariată, că Laila asta cam bate câmpii. I-a prezis că se va despărţi de soţ (aveau una dintre cele mai armonioase căsnicii pe care le-am văzut în viaţa mea), vor împărţi copiii (aveau băiat şi fată, două minuni) şi foarte curând, ea va vedea numai jumătate din ce se întâmplă în jur...Destul de sibilic.

Să nu-mi spuneţi că...

Ba îţi spun! În urma unui accident stupid, un beţiv a aruncat o sticlă pe care tocmai o golise. A lovit-o în plină faţă, i-a spart ochelarii, un ochi a fost afectat grav şi, după multe peregrinări pe la doctori, a pierdut ochiul. Apoi, au divorţat. A fost un divorţ urât, fata a rămas la mamă, băiatul la tată. Zeci de cunoştinţe m-au rugat să le pun în legătură cu ea, dar am refuzat pe toată lumea. Într-o zi, am citit într-un ziar, cu stupoare, că Laila a fost arestată. Şi nu mult după aceea, am aflat că a murit.

Mi-aţi promis la un moment dat că aflu şi eu cum arăta cel mai în vogă local din Bucureşti.

După mine, a fost unul dintre cele mai formidabile restaurante din Bucureşti, care, culmea, a funcţionat şi câţiva ani buni din obsedantul deceniu. S-o luăm însă, mai de dinainte. Să zicem că ceasul timpului a rămas în urmă, cu vreo 82 de ani, când pe Calea Şerban Vodă, colţ cu o piaţă de fructe, găseai o cârciumioară unde se mai odihneau la un pahar oltenii cocoşaţi de cobiliţele coşurilor cu bunătăţi, sau coşari negri de fum şi de supărare când n-aveau clienţi. Ţinea cârciuma un fost jandarm Nicu Zissu, care bine a făcut, când l-a ascultat pe Alfred Pagony s-o transforme în bar de noapte.

Cine era Pagony?
Alfred Pagony era vedetă în epocă: solist vocal, compozitor, pianist, şef de orchestră, realizator de programe artistice. În primul program al barului, Pagony a cântat în duet cu un necunoscut, un modest funcţionar de bancă, Ion Moscu, pe care el l-a botezat pentru scenă: Jean Moscopol.

Adevărat?
Acesta avea să devină mai târziu unul dintre cei mai cunoscuţi cântăreţi de muzică uşoară de la noi, alături de Cristian Vasile.

„Violete pentru fete”, „Sub balcon eu ţi-am cântat o serenadă”, „Vrei să ne întâlnim sâmbătă seară”... Superbe melodii!
Tot de la ei am păstrat şi „Mână birjar”, „Nu mă uita” sau „Te aştept diseară-n Cişmigiu”.

E adevărat că exista un cocteil botezat cu numele unei fete frumoase?
O fată frumoasă coz, pe nume Isabelle, plătită într-un mod foarte curios. Fără onorariu. Ea a inventat acest cocteil, numit

„Cocteil Isabelle”, aşezat la vedere, printre băuturile din bar. Câte cocteiluri se vindeau, atâția bani lua. Şi a luat la greu. Se spune că atunci când comandai cocteilul, unii clienți mai glumeți se exprimau: *„Vreau să gust şi eu din Isabelle!”*
Barul „Zissu” era deschis vara pe terasa „Colonade”, la şosea, dar patronul a mutat, inspirat, afacerea într-o casă boierească de pe strada Batişte 5, lângă „Cinema Fantasio”, astăzi ARCUB, pe o felie din terenul unde s-a înălțat hotelul „Intercontinental”. Prin 1947, lui Nicu Zissu i-au închis comuniştii localul şi mai târziu, după câțiva ani, a apărut aici o unitate de alimentație publică, de Stat, care nu mai ştie nimeni cum se numea, fiindcă toată lumea-i zicea: „La Zissu!” A devenit, alături de „Mon Jardin”, „Cina” şi „Athénée Palace”, un loc unde nu găseai niciodată loc!

Văd că aveți atâtea amintiri de prin vestite restaurante... Cum vă plăteați consumația?
Autorul acestor rânduri era pe atunci student începător, n-avea bani de „Zissu”, deşi programul muzical era fantastic şi oaspeții numai VIP-uri, cum s-ar zice astăzi. Prețurile nu erau foarte mari, dar zicerea „studenție-sărăcie” cra valabilă. Funcționa însă o inițiativă lăudabilă. Studenții aveau voie o dată pe săptămână la mai toate restaurantele de lux din capitală, cu acces la toate specialitățile servite acolo, cu prețuri mult reduse. De obicei, se putea merge sâmbăta între orele 17-19. Programul artistic era acelaşi. Și noi pentru asta mergeam. Bineînțeles că, ulterior, povestind despre programele de la „Zissu” sau „Mon Jardin”, omiteam statutul de milogi şi ne dădeam clienți frecvenți ai respectivelor localuri, născocind petreceri gen „1001 de nopți”, cu partenere mai sexi decât Brigitte Bardot, Gina Lollobrigida sau Claudia Cardinale, frumoasele acelor vremi. În realitate, stăteam cu câte un „Amalfi” mic în față.

„Amalfi”? Să nu-mi spuneți că are vreo legătură cu paradisul din sudul Italiei?
Ei, ceva ieftin. Era un amestec, fie de vermut ieftin cu țuică, sau vermut „Mamaia” cu vodcă, sau, cel mai bun, „Martini” cu mastică „Hios”.

Ce artişti făceau atmosferă acolo?
Numai zmei!
Jean Ionescu, vioară şi clarinet (se şoptea despre el că este fiul nelegitim al regelui Carol al II-lea, cu care semăna leit). Jean Ionescu a fost şi dirijorul orchestrei Cinematografiei Naționale. Tot la vioară, Joe Reiningher, şef, şi el, al unei orchestre celebre de jazz, cu program săptămânal la Radio. Saxuri: Alexandru (Şoni) Imre, devenit dirijorul orchestrei „Electrecord”, Bebe Prisada şi Miki Ampoițan, instrumentişti de cert nivel european. La pian Jancsi Korossy, cel mai bun atunci, la chitară Gabi Mezei, contrabas Bela Kalausz (alteori, Johnny Răducanu) şi la tobe, marele, inegalabilul Sergiu Malagamba, dirijorul orchestrei Teatrului de Estradă.
Odată, la un solo de tobe, se cânta o prelucrare după „Dansul săbiilor” de Haciaturian. Sergiu a simulat că i s-a rupt un băț de la tobe, a mers la microfon, pe care a aşezat o cutie de chibrituri şi a continuat să țină ritmul cu două bețe de chibrit, lovite de cutie. Efectul a fost devastator.

Ce voci erau în vogă atunci?
Zaidee Jackson, o negresă electrizantă, Gică Petrescu, matur, Luminița Cosmin, Ovid Teodorescu, actor mare, la propriu şi la figurat (143 de kile), cu soția lui, Ilinca Cerbaceff, cântăreață de succes.

În vremea aceea erau multe rusoaice frumoase la București...

Una din ele era o superbă roșcată cu ochii verzi, Vera Lescenko. Venea în acest restaurant și cânta acompaniată la balalaică de Petre Lescenko, soțul ei, un ins expirat, care nu merita în nici un caz frumusețea aia de fată. Exact ca mine, astăzi, cu nevasta mea! Când mi-a fost prezentată de pianistul Geri Podgoreanu, i-am zis: *„Sunteți un abuz estetic, doamnă. Pentru femei ca dvs. frumusețea ar trebui limitată prin lege!”* I-a plăcut extraordinar de mine și mie de ea, îl aveam martor până mai ieri pe Horia Șerbănescu, prieten drag, cunoscător și el de povești frumoase, mai multe ca Moș Crăciun.

Nu mă îndoiesc.

Foarte curând, Vera a fost săltată de KGB.

Tot rusoaică era și Alla Baianova, descendentă a unei familii nobile de ruși albi, socotită la tinerețe (avea deja spre 50 de ani), cea mai frumoasă femeie din București.

Subiecte de film. În acea perioadă, parcă și Johnny Răducanu devenise foarte cunoscut...

Iancsy și Johnny Răducanu au făcut, ulterior, un succes imens la „Mon Jardin”, după ce au renunțat la „Zissu”.

Mai pomeniți și alți cântăreți la modă.

Roxana Matei, Luminița Cosmin, Mihaela Cotaru (fostă soție a lui Iancsi), Nicolae Nițescu, Trio Grigoriu. Despre „Mon Jardin” poate mai povestim altădată, acum rămânem la „Zissu”.

Și clientela restaurantului era pe măsură, cred...

Printre „consumatori” puteau fi întâlniți: N. Stroe cu soția, actrița Rolanda Camin, baritonul Petre Ștefănescu Goangă,

compozitoarea Hilda Jerea, poetul Miron Radu Paraschivescu, maeştrii Birlic, Calboreanu, Giugaru, Geo Barton, George Vraca, Iancovescu, baritonul Nicolae Herlea, basul Nicolae Secăreanu, dirijorul George Georgescu, care cu puţin timp în urmă dirijase şi Orchestra Simfonică Naţională din Washington, scriitorul Petre Dumitriu, poetul Eugen Jebeleanu, surorile (dive) Tanţi şi Dina Cocea, compozitorul Ion Vasilescu, frumoasele ecranului românesc: Irina Răchiţeanu Şirianu, Aurelia Sorescu, Dana Comnea, Aurelia Vasilescu, Florentina Mosora şi, în sfârşit, toată floarea cea vestită a intelighenţiei şi artelor noastre.

Observ că aţi enumerate doar celebrităţi, încheind cu Florentina Mosora. Nu ştiu să fi vizionat prea multe filme cu ea, dar am văzut un documentar despre viaţa ei care m-a impresionat.
Era normal. Erau anii '50. Această frumoasă a ecranului a făcut carieră în fizică, nu în cinematografie. Profesor renumit în Belgia... S-a stins prea devreme, însă.
Îmi amintesc foarte bine filmele acelea, în care protagoniştii erau buni prieteni ai mei.

Intuiesc la cine vă gândiţi. La Coca, la Vasilica Tastaman...
Vrei să spui „Post restant"... Da, ele au jucat alături de Florentina Mosora.

O comedie savuroasă scrisă de Octavian Sava...
Să ne întoarcem însă, la „Zissu". Erau sau nu 3 motive care vă purtau spre acest restaurant?
Se venea atunci la restaurant, în primul rând pentru muzică bună şi vin la fel de bun. La „Zissu" se aducea de la Valea Călugărească un Pinot gris, despre care domnul Loustaunau,

oenolog vestit de la Institutul Tehnic al vinurilor franceze din departamentul Maine-et-Loire, vizitând Valea Călugărească şi gustându-ne vinurile, printre care şi acest Pinot gris, a spus: *„Calitatea vinului obţinut la dvs. este superioară celei obţinute la noi"*. Poftim de vezi! Nu ştiu dacă ți-am mai spus asta, dar îmi asum riscul repetării, că la noi, la români, nu există să-ţi fie foame şi să nu se găsească cineva care să-ţi dea un pahar de vin!

Nu mi-ați zis, dar ştiu şi eu lucrul acesta...
Cum se comporta lumea bună pe atunci, cum se îmbrăca?
La restaurantele din centru, clienții veneau cu hainele lor cele mai elegante. Femeile miroseau a „Arpège" sau „Soir de Paris", „Shalimar", parfumuri franțuzeşti greu de găsit. Bărbații se dădeau cu „Balafre" (se afla într-un singur loc, la km. 32 pe şoseaua veche de Piteşti).

Un parfum de o vârstă cu mine... Întâmplător mi-a căzut în mână o pagină de publicitate de atunci. Un text sub formă de întrebare...
Mi-o adresezi?

„Quelle femme faut-il être pour offrir Balafre?"
Une femme comme toi?

Spuneați că nu ştiți français...
Strictul necesar!
„Patchouli" era şi el folosit. Era preparat de un farmacist de pe strada Brezoianu, cu o nevastă, o ispită brună, poreclită „Zânița".

Impresionant. Eu cunosc doar uleiul de patchouli.
Dar dvs. cu ce „vă dădeați"?

Nişte băieţi săraci ca mine se dădeau cu lavandă triplă şi alteori, cu „4711" din R.D.G. În oraş se mai găseau „Chypre" unguresc şi „Moscova roşie", rusesc.

Oare cum se descurcau restaurantele cu repertoriul muzical al trupelor lor?

Orchestrele de local erau obligate să predea autorităţilor culturale liste cu melodiile din repertoriul lor. Mama cenzură! Nu era voie să cânţi orice şi atunci se puneau pe listă melodii ca: „Ilenuţa tractorista", „Marinică zis codaşul", „Kalinka", „Serile de lângă Moscova", „Sălbatică-i stepa baikală", „Alioşa a iubit-o pe Catinca/ Fiindcă ea cânta mereu cu tamburinca/ Pentru fericirea lor/ Pentru a lor şi-a tuturor..."

Vezi ce memorie am?

În realitate se cântau melodii de ultimă oră, auzite şi învăţate de la posturile străine de radio.

Dacă tot suntem în zona restaurantelor de bun gust, vă spun că am descoperit printr-o întâmplare fericită o revistă serioasă despre arta şi importanţa vinurilor. Printre redactori - profesori, dr. ingineri deveniţi „grands connaisseurs" - am dat nas în nas cu Dan Mihăescu, semnatar al unor mini-istorii, extrem de conştiincios documentate, despre restaurante şi cabarete bucureştene de altădată.

Rubrica mea din revista „ROMANIAN WINE ART", patron Victor Surdu, deputat, conferenţiar universitar, doctor, inginer, oenolog şi somelier de seamă, un om bolnav. Bolnav de iubire, pentru soţia lui şi prietena mea, Angela Similea. Băiatul are gust!

Delectați cititorul cu povești sfătoase despre cârciumi celebre botezate hilar: „La trei ochi sub plapumă” sau „La Iancu din Blănari”...

Cum a început colaborarea la această publicație?

M-am întâlnit cu Victor Surdu la Festivalul „Cerbul de Aur” de la Brașov, în 2008. Mi-a prezentat revista și mi-a cerut o părere. M-am uitat la poze, am salivat, simțind buchet de vin bun și mi-a plăcut că o echipă de specialiști oenologi au întocmit o revistă cu papion, în aceste timpuri confuze, când hârtia de tipar este batjocorită.

Vă propun să poposim tot la un prieten, o personalitate extrem de interesantă, despre care cei mai tineri au aflat câte ceva, citind presa ultimilor ani. E vorba de un faimos avocat... Ghiciți la cine mă refer?

Ei, cum să nu?

Lucian Belcea.

Este adevărat că în 1946 era deja colaborator la Radiodifuziunea Română?

Adevărat. Iar prietenia noastră a depășit jumătate de veac. Nu ne-am văzut tot timpul, dar am știut că el este statornic acolo, unde se întâlnește Calea Moșilor cu Eminescu și Dacia, o bucățică de Românie, o felie de București, care, pentru mine, poartă și numele lui. Jurist remarcabil, fost procuror, judecător, avocat, prodecan al Baroului București. Unul dintre cei mai importanți avocați români, solicitat pe măsură în procese răsunătoare. Câteodată, un om fragil și el. Îl țin minte plângând sfâșietor, cu hohote, așezat pe scara de la intrarea casei sale, atunci când a aflat că unicul său fiu a rămas în Occident. Părerea mea este că ar fi trebuit să plângă, când, după sanchi-revoluție, băiatul s-a întors de tot. De la el

mi-au rămas amintirile (vreo 40 de ani), pe care le împart uneori cu Mira, nevasta lui, şi Mihai, fiul său.
Printre alte cărți de specialitate, Lucian Belcea şi-a adunat amintirile în 3 volume, sub titlul *Un septuagenar îşi aminteşte oameni, locuri, întâmplări*, editate de Teora. La al patrulea, intitulat *O jumătate de secol în slujba justiției*, i-am scris eu prefața, imprimată şi pe ultima copertă.

Am citit prefața, scrisă, bineînțeles, în cel mai comic stil, începând chiar cu subtitlul: „Notă informativă - denunț".
În prefața cărții la care te-ai referit, scriam despre el:
„Rar mi-a fost dat să văd un om cu un zâmbet atât de bun, atât de calm, de senin, de binevoitor, dispus să vadă numai jumătatea paharului, pe care îl bea el, încet şi cu permanentă măsură."

Ca semnatar, văd că nu ați scăpat... Ați fost „recompensat" cu o „replică-precizare", peste care nu voi trece aşa de uşor. Vom reda un fragment, dat fiind caracterul ei plin de umor şi „critică" la adresa dvs. Observ că ați avut un concurent acerb în persoana domnului avocat.

„Nu pot trece cu vederea aşa-zisa „Notă informativă-denunț", scrisă de domnul (ca să zic aşa) Dan Mihăescu. În calitatea mea necontestată de AUTOR, cum bine zic, sunt dator să precizez cine este acest domn şi ce relații a avut cu mine.

Îl cunosc de puțină vreme, să tot fie o jumătate de secol, poate ceva mai mult. Între noi nu au fost cine ştie ce relații. Este adevărat că în cercul prietenilor noştri, care, întâmplător, este comun, mai ales doamnelor şi domnişoarelor, care erau topite după mine mai ales, spuneau că suntem frați, dar încolo, nimic!

Am ținut să fac această precizare pentru a nu se crea impresia că noi, adică subsemnatul și individul menționat, am fi avut cine știe ce relații de prietenie.

Nu. Simple cunoștințe legate sufletește, iar atunci când el sau eu am fost internați în spital, celălalt a fost mereu prezent acolo. Asta, așa, ca fapt divers.

Am în față o fotografie a lui, dăruită prin 1970. Caracterul lui frumos se poate vedea și din dedicația scrisă pe verso (nu pe față cum scriu marile personalități) „Lui Lucică, fratele meu alb!"

Observați și dvs. insinuarea făcută prin această dedicație? Este adevărat că avea un păr bogat, ondulat, negru și rebel. Iar părul încadra o figură care, dacă nu ar fi fost a lui, aș fi putut spune că era frumoasă, dar așa, nu!"

Acum câțiva ani, pe lista prietenilor, ați adăugat și un „mareșal", care a rămas acolo pentru totdeauna, cred. Văd aici o fotografie...

Sunt chiar la ziua lui. Omul acesta, din banii proprii, a premiat toți actorii trecuți de 60 de ani (câți ani au împlinit, atâtea milioane premiu), cântăreții de muzică ușoară și pe cei de populară. A organizat, pe banii lui, excursii externe și la mânăstirile din țara noastră cu sute de artiști, a construit trei biserici, a fost de 70 (șaptezeci) de ori în Israel, la obiectivele religioase de care aparține și credința noastră ortodoxă.

Legat de „protectorul actorilor", parcă aveați ceva special, tot un text, rostit la un eveniment important din lumea artistică.

Cred că te referi la cuvântul de mulțumire scris de mine și rostit la Gala „Vârsta de Aur" de către Marin Moraru, pe scena Teatrului Național din București.

Exact.

A fost un soi de parafraza la „Glossa" lui Eminescu, recitată de Damian Crâşmaru, soţul lui Carmen Stănescu, ambii prieteni buni ai mei. În sală s-a aflat şi Preşedintele României. Numeroase ziare au evidenţiat calitatea literară a acestor materiale. Şi pentru că pe ecrane rula atunci „Lista lui Schindler", eu am intitulat lista premianţilor: „Lista lui Antonescu".

Marin Moraru a fost în nota lui obişnuită, adică genial, iar succesul la public, inclusiv la loja prezidenţială, a fost fantastic.

De data aceasta îl veţi rosti dvs. Chiar dacă nu o veţi face cu poticnirile fermecătoare şi aparent naive ale marelui actor.

„Onorată asistenţă, stimaţi colegi şi iubite domnule ministru! Permiteţi să adresez gândul meu de fierbinte recunoştinţă d-lui Ion Antonescu, supranumit „Mareşalul", care a alcătuit astăzi o listă salvatoare, „lista lui Antonescu", prin care, din puţinul său, dă în multul nostru. Acest om minunat... După cât de prietenos îmi zâmbeşte Ştefan Iordache, s-ar putea ca eu să nu fiu pe listă... Acest om care... De unde până unde „Mareşalul"? Am auzit că n-a făcut nici stagiul militar având platfus. Până şi Piersic a ajuns sergent. Sunt pe listă că îl văd pe Besoiu negru de supărare... Acest mare protector al artelor şi prieten al artiştilor, iată vine astăzi să...Nu! Nu cred că sunt pe listă. Am auzit că a dat o masă la un mare restaurant şi eu n-am fost invitat. Nu mă interesează şi nici măcar n-am vrut să ştiu ce s-a servit acolo. Eu, ciuperci cu smântână, oricum n-aveam voie. Atâta paguba-n ciuperci. Şi caviarul e sută la sută colesterol. A luat tot colesterolul asupra lui Mitică Popescu... Totuşi, Dinu Săraru mi-a spus că aş fi pe listă şi Săraru ştie cine e, cine a fost şi cine n-o să

mai fie. Directorii ştiu totul, până-i schimbă. În aceste clipe solemne, emoţia mea e mare. Chiar, cât de mare poate fi plicul, ca să ştiu cât de mare e emoţia... Privesc în ochii calzi şi buni ai amfitrionului nostru şi sunt fericit că mă aflu aici, într-o perioadă de tranziţie de la nici unde către nicăieri, pentru a primi acest semn de prietenie şi preţuire... Uite-l şi pe Emil Hossu. Mă miram să nu se bage puştii ăştia-n faţă. Arată bine, poate să joace şi în clipuri publicitare. Campania promoţională anti-mătreaţă... Are păr... Deşi ăştia, păroşii se trec repede. Mi-a spus regizorul Grigore Gonţa că vrea să-l ia în Richard... Ura! Sunt pe listă, e acolo pe masă un plic cu litera M. Eu sunt. Chiar MM. Nu, că e un singur M. Motoi e cu un singur M... Să nu cobesc. Ce gest frumos a făcut d-l Antonescu, fratele nostru Ion, dacă-mi permite să-i zic aşa, când a dus actorii la mănăstire. Eu n-am fost că m-a lucrat Ilinca Tomoroveanu, care a jucat Ofelia şi a venit de la Shakespeare. „Ofelia, du-te la mănăstire..." Nu sunt pe listă, precis, am auzit că lista se opreşte la I. Ileana Stana, cu S de la Ionescu. Bine măcar că n-apucă nici Valentin Uritescu...
Dragi prieteni, trăim o zi frumoasă, care s-ar cuveni să poarte numele Ion... Aiurea, cum o să fie în calendar o zi cu nume de om... Luni, marţi, miercuri, joi, Ion?... Şi când te gândeşti că o colegă a noastră, femeie măritată, l-a comparat cu Banderas. Păi, dacă el e Banderas, eu sunt Melanie Griffith... Eu să fiu femeie... Am presimţit că sunt pe listă. Eu să fiu femeie, i-aş duce mâncare cu sufertaşul la Minister, ca Ana lui Manole, dacă nu plouă... Acest mare om de cultură... Aud că a fost lucrător în turism. Ce legătură are turismul cu prefectura? Şi prefectura cu cultura? Formidabil, am uitat de la mână pân-la gură. M-am întâlnit cu domnul ministru Răzvan Theodorescu la frizer şi mi-a şoptit că sunt pe listă. Listă privată, cu bani daţi din buzunarul acestui desăvârşit estet, care asemeni lui Mecena, pe vremea împăratului

August, sprijină artele, acum, pe vremea republicii. Omagiile mele acestui om minunat. Ar trebui să-i trimit şi o scrisoare de mulţumire. Una acasă, şi una la Garda Financiară... E-te-o şi pe madam'... Nu-i spun numele, să nu-i fac reclamă. Până acum ne ameninţa cu antrax, dacă nu joacă ea Julieta, că e prospătură şi uite că a trecut brusc la «vizita bătrânei doamne». Nu-i nimic, să fie primit! Onorat auditoriu, nu mai pot continua, lacrimile mă podidesc, ca şi dilema: «A fi sau a nu fi şi dacă e, cât?» Permiteţi ca pe lângă înflăcăratele mele mulţumiri, să amintesc prea iubitului Ion Binefăcătorul, nişte cuvinte din comoara de înţelepciune a poporului nostru: «Cine pe actori ajută, Dumnezeu îi dă valută!» Să ne trăiască!"

În faţa unui asemenea *speech* ce-aş putea spune eu?! Dar acesta nu a fost singurul discurs scris pentru un eveniment. Spuneți-ne despre cel încredințat lui Dem Rădulescu.
Când TVR a atins vârsta împlinită de tine de curând, am scris un text în care am ridiculizat puțin conducerea instituției...

Nu credeți că astfel de text ar trebuie *re-ascultat* de către *tele-cititor?*
Dacă zici tu...

Doamnelor şi Domnilor,

Candidez la acest microfon din partea Departamentului Divertisment. Când am fost invitat să spun câteva cuvinte la tele-sărbătoarea dvs., mi s-a explicat că televiziunea naţională poartă noroc. De exemplu, la a 10-a aniversare, în 1966, a fost invitat Mircea Crişan. Imediat după aceea, el s-a apucat de jogging. Adică a învăţat cum să fugă ca să poată respira.

La a 30-a aniversare, în 1986, a existat o propunere: să serbeze în diasporă, întrucât majoritatea colaboratorilor de bază erau acolo. Chiar şi unii recitatori.

Este interesant de ştiut că deşi devenise un fel de player al conducerii de partid şi de stat, radioul şi televiziunea nu prea au fost agreate de cei de sus. Aşa se face că Gheorghiu-Dej n-a participat la inaugurarea clădirii Radioului şi nici Ceauşescu la inaugurarea telecentrului din Dorobanţi. Ulterior, alţi preşedinţi au vizitat-o. Au venit şi au plecat, iar astăzi, după cum vedeţi, dar mă rog, preşedinţii trec, televiziunea rămâne!

Mai bine să vedem noi ce a făcut televiziunea în cei 40 de ani de existenţă. Dar ce n-a făcut? Şi nu întotdeauna a minţit poporul cu televizorul că s-au dat meciuri. Iar în ultimii ani, Slavă Domnului, am văzut destui mari comici ai micului ecran. Mulţi prea mulţi!

Este minunat însă, că în prezent avem de unde alege. Iei telecomanda, schimbi posturile, te uiţi şi...îl vezi pe domnul Brúcan! „Profeţii despre trecut". Un fel de „Timpul probabil de ieri".

Glumesc! Pe micile noastre ecrane este acum o inflaţie de crainice fermecătoare. Dovadă scandalurile pe care le am cu nevastă-mea de câte ori prezintă şatena de la...Că i-am spus nevesti-mii: „Ai dragă răbdare, că e un post nou. S-o vezi la a 40-a aniversare!"

Stimaţi ascultători, serios vorbind, istoria acestor 40 de ani ai TVR nu poate fi expediată în câteva minute. Aş vrea să spun tot ce simt, dar nu e bine şi nici nu-i frumos. Vii la om în vizită şi te apuci să...

Dragii mei, mă bucur să văd aici feţe cunoscute, dar şi multe necunoscute pe care aş vrea să le cunosc. S-a dorit şi s-a obţinut o masivă împrospătare a schemei instituţiei. A emisiunilor, nu! Acum însă, aveţi o conducere nouă! Se

schimbă mai des decât cursul dolarului. Noroc cu interimarii, care sunt ceva mai stabili!

Important e ca dvs. să respectaţi principiul echidistanţei. Adică să ţineţi aproape! Cum de cine? Pe dvs. vă învăţ eu?...

De fapt, eu am vrut doar să vă fac o urare. Dezinteresat că la cât plătiţi colaboratorii, îmi pot permite să fiu sincer. Vreau să vă mulţumesc că existaţi şi să vă spun că lumea cu voi e mai frumoasă! La mulţi ani şi să ne vedem sănătoşi la centenar!

Până la centenar, TVR şi-a sărbătorit jumătatea de secol. Ați mai fost invitat la eveniment sau discursul i-a supărat puțin?

L-am supărat puțin pe Brucan. Când TVR a împlinit 50 de ani, nu am fost la aniversare.

Vom încheia curând acest capitol. Mai există vreun prieten de care vă e dor?

Doi: Ileana şi Romulus Vulpescu.

Au locuit tot timpul pe strada cu prieteni din sufletul meu. El mi-a şi scris prefața la volumul *În căutarea... umorului pierdut*. Multe nopți am câştigat eu, citindu-i. Și multe nopți au pierdut ei, la filme, la mine, la video.

MAŞINILE MELE...

Les Années Cinquante

Perioada Baby-boom, bucle à la Marilyn Monroe, chip angelic à la Grace Kelly, iar pentru fete, încă ceva: rebelul carismatic din cinematografia americană, tânăr şi seducător, dar cu traume ascunse.

Am ales acest deceniu tot dintr-un sentiment firesc al omului, care nu uită că, odată, demult, împlinea 20 de ani.

1953

Dacă aţi memorat deja anul naşterii maestrului, veţi înţelege de ce m-am oprit aici, unde începe declinul controversatului Sinatra, iar James Dean, unul din idolii marelui ecran, moare tragic asemeni unui *rebel fără cauză.*

Veţi înţelege şi de ce mi-au trecut prin faţa ochilor imaginile superbelor rochii şi strălucitoarelor bijuterii purtate în lumea elitelor, tocmai pentru a vă aminti de minunatele călătorii cu automobile în vogă.

Iată câte ceva din frenezia anilor '50 dincolo de Ocean, unde americanii se lăsaseră vrăjiţi de mariajul fastuos al frumoasei Jaqueline cu J. F. Kennedy.

În inima Londrei, Regina Elisabeta primea diadema, iar Hemingway era răsplătit cu premiul Nobel, în timp ce charmantul Charlot îşi accepta exilul. Argentina încă o jelea pe Evita, iar Fidel Castro pregătea minuţios răsturnarea lui Batista.

La noi? Teroare, mizerie, umilinţă, apoi debutul celor mai atroce crime comuniste, deşi Stalin murise. Nimic, însă, nu-i împiedica să viseze pe românii aflaţi atunci la vârsta

tinereţii, care aşteptau, cu siguranţă, apariţia televizorului şi sosirea americanilor!

Printre ei se afla şi interlocutorul meu. Tânăr absolvent de şcoală de ofiţeri – făcută să scape de stagiul militar - şef de promoţie, cu gradul de sublocotenent, cu idealuri, iubiri şi o mare pasiune: motoarele.

În 1953, Dan Mihăescu, botezat Grigore, împlinea 20 de ani. Aflasem cum chiulea de la liceu *„ca să călărească un stâlp în Cişmigiu"*, apoi cum din munca lui îşi cumpărase maşinile nu puţine la număr.

Astăzi Dan Mihăescu nu mai şofează, dar visează noapte de noapte la „cele mai mici". Într-o noapte adoarme... în gând cu „Mazda 2", în altă noapte cu „Toyota Yaris", apoi cu „Honda Jazz"... şi tot aşa până se încheie săptămâna.

Cum era Dan la 20 de ani? Aţi sărbătorit ziua de naştere?
Am o amintire veche de la „Unirea Muncitorilor", restaurantul cu... întâmplări.
Adunam în jur de 20 de ani şi mergeam acolo în gaşcă, să dansăm, pe muzica singurei orchestre străine din ţară. Orchestra „Aldo Sollini", solist Giani Spinelli. În primii ani de după război, italienii aceştia, cu vederi de stânga mult, au vrut să rămână definitiv la noi, dar când au înţeles ce soartă îi aşteaptă, au plecat, definitiv şi în galop, la ei acasă. Într-una din seri, o seară albastră, de vară, când italienii au avut chef de cântat până spre ziuă, am stat pe poziţie. Eram trei fete, trei băieţi. Am luat cafele şi o sticlă de vin cu sifon. Se aducea vinul în nişte ciubăraşe cu gheaţă de râu, care când topindu-se lăsa o apă galbenă. Nu ştiu cât era vinul de bun, nu ne pricepeam nici unul la vinuri, dar era rece şi noi eram încinşi de la dans. La scrierea notei, chelnerul a mormăit că

i-am ţinut ocupată, o noapte întreagă, o masă de şase persoane, doar cu câte o cafea în faţă şi golind două sifoane. Am spus că am băut şi vin, şpriţuri dese, iar el ne-a arătat sticla plină. Mister mare! În drum spre casă, tot încercând să dezlegăm enigma, am înţeles că doar primele şpriţuri au fost cu vin adevărat. Apoi, de câte ori puneam sticla la gheaţă, care se topise în bună parte, sticla se umplea cu apa aceea galbenă. Am băut cu drag un ciubăr de apă rece, apă de la gheaţă.

Când şi cum a început pasiunea pentru maşini?
Pasiunea mea pentru maşini a început în copilărie, când mă doream şofer pe o maşină de pâine sau vatman la tramvai. Apoi am avut maşini multe, ieftine, spre 30, şi pe vremea comuniştilor, când pe străzi circulau maşini puţine, recunoşteam cu ochii închişi mărcile lor, după zgomotul motoarelor.

Vom face o incursiune printre modele de autoturisme şi motociclete, fără să atentăm la temperamentul nostalgic al cititorului leat cu personajul. Iată-vă aici lângă un Ford de epocă...
Era un FORD 1926, care, în loc de portbagaj, avea un capac care, deschizându-se, devenea spătar la o banchetă de două locuri, pentru pasageri. Dacă ploua te vedea Dumnezeu. Am cumpărat-o pe bani puţini. E adevărat că a mers doar vreo două luni şi am dat-o la fiare vechi. M-am pozat cu pipă şi pălărie ca celebrul agent federal american, Eliot Ness. Puştisme!

Care a fost următoarea piesă achiziţionată?
După ce am scăpat de Ford-ul acela antic, bun doar să te pozezi cu el, mi-am luat un scuter cehoslovac, MANET.

Avea parbriz (l-am spart la prima căzătură), pornea la cheie ca maşinile şi avea praguri apărătoare, să nu te stropeşti când era şoseaua udă. Fugea 75-80 km/h cu două persoane. Mergeam cu el la mare...

Îmi închipui cum vă priveau fetele la vremea aceea...
Îţi închipui... După scuter am luat un SIMPSON, motor în patru timpi, motocicletă serioasă RDG.

Parcă-l văd pe nonconformistul Marlon Brando, în The Wild One. Că la James Dean nu vreau să mă gândesc. A sfârşit prea tragic. Cine e tânăra privilegiată sau mai bine zis expusă pericolului ?
O studentă la Conservator...Cred că astăzi e plecată undeva, departe de România. Aşa se întâmplă cu cei care au profesii internaţionale. Pe vremea motocicletelor, am alergat şi la concursuri moto, pe o Java 250, antrenat de un alergător campion: Mihai (Chici) Pop.

De necrezut!
După ce am dat Simpson-ul, mi-am luat un FIAT 1500, decapotabil, de două locuri. Era alb, cu tapiserie roşie. Caroserie din aluminiu. Dacă dădeai cu pumnul în ea, o perforai. Nu se putea suda. Era din 1938, a avut-o un concurent la raliuri, Dr. Manicatide, medic pe la Toronto, cred...

Un model foarte reuşit...
Eram leşinat după ea. Pornea (dacă pornea) apăsând pe un buton de la bord, cum sunt Mercedes-urile de ultimă generaţie. Avea şi o acceleraţie de mână, cu cablu, ca să o poţi fixa pe viteza dorită la drum lung şi să nu mai stai cu piciorul pe acceleraţie. I-am pus şi un radio rusesc. Parcam pe

strada Mendeleev, în Piața Romană. Era decapotată și nu mi-a furat nimeni nimic, nici radio-ul. Aveam un succes nebun la fete cu mașinuța asta. Pe vremea aceea, dacă spunei unei fete: *„Vin să te iau cu mașina mea”*,...

Leşina...

Nu, era ca şi cum i-ai spune acum că vii cu elicopterul personal. Pentru a respecta adevărul, trebuie să spun că pornea mai mult la manivelă, de rămăsesem cu un umăr mai sus. Schimbarea de direcție o semnalizam cu mâna, ca la motocicletă. Avea în stâlpii laterali niște săgeți de ebonită, galbene, luminoase, care ieșeau sau mai mult nu, din lăcașul lor.

Ce a urmat după acest Fiat?

După acest Fiat, am luat o IFA, predecesorul Wartburgului, tot RDG, asemănătoare cu Volkswagen broscuță. Am vândut-o repede, fiindcă mi s-a ars releul de la ștergătoarele de parbriz, nu se găsea altul nou, nici în RDG și, atunci, un electrician ingenios a lăsat un singur ștergător căruia i-a făcut legătura în cabină, cu o manetă micuță. Dacă ploua, pasagerul din dreapta acționa maneta cu mâna. Stânga dreapta și retur și tot așa până sta ploaia. Dacă eram singur, opream pe dreapta până nu mai ploua.

După IFA?

A urmat o Skoda Octavia, modelul de atunci, bunicică. După Skoda un WARTBURG, urmat tot de un Wartburg, ambele alb cu negru, pinguin. Mașina cu radio se făcea pat, să poți dormi în ea la camping. Când a văzut-o colegul meu de atunci, Valeriu Lazarov, a spus că este Mercedes de lux. Când am fost la el, la Madrid, avea un Mercedes de protocol,

ca cele de şefi de state, şi şoferul aferent. Nu mai regreta Wartburgul...

Fiindcă veni vorba de Valeriu Lazarov. Povestiţi-ne despre începutul prieteniei cu acest teleast de succes care, după câteva premii internaţionale cu producţia „Omul şi camera", a părăsit România în 1969.
Premiile acestea i-au deschis multe uşi, oferindu-i spaţiu pentru ideile geniale...Despre Valeriu am scris şi în cartea *Eu minţeam poporul cu televizorul.*

Ştiu, l-aţi trecut la „Celebrităţi".
Apoi în revista „Q Magazin", în numărul din ianuarie-februarie 2009.

Trăia atunci Valeriu Lazarov.
După dispariţia maestrului, eu şi Simona am rămas prieteni cu Augusta, această fată puternică, frumoasă pe dinafară şi pe dinăuntru. La părerea mea aderă şi vechea mea prietenă şi colegă, Ileana Pop, directorul general al firmelor lui Lazarov în România.
Acum să povestesc despre prima întâlnire cu Don Valerio, un regizor de Formula I.

Vă ascultăm.
Prin anii '60, am intrat grăbit în curtea TVR şi am rămas acolo doar vreo 40 de ani, fermecat, sau mirat, de luminile şi umbrele din cutia cu miracole. Noi, făcătorii programelor de divertisment (ca şi ceilalţi), eram închişi ca într-un ţarc al tuturor interdicţiilor.
Dintre tinerii regizori ai acelor ani, unul, Valeriu Lazarov, a urcat rapid la nivelul 12, pe o scară de la 1 la 10. Tânăr, macho, cult, iubitor de frumos şi frumoase, dar ca o fiară în profesie. Îşi

făcea singur castingul, scria scenarii, desena cadre, visa fiecare secvenţă, ştia scheme de iluminare şi efecte electronice. Participa la definitivarea benzii muzicale şi, culmea, spre invidia noastră, a tuturor, îşi făcea singur butoanele, în transmisie directă sau la înregistrări, decupajul la filmări şi montajul, la final. *Omul televizor*, cu menţiunea ARTIST, scrisă mare în dreptul lui. A inventat magii pe micul ecran, înaintea francezului Averty, a format vedete, a umplut pereţii televiziunii noastre cu semnele unor faimoase premii internaţionale.
Un autentic realizator-vedetă, admirat de noi şi monitorizat atent de şefi şi organe. Era prea îndrăzneţ şi deloc sperios, tovarăşi! Am colaborat puţin cu el atunci şi mai mult acum. Am făcut vacanţe împreună şi am evitat să mai dorm cu el în aceeaşi cameră de hotel. Se trezea de mai multe ori pe noapte, aprindea lumina şi nota idei.
Curând, TVR s-a dovedit un spaţiu prea mic pentru Lazarov. L-a lărgit cu un contract la televiziunea spaniolă, de unde mi-a promis că se întoarce repede. Întoarcerea lui a durat mai mult decât cea a contelui de Monte Cristo: 22 de ani! A venit în 1996 şi i-am luat un interviu pentru programul 1. Lui şi asociatului său, Mister Michael Jay Solomon, producătorul serialelor „Dallas" şi „Dynasty". Mi s-a părut la fel de tânăr. Tânăr şi...ne-a liniştit!
După *deranjul* din decembrie '89, ne-am văzut de două ori la Madrid. Era la fel de cunoscut, ca Florin Piersic la noi, l-am văzut îmbrăţişându-se cu un prim ministru, i-am văzut Premiul de Excelenţă înmânat personal de regele Juan Carlos. Nu cred că există reţea de televiziune în lume, unde numele şi opera lui să nu fie cunoscute. Doar aici, la noi, potrivit unei frumoase tradiţii româneşti, a mai fost luat peste pix, de câte un rătăcit prin presă, alergic la tot ce nu include *elodii* sau *magde ciumac*.

Oricum, serios cum îl ştiu, Valeriu şi-a fixat definitiv locul în istoria televiziunii naționale şi odată cu marile lui emisiuni de top, şi-a iscălit nemurirea. Aşa-i trebuie!

Tot ce mi-ați povestit până acum seamănă a articol de presă. Dacă ar fi să-l publicați cum v-ați semna?
Dan Mihăescu, fost Redactor Şef la Divertisment şi Muzică TVR, teleast activ (încă).

Ne reîntoarcem în lumea automobilului? Să o luăm într-o ordine. Îmi povesteați că ați avut mai multe modele Fiat de-a lungul tinereții şi maturității dvs...
Da, FIAT 600 şi FIAT 850

Acum aveți permisiunea să le înşiruiți... să-i fie uşor cititorului să le numere...
Un Oltcit alb, dar până la el am mai avut un Trabant, un Moskvici 405, o Skoda 100 S, Dacia 1100, Dacia 1300, Lada 1200...

Pe acestea din urmă parcă le simt mai contemporane cu mine.
După Oltcit, post revoluționar, un Peugeot 405 GL din Belgia, un Daewoo Espero...

Cel cu accidentul de la mare?
Din 7 august 2003. Seara trebuia să aibă loc un mare spectacol al Băncii Române de Muzică şi Umor, realizat de mine. Ciudat, că în seara zilei de 6 august, eram trist şi, întrebându-mă Simona despre motivul acestei tristeți, i-am spus (aşa de nebun), că am o presimțire rea, că vom muri în accident de maşină. Ea a fost de părere că am luat-o razna şi a propus să mergem cu trenul. Am plecat totuşi cu maşina (un

Espero). Am condus cu rândul, am ajuns bine, ne-am cazat la un hotel în Venus şi am plecat să luăm apă minerală de la un magazin aflat peste drum, la câteva sute de metri. Am luat maşina, fiind aproape nici nu ne-am pus centurile de siguranță. Am luat-o la stânga, iar Simona mi-a spus că puteam ajunge şi prin dreapta. Am făcut ca mine şi am ieşit cu 35 km /h în şosea de pe o laterală din pădure, nesemnalizată. Simona a văzut un TIR mare cât un bloc şi a spus: *„Ăsta vine peste noi !"*. A venit, cu peste 100 la oră. Simona a avut doar o fractură de claviculă, operată prost şi fără să fie neaparată nevoie, care o supără şi acum, osul rămânând fracturat. Cu mine a fost mai rău. Am avut fracturi de brațe, coaste, două hemoragii cerebrale şi altele. Am fost duşi la spitalul din Mangalia, apoi la Constanța şi doamna Dr. Ciobotaru, şefa secției sănătate pe judeţ, ne-a aprobat o ambulanță să fim duşi urgent la Spitalul Militar din Bucureşti. N-am să pot fi niciodată suficient de recunoscător Prof. Dr. Ion Țintoiu şi Conf. Univ. Viorel Poalelungi, prieteni ai mei de viață lungă. Nici unul, nici celălalt nu au acceptat de la mine vreo recompensă. Aşa se explică starea lor materială, minoră. Dumnezeu să-i aibă pe amândoi în pază! În echipa de salvare, trebuie musai inclusă Simona, îngerul meu păzitor de 20 de ani.
A durat ceva, până ce m-am întors printre ai mei, dar... iată-mă! Au comentat atunci accidentul mai multe ziare şi câteva posturi de televiziune. Nu eram în starea fizică să le pot afla. Mult mai târziu am aflat că am fost băgați în seamă, mediatizați, care vasăzică.

După cele întâmplate, v-ați ales cu fobie de maşini?
Nu. I-am luat Simonei, în compensație, ca Mărțişor un Matiz, cu de toate pe el, de care nu s-a atins un an. După un an l-a vândut. Nu i-a plăcut nici cum arăta, dar, mai mult ca sigur, era îngrozită de accidentul prin care trecusem. Avem permis

amândoi, eu conduc rar (stau într-o zonă imposibilă, bd. Magheru), iau câte o maşină în contract de comodat.

Să înțelegem că astăzi Dan Mihăescu nu mai este posesor de autoturism?
Nu. Dar visează la consumatoarele de puțină energie. Nu m-am vindecat nici până azi de pasiunea din tinerețe. Când trec pe lângă o maşină cu anunț de vânzare, spânzurat în parbriz, mă opresc din instinct şi-l citesc. Iar noaptea, până adorm, călătoresc cu una din ele...

Constat că domnul Mihăescu nu a visat la vreun model de maşină fără să-l achiziționeze. Ştiți care e curiozitatea? Atunci nu era leasing-ul, cum vă descurcați să le cumpărați?
Privind maşinile schimbate de mine, există o explicație. Scriam cărți, spectacole de revistă, piese de teatru, munceam pe brânci la televiziune. Câştigam bine. Mai e ceva ce tu nu ştii, că eşti mică. În România, o maşină purtată câțiva ani se vindea cu un preț mai mare decât al unei maşini noi. Pentru că la o maşină nouă aşteptai 3 şi apoi 5 ani.

La un moment dat pe unele le-ați înlocuit cu altele, iar la cele epuizate ați renunțat...
Am suferit după fiecare maşină vândută, toate aveau nume, îmi doream să fi avut un garaj mare, unde să le păstrez ca amintire.

Care erau alinturile lor?
„Zambilica”, pentru Fiatul decapotabil, „Lady” era Wartburgul negru luxos, „Marița”, Skoda 100 S, „Leona” îi spuneam Peugeot-ului care are ca semn distinctiv leul, „Rubi” era Espero-ul rubiniu etc.

Şi s-au dus, s-au dus, s-au dus...

FEMEILE MELE...

Într-un moment al dialogului nostru am intuit că Dan Grigore Mihăescu se pregătea să deschidă provocatorul capitol.

Când mi-a trimis un set de fotografii pe e-mail, printre ele se afla un colaj de portrete feminine. În josul paginii stătea scris „Femeile mele...". Iată titlul! mi-am zis.

Pasiuni fulminante, răni vindecate, dorințe împlinite, alături de iminente regrete. Toate sau doar cele care merită își vor găsi locul aici, în ciuda insinuărilor drăgăstoase ale Simonei (pe care o veți întâlni mai târziu): *„Dacă ar vorbi despre toate iubirile lui, ar ieși o carte mai voluminoasă decât Enciclopedia Britanică!"*

Mulți cavaleri l-au aprobat de-a lungul timpului pe cel care a iubit eternul feminin și care afirmă deseori că *„O lume fără femei e o lume fără cer"*.

• • •

Văd că printre portrete de femei frumoase se află și cel al mamei dvs. O figură distinsă, cu zâmbet blând și o noblețe debordabilă...

Da, ea e ardeleanca oablă și inteligentă, cum mi-a plăcut mie să-i spun mereu.

Se vede că pentru mamă ați avut un cult, iar pe celelalte femei chiar le-ați iubit cu pasiune, respect și cu responsabilitate, cred...Trei dintre doamne sunt ușor de recunoscut...

Ce trist că în afară de Doina, celelalte nu mai trăiesc!!!!

Dați-mi voie să vă împărtășesc sentimentul. Mi-ar fi prins bine să stau de vorbă cu fiecare dintre ele...
Cea cu funda în păr e Fedora, prima mea soție. M-am căsătorit cu ea dintr-o ambiție și din nevoia de independență a unui tânăr de 19 ani. Părinții ei n-o lăsau să iasă la film cu mine... Îți închipui...

Pe Coca Andronescu o recunosc, celebra actriță de teatru și film. Când am vorbit despre premiera filmului „Portretul unui necunoscut", ați afirmat că v-a însoțit o viitoare mare actriță care „purta tot un taior în carouri". Despre ea era vorba, nu?
Da. A fost o iubire scurtă, nebună, la cota de avarie.

Aici este Doina Andronache, maestra coregrafă, cea de-a doua soție, parcă....
Cea care a devenit apoi directoarea Baletului Operei Române. Sper să mă întrebi despre fiecare câte ceva!
Curios, toate femeile aveau cu doi ani mai mult ca mine. În afara Doinei, care este mai mică decât mine cu 9 ani.

Firește, nu veți scăpa ușor! Dar mai rămâne un portret nedescifrat. Această femeie frumoasă, cu alură de divă hollywoodiană. Presimt că veți deschide capitolul cu ea.
Ai ghicit. La ea mi-a zburat gândul adineauri. Povestea e una reală, dar o s-o exprim ceva mai literar. (Când am auzit de literatură, m-am gândit că ar fi mai bine să întrerup pentru moment dialogul cu intervievatul meu. Să îi dau răgaz să răspundă în scris la această întrebare. Intuiam descrierea pe care avea să i-o „dedice" Virginicăi...)

Și iată răspunsul pentru mine și pentru voi, cititori dragi!
Am cunoscut-o când eu aveam vreo 26 de ani, ea, aproape

28, după un spectacol la „Savoy”. Făcea parte dintr-un trio mult îndrăgit de public. O fată subțire, cu ochi de antracit şi zâmbet din care răsărea curcubeul. Cu gura frumoasă şi bună la gust, ca cireşele culese noaptea, pe răcoare de lună şi cu o inimă cât a lui Zorba. Mi-a prezentat-o Mişu Kittner, cel care a devenit, după ani, impresar în Canada şi le-a dus acolo, la sugestia mea, pe Margareta Pâslaru, Marina Voica, Jeni Elian şi Aura Urziceanu. Ultimele două au rămas acolo. Țin minte că Mişu i-a spus simplu: *„Virginica, el e prietenul meu, Dan Mihăescu!”*

Mi-a întins mâna. Fâstâcit, am sărutat-o pe piatra de la inel şi ea a articulat distinct: *„Virginia Mărgineanu!”*

Am încercat un compliment stângaci: *„Pe scenă sunteți frumoasă ca o artistă, văzută de aproape sunteți o capodoperă!”*

Mi-a răspuns cu seriozitate prefăcută: *„Mor după bărbații mincinoşi”*.

Ca şi cum ar fi simțit că mi s-au accelerat bătăile inimii, Mişu a întrebat-o dacă nu se lasă invitată de noi la o cârciumă. Fireşte, dacă n-are alt program. După un zâmbet de circumstanță, am înțeles că o să refuze, dar gura a rostit o acceptare. Am luat un taxi şi am mers la o *bombă* pe şoseaua Chitilei, în curte la un țigan. Patru-cinci mese sub un copac cu ramuri alcătuind o mare cupolă verde, o maşină de gătit cu plita înroşită şi lângă ea o măsuță, pe care găseai peşte mic, firfirici, prins peste zi, mălai şi sare grunjoasă prin care să tăvăleşti peştişorii. Clienții trebuiau să-i frigă singuri. Zece lei burta de peşte, cât puteai să mănânci? Oala de căpşunică parfumată, adusă rece din beci, costa tot zece lei. De aceea, cârciuma țiganului se chema: „La un pol”. Cârciumarul şi ai lui se aşezau pe prispă, alcătuind o orchestră pentru al cărui repertoriu venea până-n Chitila multă lume bună.Am sporovăit, am râs, am spus glume, mi-am umplut ochii cu

imaginea fetei. Tenul alb, obrazul prelung de madonă, ochii jucăuşi, cu mirări perfide, gura de Şeherezadă, arătând la zâmbete dinţii perlaţi, aproape transparenţi, prin care, cu un pic de imaginaţie, zăreai roşul din palatin. Sânii, aproape că-i rupeau bluza, două strigăte de piatră şi trupul subţire, făcut cu rotunjimile delicate ale lui Rodin. Picioare lungi frumoase, pentru care ar fi zis Mircea Dinescu: *„Mai ştii cum te strigam atunci, minciună cu picioare lungi?"* Sau (cu aproximaţie) Nichita Stănescu: *„Ţi-am sărutat călcâiul şi de atunci ar fi trebuit să mergi şchiopătând prin lume, cu grija să nu-mi striveşti sărutul!"*

Îmbrăcată sobru, ca o profesoară. Parşiv, fiindcă înnebuneai şi mai tare, gândind ce ascund acele veşminte austere. Veselă, cu replică promptă, cu o inteligenţă care te făcea să regreţi că nu e doar frumoasă şi proastă, ca s-o poţi păcăli mai lesne. Poate că aceste cuvinte au o încărcătură în exces, sunt subiectiv, e dreptul meu, e viaţa mea. În seara aceea eram cu ea doi bărbaţi, nu dintre cei mai tâmpiţi, şi tăceam minute în şir, să nu pierdem vreun cuvânt al ei. Ţiganii cântau frumos, ca pentru ei, cu inima inclusă-n instrumente, iar un vânt smintit făcea feţele de masă plicuri, ghicind în ele scrisori cu veşti bune. S-a întristat Virginica la un cântec, pe care fata ţiganului, Mura, l-a cântat cu gura arsă de dorurile ei:

„La revedere, pe cine ştie când,
Nu te uita înapoi, să nu mă vezi plângând.
Să iei cu tine doar bucuria mea,
Să iei doar zâmbetul ce l-ai iubit cândva..."

Şi, parcă scuzându-se, Mura a început alt cântec: *„Dorul meu a înnebunit, vine pleacă, pleacă vine,*
Azi noapte a dormit cu mine, dimineaţă a fugit..."

Când s-au stins cântecele, Virginica a vorbit ca pentru sine: *„Cântece pe care se poate muri"*.

Am plecat târziu spre casă, în pragul zorilor, ultimele stele luându-le Virginica-n păr. Eram fericit, dar şi îngrijorat cu gândul la cuvintele celui ce mi-a încântat copilăria cu „Morcoveaţă". Ţii minte? Jules Renard ne avertiza: *„Dacă s-ar clădi casa fericirii, cea mai mare încăpere ar fi sala de aşteptare"*. Mişu ne-a lăsat singuri, pe undeva prin centru, el şedea pe Dacia şi eu am rugat-o pe fată să se oprească sub becul unui stâlp. A rămas crispată, gândindu-se că vreau s-o sărut. „Dă-mi voie să-ţi desfac părul, i-am spus." L-a desfăcut singură. S-a aşezat pe umeri, ca un abur negru, cu reflexe albăstrii, metalice. Ne-am privit tăcuţi şi înfriguraţi, până ce ni s-au împăienjenit ochii. I-am luat mâna şi am pornit pe stradă, neştiind încotro, până lângă un magazin unde s-au descărcat lăzi cu sticle de lapte. Am luat o sticlă şi am pus o monedă în locul ei. Am băut sticla amândoi, rezemaţi de vitrina altui magazin de confecţii. Închis, bineînţeles, era 5 dimineaţa. Virginica mi-a arătat în vitrină un raglan, două costume şi o scurtă de piele: „Uite, Dan, pe astea ţi le-am cumpărat eu. Să le porţi sănătos. Vai, dar îţi vin extraordinar..."

Am mulţumit, intrând în joc şi câţiva paşi mai încolo, trecând prin faţa unei bijuterii, m-am cocoşit că voi spune la magazin, că ea poate veni zilnic acolo, să cumpere tot ce vrea, indiferent de preţ. „Totul se va trece în contul meu!" „Faci tu asta pentru mine?" s-a alintat ea. „E doar începutul!" „Mulţumesc frumos, Dănuţ." „Poţi să-mi spui *iubitule*." „După ce răsare soarele..."

Nu mai ştiu cum am ajuns la mine acasă. În orice caz, cu sentimentul că suntem inseparabili şi că pentru o clipă de fericire, este musai nevoie doar de un bărbat şi o femeie.

A venit o dimineaţă care ne-a găsit întinşi goi, lipiţi, ca doi copii siamezi. Pe corpul ei, storurile ferestrei făceau zăbrele de lumină. M-a mângâiat şi sub mâinile ei mă făceam

orchestră. Îi admiram sânii cu rotunjimi orgolioase, cu sfârcuri ca bobul de poamă coarnă, curba moale a pântecului, spinarea de pui de corb, de la îmbinarea pulpelor, coapsele pe care aşteptau mâinile ei cu degete nervoase, având fiecare, parcă, o viaţă independentă. I-am şoptit: „Eşti curată, ca o rugăciune..." „Pentru tine aş fi vrut să fiu", mi-a răspuns, ridicându-şi genele lungi. Sigur că mi s-au tulburat minţile la un moment dat şi am iubit-o violent, ca pe ultima femeie de pe pământ, la sfârşitul lumii, ţintuind-o ca pe un fluture viu, cu aripile mult desfăcute. „Să nu pleci", m-a rugat tremurând. N-am plecat. Am adunat-o în braţele mele şi am adormit-o cu grija ce o ai pentru o floare cu petale fragile.
Asta a fost sublima noapte de dragoste, care a durat peste doi ani.

M-ați trimis cu gândul la scena din „Patul lui Procust". Ați iubit-o, probabil, incendiar, pe această femeie...
Cred că da. Și ani în şir m-am ferit, cu laşitate, să-mi explic de ce am plecat din viața ei. Dar să rămânem la timpul de început al iubirii noastre. Cumpărasem cel mai mic şi mai ieftin aparat de radio din comerț, „Pioneer" şi nopţile făceam călătorii pe scala aparatului. Inventam câte o istorioară...

De exemplu!
De exemplu, dacă prindeam un post italian şi se cânta o canțonetă, povesteam cum doi tineri s-au dus în voiaj de nuntă la Veneția, erau săraci, au stat într-o cămăruță la un particular, a fost frumos şi se iubeau. Revin acolo după ani, aproape bătrâni, găsesc liberă aceeaşi cameră, totul a fost frumos ca în noaptea nunții lor, numai că atunci a plâns ea, iar acum, el! Ți se pare pueril?

Nu. Deloc. Din contră! Erați jurnalist și această femeie frumoasă a insistat să scrieți literatură.
Eram nu numai jurnalist, mai comitem şi ceva umor. Am cumpărat, împreună cu Virginica, o maşină de scris de la Consignație - se vindeau şi în rate, o am şi acum - şi am scris la ea până ce mi-am luat PC. Este fabricată în 1933, anul naşterii mele.

E adevărat că actrița de la Savoy vă trezea noaptea și vă îndemna să scrieți?
E adevărat. Virginica mă trezea noaptea şi mă punea să scriu, îngrijit, câte o poveste pe care i-o îndrugasem mai devreme. Dacă nu-i plăcea, rupea ce-am scris şi îmi cerea calitate. Femeia asta m-a susținut să urc primele trepte către o carieră de scriitor. Alături de ea am luat primele premii. În semn de recunoştință, i-am scris şi eu un rol mic în filmul meu „Accident la km. 25". S-a mutat la mine, făcea cei mai buni dovlecei umpluți cu brânză şi mărar şi nişte supe extraordinare. Până în ziua când a pus o oală cu supă să se răcească pe pervazul ferestrei din holişorul garsonierei mele, oala a căzut şi a opărit mortal nişte curcani crescuți, în luminator, la subsol, de portăreasa blocului. Eu am plătit curcanii şi ea n-a mai făcut supă. Nu pot trece peste o gafă a mea, peste o nedreptate îngrozitoare pe care i-am făcut-o. Am stabilit să serbăm ziua ei la „Lido", cu mai mulți prieteni ai mei, față de care să mă bat cu cărămida-n piept ce iubită frumoasă am. Ea juca în seara aceea, avea cheia de la garsonieră şi după spectacol trebuia să treacă pe acasă să se schimbe, să se demachieze. Am vrut să-i fac o surpriză şi m-am ascuns în nişa din spatele camerei, de unde vroiam să ies cu un buchet de flori în mână şi cu urările pe buze. Am auzit cum se deschide uşa şi a intrat însoțită de un bărbat. Au aprins lumina şi tipul comenta: *„Aoleu, în ce chițimie stați,*

nenică. Făptaşul e ăsta din poza de pe birou? N-arată nasol, dar e cam puşti. Să-i faci griş cu lapte. După moacă, pare fazan..." Ea l-a oprit: *„Mircea, lasă comentariile şi trage-mi fermoarul de la spate, la rochie... Aşa..."* N-am mai avut răbdare. Am ieşit brusc, m-am abţinut să nu-i dau un cap în gură acelui Mircea şi l-am poftit afară din casa mea. Bâiguia că vrea să-mi explice nu ştiu ce şi i-am recomandat să-i explice partenerei sale, care-l va urma imediat în stradă. Am ieşit şi eu după Mircea şi i-am cerut Virginicăi să iasă afară, într-un sfert de oră, să-mi lase cheile în cutia de scrisori şi să nu o mai văd în vecii vecilor. Plângea în hohote şi nu mi-a păsat. În stradă, Mircea, care o aştepta, s-a luat după mine şi îmi arăta un buletin de identitate: *„Uitaţi, mă cheamă Mărgineanu Mircea, citiţi numele părinţilor, locul naşterii... Sunt fratele Virginicăi... Am fost la spectacol şi ea m-a luat s-o conduc până aici. Îmi pare rău, dacă aţi crezut altceva..."* Atunci am observat că semăna cu sora lui. Aproape mort de ruşine, m-am scuzat, l-am invitat şi pe el la „Lido", m-a refuzat şi l-am rugat să ne vedem a doua zi noi doi, la o băută. L-am aşteptat cu o sticlă de Fernet „Vultur" şi ne-am îmbătat cleşte. Dar în seara cu pricina, el a plecat, eu m-am dus la Virginica, m-am aşezat pe jos şi am tăcut. Mult, până am reuşit să şoptesc: „Iartă-mă!" I-am şters lacrimile, am luat-o în braţe, am ieşit cu ea pe uşă, trăgând uşa cu piciorul, să se închidă yalele. Am dus-o în braţe, până-n bulevard, se uita lumea şi am lăsat-o jos în faţă la „Lido". Prietenii mei nu mai erau, plecaseră fără să înţeleagă de ce nu am mai venit. Am dansat cu iubita mea până la ora închiderii. Am ieşit apoi la un taxi şi am mers în Piaţa Iancului, la o tavernă unde cânta un lăutar răguşit, faimos. Mielu Chitaristul. Acolo am băut amalfi şi ne-a cântat Mielu: *„Virginia, în noaptea înstelată, sub cerul de mai, Numai pe mine mă ai..."* Nu mai ştiu restul cuvintelor. Ea l-a plăcut pe Mielu şi ne-am dus

uneori după el, în mai multe cârciumi pe unde cânta la mese, să auzim „Virginia". Cred că astăzi mai ştie de Mielu Chitaristu' doar Johnny Răducanu. Cu el i-am pomenit într-un autobuz, care ne ducea la Sinaia, pe toţi lăutarii de altădată. Mai trebuie să spun că Virginica avea o voce frumoasă, doar cânta şi juca pe o scenă de teatru. Cânta uneori acasă, numai pentru mine „Les feuilles mortes". Ascultând-o, mă vedeam îngenunchiat în palma lui Dumnezeu, pe care-l rugam să mi-o ţină pe fata asta în viaţa mea. Cu ea m-am mutat într-o frumoasă garsonieră dublă din Piaţa Romană, unde am stat până la cutremurul din 1977, când colţul de clădire, în care se afla, a fost demolat.

Celebra garsonieră „în bleu"...
Fiindcă domina culoarea albastră.

Spuneaţi că nu aveţi noroc „din prima" în nici o problemă de viaţă.
Am avut norocul să întâlnesc o fată ca Virginica şi, după ce am început să devin cunoscut în lumea artistică, m-am răcit treptat. La o petrecere am cunoscut o copilă tot brună, cu nişte ochi pentru care am scris un text de cântec: „Pornesc în vacanţă din portul albastru al ochilor tăi".
Virginica era în turneu şi pe fata cu ochi albaştri am serbat-o la Costineşti, cu Cristea Avram, Olga Tudorache, soţia de atunci a lui Cristea, actorul Florin Vasiliu, Titică Rucăreanu, artiştii plastici George Pîrjol şi Ion Mitrici. Împlinea 18 ani. Culmea, o chema tot Virginica, îi ziceam „Virginica mică". Nu prea s-a omorât cu învăţătura în liceu, dar ulterior a absolvit două facultăţi, ceea ce nu era simplu pe vremea comuniştilor. Nu ştiu cum să descriu relaţia asta, cred că eram pentru ea doar profesorul de sex şi ea era prea mică pentru o iubire mare. Acum, când bântui printre amintiri, îmi

vine în minte o vacanță amuzantă la Sinaia. Stăteam la madam' Bulgaru, care avea casa lipită de cinematograful din centru. Se auzeau prin perete dialogurile la filme. Din tonalitatea şi intensitatea sunetelor, încercam să ghicim acțiunea şi jucam noi roluri auzite, dar nevăzute, imaginate aiurea. Ea era de înțeles, mai era copilă, dar eu, ditamai măgădăul? Este vorba despre fetița cu ochii mari şi albaştri, care m-a părăsit, în momentul acela cumplit, din viața mea, când eram sărac, trist şi singur. Meritam. Vine o vreme, vine o vamă...

Pe Virginica Mărgineanu ați pierdut-o...
Am pierdut-o, am fost vinovat, a suferit mult, a plecat din teatru, a fost căsătorită cu un medic reputat şi, bolnavă grav, s-a şters ca o lacrimă de pe fața acestei planete albastre.

Acestei femei, văd că i-ați acordat mai mult timp...
Povestesc mai mult despre ea, poate tocmai cu conştiința vinovăției mele. Către steaua în care s-a mutat, trimit acum o târzie rugăciune de iertare. Am avut acest talent, să pierd mai multe femei excepționale din viața mea. Poate din cauza asta o iubesc şi prețuiesc, atât de disperat, pe actuala mea soție, care, după 20 de ani, mai este a mea. Şi să sper că nu mai vine o vreme, sau o vamă...

Mă surprindeți. Să fie adevărat că umoriştii sunt oameni trişti?
Sunt oameni normali, cu o viață de-a râsu'-plânsu', cum ar zice Nichita.

Să ne întoarcem puțin la cea de-a doua căsnicie, în care v-ați unit destinele cu Doina Andronache. Când se întâmpla acest lucru?

De ce acest mariaj s-a epuizat atât de rapid?
Să fi fost prin 1961, când mă aflam în faţa blocului ce găzduia garsoniera mea, blocul „Turist" Magheru 43. Povesteam cu prietenul Eugen Bantea, colonel (ajuns general), Directorul Institutului de Istorie şi Teorie Militară, un tip cult în exces, cu vocaţia prieteniilor definitive. La un moment dat s-a oprit lângă el o fată, cca. 19 ani, blondă, cu părul până la fund şi ochi de un albastru infinit... Frumoasă de-ţi tăia respiraţia. Mi-a fost prezentată: Doina Andronache. A plecat repede şi Genu Bantea mi-a spus că este fiica celui mai bun prieten al său, balerină la Opera Română. Presimţind ce vreau de la el, mi-a precizat că nu mă ajută la vreo cucerire a ei, decât dacă mă însor cu ea. Nici vorbă, de-abia divorţasem. Mi-am pus pofta în cui pentru vreo 15 ani, când ne-am reîntâlnit la TVR, ea maestră de balet şi eu realizator de programe de divertisment. Am lucrat împreună la mai multe show-uri. Ea era despărţită de Cornel Patrichi, eu zburam din floare-n floare. A venit peste noi şi cutremurul din '77, iar ea a fost de acord să se numească Doina Mihăescu, dar după vreo doi ani s-a întors la Andronache, în urma unui divorţ frumos ca o nuntă.

Aţi avut motive ?
În timpul căsniciei noastre, amândoi munceam mult. Era Directoarea Baletului Operei Române, avea turnee lungi în Mexic, Cuba, Rusia, toată Europa, ne vedeam mai des pe aeroport decât acasă. După divorţ am fost împreună mult timp, amândoi am trecut prin momente grele de boală, ne-am sprijinit şi despre Doina am numai şi numai cuvinte bune. N-a fost să fie !

Ca orice bărbat galant şi iubăreţ, nu cred să nu vă fi surprins iubitele cu câte ceva ieşit din comun.

Voi femeile, adoraţi surprizele...

Doar pe cele plăcute...
Îmi vine în minte povestea cu zăpada adusă vara de pe Cioplea pentru Coca...

Tot aşteptam povestea dvs. de iubire cu actriţa Coca Andronescu şi acest episod întârzia...
Eşti curioasă ca o femeie. Pe Coca mi-a prezentat-o actorul Constantin Bărbulescu, cel care l-a jucat la Teatrul Naţional din Bucureşti, pe Cuza Vodă, cu un succes neegalat. A fost unchiul actriţei Rodica Popescu. La Coca m-a vorbit de bine prietenul meu Emanoil Petruţ, tot actor la Naţional. Am cucerit-o când am invitat-o să mănânce pilaf făcut de mama mea. Glumesc, a fost vorba, cred, despre „un coupe de foudre"!

Noi am cunoscut-o pe eleva din „Steaua fără nume", pe Mirandolina, inspirat aleasă de Sică Alexandrescu, dar în afara scenei, cum era Coca?
Nu era greu să te îndrăgosteşti de ea. Era frumoasă, veselă şi pe scenă admiram actriţa cu talent acaparator, distinct, inconfundabil. Mă invidiau prietenii şi duşmanii. Într-o seară de vară fierbinte, eram la mine, în Romană. Ea mi-a spus că îi este dor de zăpadă, că ar vrea să-şi presare zăpadă în păr. A adormit devreme în seara aceea, fiindcă a doua zi dimineaţă avea repetiţie cu Sică Alexandrescu. Am ieşit din casă pâş-pâş, m-am urcat în maşină şi i-am dat bătaie spre Sinaia, înarmat cu un termos mare, încăpător. Circulaţia atunci, mai cu seamă, noaptea, era parfum! M-am oprit pe Cioplea la vila mareşalului Antonescu, unde funcţiona un băruleţ cu program non-stop şi ştiam că în beci exista o gheţărie, cu gheaţă naturală, acoperită cu straturi de zăpadă. Am umplut termosul

cu zăpadă, i-am dat o şpagă barmanului şi dă-i bice spre Bucureşti. Am ajuns în zori, Coca dormea încă, am umplut cu zăpadă un platou mare, am trezit-o şi i-am oferit zăpada de care îi era dor. A fost uimită, apoi s-a oprit în faţa unei ferestre inundată de soare şi şi-a presărat zăpadă-n păr. Părea ninsă cu pulbere de stele. La gheţăria aceea am filmat, peste ani, cu Anda Călugăreanu şi Aurică Andreescu.
Când a venit seara de Crăciun, frumoasă ca vârsta noastră de atunci, i-am adus lui Coca (o chema şi Lucreția) un buchet cu frezii delicate, prins nu cu fundă, ci cu un inel de aur. Învățasem asta tot de la o femeie. Pentru revelion, reţinusem masă la barul „Melody”. Cu două zile înaintea revelionului, am dormit la ea, în Brezoianu, iar dimineața mi-a pregătit, ca de obicei, un Ness, o ţigară „Pall Mall”, mi-a cojit o portocală şi a început să plângă cu sughițuri. Mi-a spus că ne despărțim, că ea trebuie să se mărite. N-am înţeles niciodată acel „trebuie” mai ales că nu a avut parte de o căsnicie prea durabilă.

În ce context v-ați revăzut?
Ne-am revăzut târziu, la TVR, eu fiind realizatorul primului serial românesc de comedie „Tanța şi Costel”, scris de regretatul Guţă Băieşu.

Iată că cea care avea s-o întruchipeze pe Tanța lângă Costel a fost una din iubirile dvs.
Pentru „Varietăţi” am filmat cu ea o singură dată, un cuplet muzical scris de mine şi Octav Sava. Am mai vorbit la telefon, am mai avut veşti despre ea printr-o prietenă comună, scriitoarea Ileana Vulpescu. Ne propuneam mereu să ne întâlnim, nu a fost să fie şi poate se va întâmpla, acolo sus printre astre, unde se odihneşte ea acum.

Anii au trecut, pasiunile au fost traite intens, iubitele s-au stins... Aşadar, capitolul „Femeile mele..." s-a încheiat. Doar colajul a luat sfârşit, deoarece lui Dan Mihăescu nu i-a fost dat să trăiască singur până la adânci bătrâneți. Se pare că pe la jumătatea deceniului 9 v-ați aşezat definitiv la casa dvs. Povestiți-ne...
Cu alte cuvinte, vrei să mă întrebi de Simona.

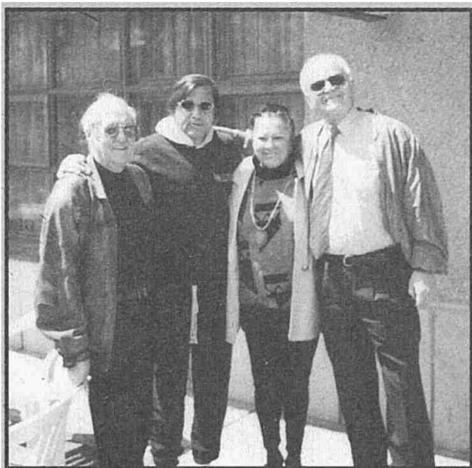
Exact. Dar vom deschide mâine un nou capitol, care se va intitula aşa cum simțiți dumneavoastră.

La stânga pictorița Dana Sticlaru, iar la dreapta Ştefan Iordache, Simona, Roxana Onaca, Ion Antonescu şi soții Papaiani.

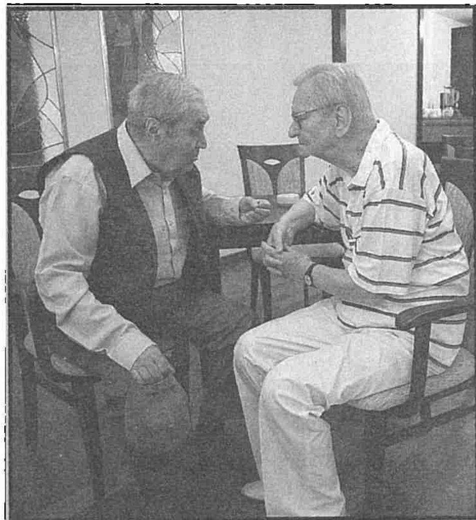
În minunata grădină a Hotelului Marshal, de vorbă cu un prieten vechi, Cristian Țopescu

Cu doi campioni: Ilie Năstase, tenis de câmp, fără nevastă şi Mircea Popescu, tenis de masă, cu nevastă

La Clubul Artiştilor, alături de Ion Antonescu şi marele actor Radu Beligan

La o şuetă cu inegalabilul Radu Beligan

Arta conversaţiei. Alături de Ion Lucian

Titi Niculescu...

Prietenului nostru Dan,
care nu ne mai scrie nimic!,
După concertul din New-York
al Aurei.-
Aura Urziceanu - M. Kittner
Duke Ellington.-

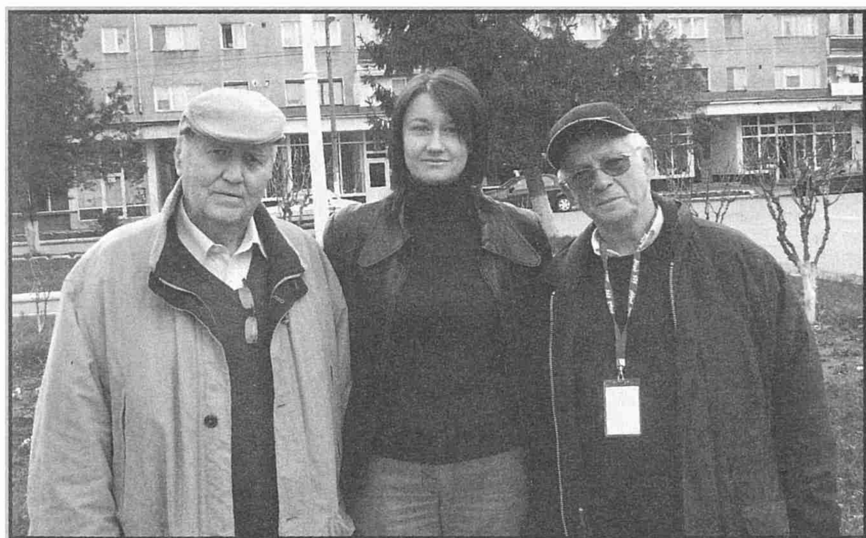
Aura Urziceanu, Duke Elington şi impresarul canadian de origine română, Michael Kittner, care mi-a solicitat un scenariu de comedie pentru Canada. Am fost "sfătuit" de la "organe" să nu-l scriu.

Cu Simona şi Fred Sapse la Las Vegas, copii ai marilor cabarete.

Cu Cecil Ionescu, depănând amintiri...

Icoane vii în camera de lucru. Annie Muscă, impresionată de latura mistică a personajului ei.

2008, Adjud. Cu Octav Sava şi Annie Musca, la rememorarea lui Tudor Vornicu

Gabriel Dorobanțu ne încânta la Capşa

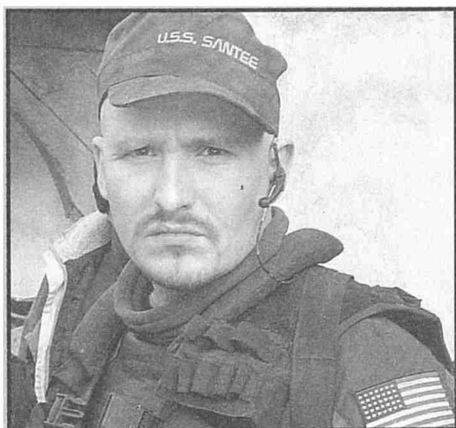

La Sala Radio, în 2008, cu ocazia lansării biografiei prietenului nostru, Tudor Vornicu.
Frumoasa şi Bestia...

Lângă avocaţii Mira şi Lucian Belcea, care, plecând de pe planetă, a pus capăt unei prietenii de 54 de ani.

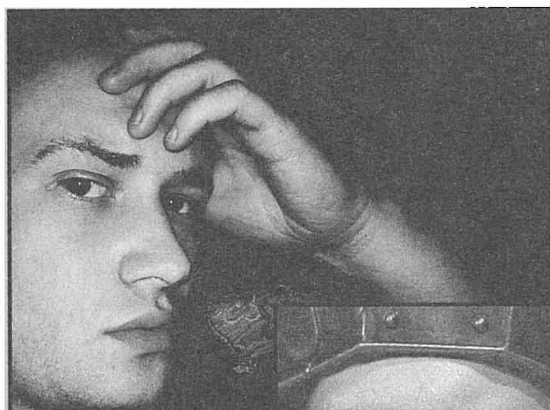

Cu Monica Davidescu, actriţă la Teatrul Naţional. Argument exploziv contra celor care spun că am poze numai cu bătrâni!

Emanuel Pârvu - generația Bendeac - actor dăruit, regizor cu har, cultivat, cu o teză de doctorat analizând științific comicul, ca fiind o categorie estetică. Are ambiția să devină, în timp, rectorul Institutului de Teatru și când își pune el ceva în cap, se îndeplinește.

Mihai Bendeac. Cel mai tânăr prieten al meu, actor „magna cum laude".

Soții Dana și Marius Sticlaru, un cuplu de top

Bal mascat. Eu și superba Claudia Gherbovan, încercând să-l demascăm pe Radu, soțul ei.

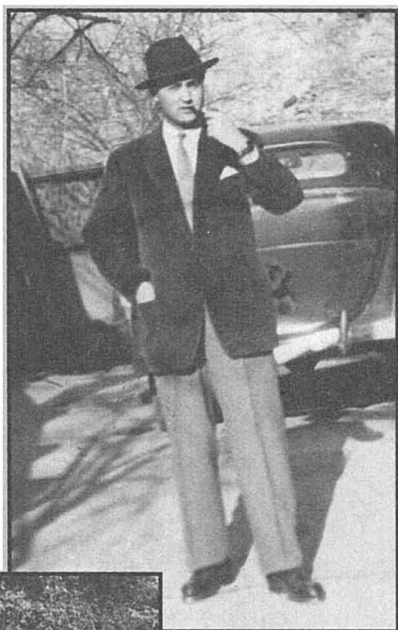

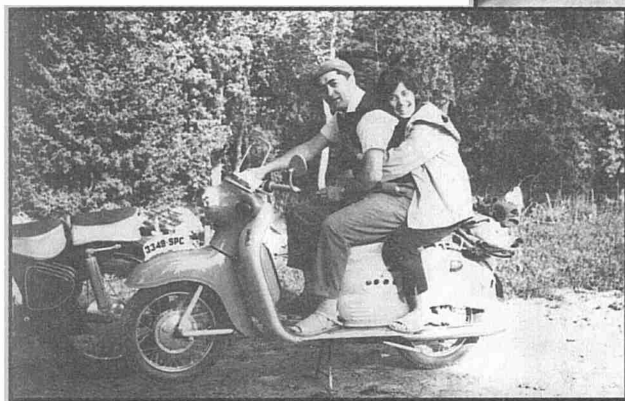
Soţii Carmen şi Dan Popa, argumentând că numai veselia salvează România!

Un grup al prieteniilor de viaţă lungă, compus din soţii Cornelia şi Edi Ştefănescu, Maria şi Ştefan Cristea, Simona dorindu-se înger păzitor.

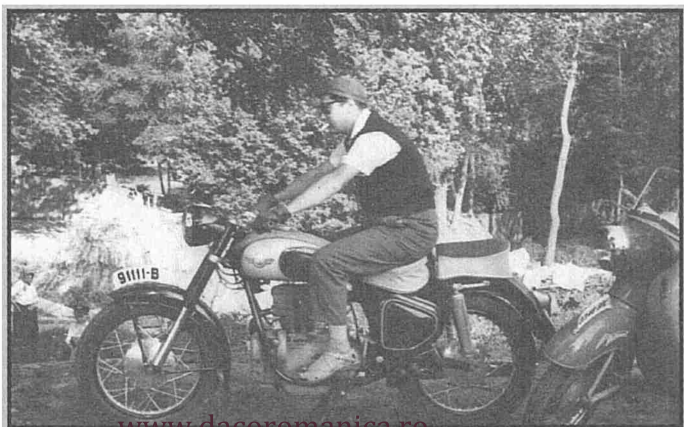
Fals fumător de pipă. Prima mea maşină, un Ford 1928. Nu a mers niciodată, doar o arătam la fete: „Uite, aia e maşina mea personală!"

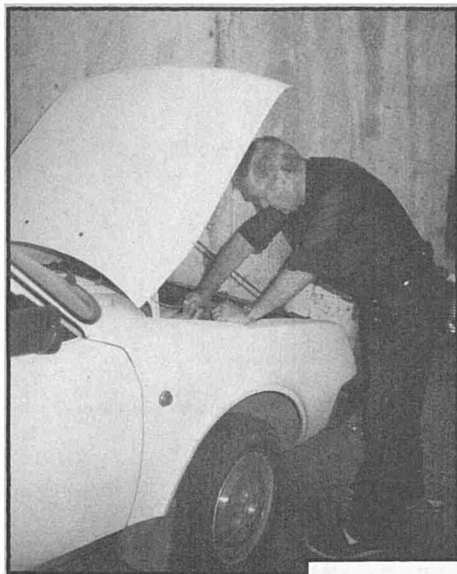

La Snagov cu scuterul Manet şi...bagajul aferent

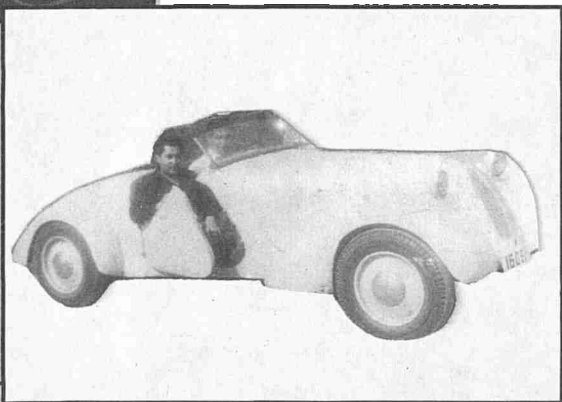
1961. Cu motociclet a mea de fiţe, Simson

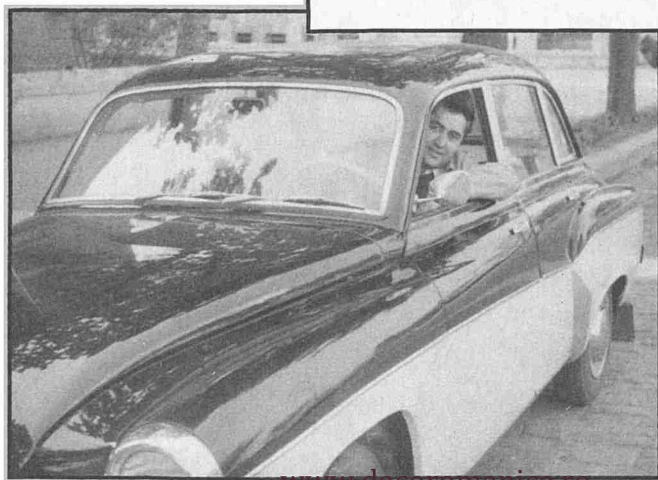

O maşină horror: OLTCIT

Fiat 1500, decapotabil, două locuri, tip 1938, alb cu tapiserie roşie şi cu şofer brunet. Eu.

Wartburg 312 RDG

Nume de botez de la naşa Simona: RUBI, marca ESPERO

Primele semne de îmburghezire: Peugeot 405 luxos şi o nevastă super

Mama, dragostea mea cea dintâi

27 martie 1943. Mama avea 31 de ani, iar eu nu împlinisem încă 10 ani.

O evoluție uimitoare. De la o țărăncuță cu puțină știință de carte, la o doamnă în sensul deplin al cuvântului.

Fedora Weiss, prima mea soție. 31 nov. 1952. Eu aveam 19 ani şi ea 21.

Doina Andronache, frumoasa balerină, blondă cu ochi albaştri. Căsătoriți la, ea 37 de ani, eu 46.

VIRGINICA, numele neuitat al unei iubiri de tinerețe

Coca Andronescu . Pătrunzătoare priviri alb-negru. Îmi înmâna o declarație de dragoste încheiată cu formula „Declar, susțin şi semnez propriu!" Ne jucam.

Coca Andronescu în „Judecătorul din Zalameea". O fotografie cu dedicație

Coca Andronescu, divă a comediei, iubita mea dintr-o iarnă de poveste.

SIMONA, DRAGOSTEA MEA...

Convinşi de personaj că o carte despre el n-ar putea fi tipărită fără capitolul deja anunţat, i-am acordat aşadar, timpul şi libertatea necesare redactării.

Mă voi mândri, în postura de confidentă, iar tu, cititorule, vei descoperi printre rânduri povestea unei iubiri întemeiate pe respect şi încredere.

Dan Mihăescu e îndreptăţit să afirme următoarele, date fiind discreţia, seriozitatea şi căldura acestei doamne.

Vă invit să-l ascultăm!

„Un vechi prieten, bun şi drag, doctorul Cecil Ionescu, un bărbat frumos şi tandru, cu la fel de multe succese în amor, ca Warren Beatty, mi-a prezentat cândva un tânăr arhitect, cunoscut şi el în lumea bună. bucureşteană: arhitectul Bebe Dănescu, dăruit cu o minte încăpătoare, gen IBM. Ne-am împrietenit şi într-o bună zi mi-a cerut să vină la mine acasă cu o fată, pe care ar vrea s-o ia de nevastă. Să afle şi părerea unui alt profesionist în materie. A venit cu Simona. I-am spus după aceea că este o romancă frumoasă, cam închistată, sobră, severă şi, vital pentru mine, cu un precar simţ al umorului. Bebe, o fiară în relaţiile cu femei, s-a însurat şi nu i-a fost dat să se bucure de această căsnicie, doborându-l un cancer galopant. Nici nu i-a fost dat să afle prea multe despre deranjul din decembrie 1989, murind în primele zile ale lui 1990. A fost lucid până în ultima clipă, mergând până la a întocmi lista prietenilor care să fie invitaţi la masa de pomenire, cine lângă cine să stea, ce să se servească la această masă. Înainte să părăsească această lume, m-a sunat din spital, ca un rămas bun, şi era mai îngrijorat de ce se va întâmpla cu Simona, decât de boala lui.

Ştiu că ea l-a îngrijit cu un devotament rar întâlnit, a ţinut doliu aproape un an (era tânără, frumoasă), mă ruga să o duc duminica la cimitir cu maşina, mereu cu flori proaspete.
Pe urmă ne-am văzut fiecare de ale lui.
Mă gândeam în sinea mea mică şi neagră, că fata asta era bună de nevastă. Venea des la cimitir, ţinea doliu, făcea toate pomenile, frumos din partea ei. Nu eram atras de ea, nici ea nu murea de dragul meu, având eu o reputaţie de crăişor.
În vremea aceea aveam o prietenie amoroasă cu o profesoară de engleză, relaţie întreţinută precomatos, ca la terapia intensivă. Cam la un an de când Simona rămăsese văduvă, am sunat-o, complezent şi formal, s-o întreb ce mai face şi a rămas să ne vedem, aşa, doar ca o obligaţie născută din amintiri comune. Ne-am văzut într-o vineri (când scriu aceste rânduri este Vinerea Mare), am tăifăsuit. Era singură, depresivă, slăbită periculos, cu ceva îngrijorări profesionale.
Cine era Simona?
După liceu (absolvit în Ploieşti, oraşul ei de baştină), fiind în dragoste cu un băiat de vârsta ei, au hotărât amândoi să dea examen la Facultatea de Medicină Veterinară. Aşa a fost el obligat de părinţi şi ea l-a urmat dintr-o solidaritate sentimentală. El a luat meditaţii la greu, ea, nu, fată săracă. Ea a intrat din prima, el deloc. Cu timpul, legătura lor s-a desfăcut şi ea s-a pomenit medic veterinar, repartizată tocmai la Turda, într-o Întreprindere Agricolă de Stat. Fără pile, a făcut stagiul de trei ani la ţară şi, prin concurs, a venit la un centru nou înfiinţat de creştere a bobocilor de gâscă pentru obţinerea celebrului „foie gras”. Având un partener francez, acest centru fusese amenajat într-o pădure din zona Băneasa, cu incubatoare speciale, cu producţie asistată de computer etc. Până în decembrie ’89, când salariaţii centrului au mâncat ouăle din incubatoare (ca să vă daţi seama cât de preţioase erau aceste păsări, un ou costa pe vremea aceea 200

de lei), s-au furat incubatoarele, s-au tăiat bobocii, au fost vandalizate halele, s-a furat tot ce se putea.
Bun! Să ne întoarcem la vinerea vizitei pe care mi-a făcut-o Simona. Nu ştiu nici acum de ce, înainte să vină să ne întâlnim, am adunat câteva obiecte pe care le avea la mine profesoara de engleză şi i le-am dus maică-sii. Eram, deci, un bărbat liber, în vârstă de numai 57 de trandafiraşi, prinşi în buchetul vieţii. A venit Simona la mine şi mulţumesc lui Dumnezeu că din ziua aceea de 21 septembrie, a rămas în viaţa mea. Probabil, eu capul şi ea coroana.
Curând Simona a devenit şomeră (centrul acela de selecţie la care lucrase, a fost închis), dar mă ajuta făcând pe „curierul" pentru ca articolele scrise de mine să ajungă la destinatari. Pe vremea aceea eu aveam rubrici săptămânale la două reviste de limbă română din America, colaborări zilnice la Radio France International, la vreo patru ziare şi reviste româneşti, câştigam destul. A venit, însă, o zi urâtă, când am vrut să-i arăt Simonei că diferenţa de vârstă va face din mine un bătrân gârbov, ca un mâner de umbrelă, cu mers târşit şi bâţâit. Imitam personajul. Simona n-a gustat gluma, mi-a spus să nu mă mai maimuţăresc şi să mă îndrept. Uşor de spus, dar chiar în clipa aceea o vertebră din coloana mea s-a deplasat. Au urmat dureri atroce, tratamente inutile, refuzul neurochirurgilor consultaţi să mă opereze, pentru că puteam merge pe vârfuri şi pe călcâie, semn că îmi voi reveni. Am încercat de toate. Injecţii cu aur, şedinţe de Roentgen, infiltraţii, alifii. Eram aşa de îndoit că nu mă puteam urca în vreo maşină. Eu aveam o furgonetă, pentru că atunci când mi-a venit rândul la „Dacie", nu mai erau decât furgonete. Am angajat un şofer bătrân, care mă căra cu Simona la spitale, ca pe mobilă. Nu a fost şoferul meu prea mult timp, pentru că mi-a ciocnit maşina şi am mai scăpat de o grijă. Au fost câteva luni înfiorătoare, până când, ameninţându-l

(serios) cu sinuciderea, l-am convins pe generalul Iacob, un chirurg eminent, să mă opereze. S-a petrecut la Spitalul 9, mâna a doua fiind fiul său, astăzi Profesorul Gabriel Iacob, şeful neurochirurgiei la Spitalul Municipal din Bucureşti. Peste ani, aveam să mai sufăr o operaţie, tot la coloană şi am fost salvat de doctorul Iacob Jr.
Eu cred că, odată intrat într-un spital, am o faţă care cere... bisturiu. Cum mă vede un doctor, cum zice: *„Uite ce faţă are ăsta, numai bun de suit pe masa de operaţie"*. Mă rog. Principalul e că, de fiecare dată am intrat, dar am şi ieşit.
Am trecut de mai multe ori pe lângă moarte, în sens giratoriu, dar am avut norocul unor oameni mari, de pus la rană. Doctorii Ionică Ţintoiu, Gabriel Iliescu, Enescu George, Vasilică Huţupaş, Viorel Poalelungi, Viorel Goleanu, Mircea şi Gabriel Iacob, tatăl şi fiul, alţii care acum nu îmi vin în minte şi să-mi fie ruşine. Ar fi o listă lungă de oameni cărora le sunt recunoscător, că am amânat-o mult pe doamna cu coasa. Nu uit nici că la operaţia de ulcer, făcută în şoc hemoragic, Doina Andronache (divorţasem deja) venea la mine, la spital, în fiecare zi.
În ultimii douăzeci de ani, îngerul meu păzitor a fost însă, şi este Simona. Nu se poate povesti ce a îndurat această femeie, minunea mea, însoţindu-mă şi ajutându-mă esenţial în toate suferinţele mele. Şi dacă vorbim de minuni, parcă Bernard Shaw spunea că o minune este o întâmplare din care se naşte credinţă. M-a făcut să bănuiesc că vine dintr-o altă galaxie, n-am crezut excesiv în femei, dar fata asta mi-a dat o lecţie. Păcat! Prea târziu pentru mine! Acum, când aş vrea să mai am timp să-l petrecem împreună.
Ea a devenit „toate femeile mele", „familia mea", „bucuria" de a-mi începe zilele cu ochii ei, privindu-mă, auzind-o.
Mai trebuie să spun că mama a adorat-o pe Simona şi îmi amintesc că mă ruga să mă însor, că, dacă ea nu va mai fi, să

nu rămân singur prin lume. De la 14 ani, de când am avut serviciu, în fiecare lună i-am dat mamei nişte bani. Am fost săraci. Am umblat desculţ, am răbdat de foame, mi-am făcut singur jucării din cartoane şi surcele, n-am avut stilou, ceas, trotinetă, nici măcar o sorcovă de Anul Nou, dar am citit tot ce îmi cădea în mână, de multe ori anapoda. Promiţându-i că am să mă însor cu Simona (a durat şapte ani ca să ne hotărâm), mama mi-a dat un libret CEC, unde eram pus la condiții de retragere şi erau acolo peste 120 de mii de lei, din banii cu care o ajutasem eu. O avere, până în 1989. A zis că poate ne schimbăm casa şi maşina. A murit fără să-i spun, că între timp, devalorizarea a făcut ca din banii aceia să nu-i pot cumpăra Simonei decât o pereche de cizme. I-am arătat apoi mamei o limuzină. Ne luasem un Espero. I-am zis că am folosit doar o parte din banii dați de ea, mai având destui rămaşi la chimir. A fost fericită.
După prima operație la coloană am fost smuls din spital de către conducerea TVR, Răzvan Theodorescu, Nelu Valeriu, Tavi Iordăchescu, Moroşanu, Sava şi uns redactor-şef la Divertisment şi Muzică Uşoară. Nu mi-a plăcut şefia, am stat doar câteva luni, am muncit la primul program de Crăciun al Televiziunii (cu Mariana Şoitu şi Doina Anastasiu), am coordonat un program de Revelion (au fost cu mine mulți colegi, profesionişti) şi primul program de Paşti, al instituţiei din Dorobanți. Toate cu o audiență de campionat mondial de fotbal, datorită actorilor din distribuţie şi a tuturor colegilor care au fost lângă mine. Şi astfel, învingător, mi-am dat demisia, cerând să fiu lăsat, dacă se poate, realizator de programe. Am ținut-o langa şi Răzvan n-a avut încotro şi mi-a semnat cererea. (Mai târziu, Paul Everac m-a numit iarăşi şeful respectivei redacții, dar cu funcție doar de adjunct, în realitate, tot şef). Am lucrat mult. În continuare l-am adus lângă mine pe omul de teatru Gabriel Iencek şi bine am făcut.

Nu aş vrea să se înțeleagă că mă dau zmeul-zmeilor. În televiziune, reuşita nu e o treabă de unul singur. Am avut cu mine cele mai bune echipe, oameni care mi s-au alăturat liber consimțit.

Simona mea a făcut însă o depresie gravă, că nu lucrează, că stă acasă, deşi mă ajuta efectiv la toate colaborările.

Întâmplarea a făcut, ca în perioada aceea, la Emisiunea pentru Sate a Televiziunii să fie nevoie de un redactor, cu experiență în agricultură. Simona avea tot ce îi trebuie să fie angajată. Tânără, bună vorbitoare, poliglotă, inteligentă, serioasă, competentă, cu un doctorat adevărat. Nici nu a vrut să audă, nu se vroia pe sticlă, mai ales că s-ar fi găsit destui care să zică: *„A împins-o bărbatu-su!”* Bine a făcut, că n-a vrut.

Tot pe atunci, Radio România anunța un concurs pentru redactori la un nou post, Antena Satelor. Candidații trebuia să aibă până în 35 de ani, studii universitare, să stăpânească o limbă străină. N-am avut cu ce s-o ajut... decât cu ce ştiam eu despre radio şi televiziune, despre emoția la microfon, secrete ale meseriei etc. A luat concursul cu brio şi după nici o lună, modera în direct, o emisiune complicată de 180 de minute. Curând a vânat-o Redacția de Actualități.

Astăzi este realizator coordonator, distinsă cu titlul: „Profesionist de excepție”.

Realizează interviuri dificile cu persoane de la cel mai înalt nivel şi mă mir că mă mai bagă-n seamă.

Dumnezeu m-a avut în pază de multe ori, m-a ajutat adesea, chiar şi când nu meritam. Simona este unul din darurile acelea dumnezeieşti. Eu ştiu ce spun, cunosc şi prețul şi valoarea cuvintelor.

Bineînțeles că aş vrea să-i cadă în mână cât mai târziu aceste mărturisiri, ca să nu se fălească şi să nu trezesc leoaica din ea.”

Vă văd aici frumoşi şi zâmbitori, în paginile revistei „Unica".
Actriţa Daniela Nane, fostă Miss România şi finalistă la Las Vegas, a realizat un dialog cu noi. Cum e şi firesc, Daniela mai romanţează pe ici, pe colo. Aşa mi-a fost mie dat, să fiu în preajma femeilor frumoase. Dovadă şi biografa mea.

Mă simt măgulită!!!
Nu trebuie!
Era să uit, la „Unica" am avut şi o linie, HOTLINE, în direct cu cititorii, pe teme diverse, mai cu seamă, mondene, sentimentale etc. Iată dovada!

La una din întâlnirile noastre mi-aţi mărturisit modalitatea extrem de haioasă prin care aţi cucerit-o pe Simona.
Îţi voi relata din nou episodul de cucerire cu robotul telefonic. Când a început să mă intereseze Simona (nu de la început), ştiind că are despre mine o impresie defavorabilă, slab la refuz cu fetele, m-am gândit cum să o răsucesc. Aveam un robot telefonic, lucru rar la începutul lui 1990 şi, sperând că o să-mi telefoneze, am lăsat următorul mesaj:
„Frumoase şi distinse doamne şi domnişoare, vă mulţumesc dacă nu mă mai sunaţi niciodată. În viaţa mea a intervenit un miracol, cu numele Simona, şi nu mai sunt acasă pentru nimeni altcineva. Scuze, v-am şters din amintire!"
Când am sunat-o eu, seara, aproape plângea. Mi-a spus că şi-a dat seama că sunt un escroc sentimental, dar a impresionat-o mesajul meu.

Aşadar povestea *concretă* de iubire cu Simona debutează în 1990. I-aţi luat-o înainte echinocţiului de toamnă...
Exact. 21 septembrie 1990. Am fost foarte răbdători, N-am ars etapele. Am aşteptat 7 ani până la căsătorie, fiind convinşi, din motive diferite, că s-ar putea să nu dureze. Eu, cu frica diferenţei de vârstă, ea, pentru faima mea de crăişor (victimă în amor).

Pe 4 iunie 1997 a avut loc cununia civilă. Dar când aţi devenit soţ şi soţie în faţa altarului?
După alţi 3 ani, adică în toamna lui 2000, am ales o biserică de ţară. Ciofliceni, lângă Snagov.

Aţi fugit de blitzurile vreunui paparazzo sau vă era drag Snagov-ul?
Tu ştii că eu am iubit discreţia toată viaţa. Ne-a cununat preotul Şerban, care ne-a oferit un teren de 6000 mp, în concesiune cu o taxă de 100$ anual. Nu ne-am orientat şi l-a luat Videanu, construind acolo un mic Versailles.

No comment!
Nu ne-aţi spus nimic despre părinţii spirituali...
Dată fiind tinereţea naşilor, în biserică s-a produs inevitabila confuzie. Nu mai ştiai care era naşul şi care era mirele. A fost romantic şi amuzant. Romantic, pentru că biserica era în reparaţie şi prin spărturile acoperişului se vedea un superb cer albastru. Dumnezeu părea mai aproape.

Şi amuzant?
Amuzant a fost că naşii noştri erau mult mai tineri. Ea vreo 27 de ani, el 29. Şi când trebuia purces la toate riturile nupţiale, ca: introducerea verighetei, sărutarea mânii naşului, punerea cununiilor, Slujitorii Domnului se adreseau perechii

tinere. Eu atrăgeam tot timpul atenția: *„Aici, vă rog! Eu sunt mirele.*" Sau: *„Acolo! Ea e mireasa!"*
La ora aceea mireasa avea 43 de ani şi mirele 67! Poftim, de vezi, dar cu ajutorul lui Dumnezeu am conviețuit 20 de ani, cu înțelegere şi iubire. Bucurii mai multe decât tristeți.

Divulgați-ne şi nouă numele naşilor, care veneau tot din sfera radiodifuziunii.
Naşii noştri au fost Carmen Petcu şi soțul ei, Vincențiu Purcărea. Au avut mână bună cu noi, căsnicia noastră dovedindu-se lungă şi solidă, a lor nu!

Gândurile lui Dan Mihăescu despre cea mai deosebită femeie din viața lui au fost aşezate la începutul acestui capitol.
Dar am ajuns pe neaşteptate la final şi am căutat o încheiere la fel de sentimentală. O surpriză pentru personaj. „Să afle" măcar acum că şi Simona e înzestrată cu darul povestirii şi al scrisului.
Iată „caracterizarea"!
„Poate doriți să scrieți câteva rânduri despre domnul Mihăescu", mă ruga Annie Muscă, inimoasa autoare a acestei cărți, într-un e-mail.
Sincer, rugămintea ei m-a luat pe neaşteptate. Prima reacție a fost să închid e-mail-ul cu pricina. Ca şi cum, dacă închideam mesajul primit, însemna că el nici nu ar fi existat. Cred că e în firea umană ca, uneori, să ne prefacem că nu ştim, ceea ce, de fapt, ştim foarte bine. Sigur că am redeschis mesajul. L-am citit de două ori, dar i-am răspuns după aproape o săptămână, timp în care m-am gândit în fiecare zi şi în fiecare noapte ce răspuns să-i dau.

Despre Dan Mihăescu eu nu pot să scriu doar câteva rânduri... Eu aş vrea să scriu „cărţi" despre Dan Mihăescu, enciclopedii de umor. Mi-aş dori să fac un film despre viaţa lui Dan Mihăescu. Pentru că acest om, chiar a avut o viaţă fabuloasă. A cunoscut prinţi şi prinţese „cu certificat de sânge albastru", vedete internaţionale, iar cu actori mari, idoli pentru noi, Dan şi-a împărţit o parte a vieţii sale.
Dar până atunci voi încerca să aştern câteva rânduri despre Dan Grigore Mihăescu.
Voi începe prin a vă face o mărturisire, doar suntem între prieteni. De 20 de ani, Dan este totul pentru mine! E mama mea, tatăl meu, e fratele meu, e copilul meu, băieţel sau fetiţă, în funcţie de „situaţie"- comică fireşte - e iubitul şi prietenul sau prietena mea, după aceleaşi reguli despre care v-am spus... El cumulează toate numele de băieţi din lume, aşa cum şi eu răspund la cele mai fanteziste nume de fete, atunci când ne strigăm unul pe celălalt. Ne chemăm cum ne trece prin cap: Ovidiu, Cristina, Cruela, Petruţ, Vlad sau Desdemona, Mozart, Heidi, Willhelm şi aşa mai departe, că la imaginaţie nu ne întrece nimeni. Cu toate astea, să nu credeţi că în apartamenul nostru de la bloc, se aud numai râsete şi clinchete de clopoţei. Contrar părerilor multora, viaţa mea, alături de Dan şi împreună cu el, nu este numai râs şi voie bună. Poate nu ştiţi, dar umoriştii nu sunt, de fapt, nişte oameni veseli. Cred că mai degrabă sunt nişte sceptici, care vor ca lumea să fie mai puţin gri, decât o percep ei. Şi despre Dan, soţul meu iubit, pot să spun că întotdeauna a luat umorul în serios. Nici nu vă imaginaţi câte nopţi a pierdut în căutarea ideilor, a frazei sau chiar a unui singur cuvânt magic, care să provoace hohotele de râs interlocutorilor, telespectatorilor, prietenilor, cunoştinţelor. Cine crede că umorul se scrie uşor, se înşeală amarnic.
Faceţi o comparaţie, vă rog!

Câte filme de dramă, bune, au fost realizate şi câte comedii au rămas în istoria filmului, a teatrului? O să vedeţi că riscaţi să pierdeţi numărul dramelor memorabile. Dar la comedii, vă vor ajunge doar degetele de la o mână. Realitatea arată că este mai uşor să faci un om să plângă, decât să râdă. Poate şi pentru că viaţa îţi prilejuieşte mai multe motive de tristeţe decât de bucurie. De aceea, cred că omul, care are talentul de a-i face pe semenii lui să zâmbească, să râdă în hohote, să aducă buna dispoziţie în jurul lui, merită orice. Dan este un astfel de om, iar eu îi ofer ce ştiu că are nevoie şi fără de care un artist nu trăieşte pe deplin: dragoste, admiraţie, siguranţă. Fără îndoială, Dan este un norocos, deşi n-a avut niciodată noroc în afaceri. Vorba lui, care circulă şi ca banc este: „nu există om care să fi vrut să mă păcălească şi să nu fi izbutit!"

Eu, care cred cu tărie în legea compensaţiei, încerc să-l consolez pentru eşecul în aşa-zisele lui afaceri. Vă daţi seama ce afaceri se pot face atunci când câştigi banii muncind cu pixul?!

Oameni buni, atunci când ai noroc în dragoste, în carieră, te iubesc şi te respectă oamenii, ai prieteni adevăraţi, de toate vârstele, profesiile, eşti solicitat şi invitat la emisiuni, munceşti la vârsta la care cei mai mulţi au uitat ce însemnă acest lucru, ai o minte sclipitoare, care nu te-a lăsat nici după ce ai avut un accident de maşină şi ai fost mai tare decât Tirul care a intrat în noi, nu înseamnă oare toate astea, că Dumnezeu te iubeşte? Spuneţi şi dvs, nu este Dan un mare norocos?

Şi pentru că am trecut la confesiuni, vă mai spun un secret: are un uriaş talent, iar eu îl consider cel mai mare umorist român în viaţă. Veţi zice, poate: „bineînţeles că îl lauzi, doar eşti nevastă-sa!"

Dar, dacă nu mă credeţi pe mine, pe marii actori pentru care a scris Dan, îi credeţi? Există dovezi. E o listă cu nume atât de mari, încât ţi se face pielea de găină când vezi ce „uriaşi" actori au jucat pe textele scrise de Dan Mihăescu. De la Maestrul Beligan până la Bendeac Mihai, tot cu B, că de, n-am găsit altă rimă! Ehee, dacă aş fi trăit într-o ţară în care erau respectate drepturile de autor, n-aş mai fi scris aceste rânduri pe laptopul din bucătărie, ci dintr-o vilă mai ceva decât a domnului Videanu... Nu sunt răutăcioasă şi nici nu invidiez pe nimeni, jur! Glumesc. Doar sunt soţie de umorist!
De fapt, dacă mă gândesc bine, sunt soţie şi de scriitor, pentru că Dan a scris 15 cărţi. Ah, şi să nu uit... soţul meu are în portofoliu peste 3000 de emisiuni de divertisment de televiziune, scenarii de film artistic, piese de teatru, spectacole de revistă şi nici nu mai ţin minte, sincer, câte premii şi decoraţii. Nu. Mint. Decoraţia pentru Serviciul Credincios în grad de Cavaler, o ştiu, că doar o şterg zilnic de praf!
Şi după toate astea, vă întreb, cum să nu mă consider o femeie fericită?! Pentru că Dan îmi oferă zilnic motive să mă felicit că am fost deşteaptă şi m-am măritat cu el.

Semnatară: Simona, dragostea lui...

PREMII ŞI DISTINCŢII...

Născut parcă în „Era Talentului" a fost răsplătit cu premii importante, constând în diplome, trofee, caricaturi şi, mai puţin, în ...bani.

În CV-ul său am numărat în jur de 35 de recompense naţionale şi internaţionale (dar cine ştie câte or mai sta pitite prin sertare?), un Titlu de Excelenţă din partea Ministerului Culturii, chiar şi un Ordin Naţional „Serviciul Credincios", în grad de „Cavaler"...

Este membru al Uniunii Scriitorilor, al Uniunii Cineaştilor şi al Uniunii Ziariştilor Profesionişti. Are şi atestat ATM de regizor artistic cat.I.

Pregătiţi-vă, dragi cititori, să nu pierdeţi vreun premiu din tezaurul interlocutorului meu, pe care îl voi determina să abandoneze măcar pentru o oră modestia.

Să fiu sigură că nu se va împotrivi, vă invit pentru început să-l admiraţi prin prisma unor aprecieri primite de la scriitori şi critici, privind activitatea sa în publicaţiile de dinainte de 1989.

Să nu se simtă prea măgulit, am extras doar titluri de articole şi nume de semnatari ai cronicilor de atunci Ecaterina Oproiu, Silvia Kerim, Ileana Colomieţ, Felicia Antip, Sânziana Pop, Valentin Silvestru, Călin Căliman, Radu Cosaşu, Alecu Popovici, Tudor Stănescu, Liviu Timbus, Octavian Ursulescu, I. Costin, D. I. Suchianu.

„România Literară" ian. 1970:
„E utilă practica de a încredinţa unui redactor unic, întocmirea programului de revelion (acum, Dan Mihăescu inspirat, laborios şi cu voçaţie)"

„România Liberă" ian. 1970:
„Un specialist în revelioane, al cărui destin este umorul: Dan Mihăescu!"

„Cinema" august 1970:
„Dan Mihăescu, un om înzestrat cu un deosebit simț al umorului, unul dintre teleaştii noştri cei mai dotați".

„Munca" ianuarie 1971:
„O adevărată desfătare tele-scenetele scrise şi realizate de Dan Mihăescu".

„Scînteia Tineretului" ianuarie 1971:
„Alături de semnătura lui Dan Mihăescu, programe cu o ținută excelentă".

„Săptămîna" iunie 1971:
„Dan Mihăescu merita să i se scrie numele pe generic cu majuscule".

„Luceafărul" iunie 1971 (referitor la emisiunea Nicio lacrimă)
„Excelentă emisiunea lui Dan Mihăescu, scenografia, costumele, imaginea. Iâtă un spectacol de divertisment în care demonstrația de televiziune a fost mai concludentă decât demonstrația artistică a interpreților. A fost pentru prima dată!"

„Contemporanul" ianuarie 1972:
„La TV se fac eforturi, există idei frumoase, realizatori remarcabili: Dan Mihăescu".

„Munca” aprilie 1972:
„Emisiunea lui Dan Mihăescu, îngrijită, cu sclipiri de ironie, cu refrene atractive şi cu o...idee!”

„Flacăra” aprilie 1972:
„Luni dimineața am dat telefon la redacția de Varietăți pentru a transmite sincerele noastre felicitări celor care au adus pe micul ecran sceneta prezentată sâmbătă seara, în cadrul programului de divertisment. Am, râs cu lacrimi. Bravo, Dan Mihăescu!”

„Contemporanul” aprilie 1972:
„În ce priveşte televiziunea, seara de 8 aprilie a purtat numele lui Dan Mihăescu”.

„Săptămîna” aprilie 1972:
„Ei, da, o excelentă emisiune de divertisment a televiziunii „Mai ceva ca-n filme”, scrisă şi realizată de Dan Mihăescu.

„Contemporanul” martie 1971:
„Dan Mihăescu, dacă artiştii fac reverențe publicului şi publicul de televiziune ar trebui să facă o reverență în fața ta. Pentru emisiunea de sâmbătă, aplauze şi... plecăciune!”

„Scînteia” ian. 1973:
„Programul de revelion şi Dan Mihăescu nota 10”

Vă invit să ne apropiem de acest colțişor al casei, unde putem admira zâmbind sau râzând chiar, diplome, trofee şi medalii. Credeți că ne-ar lua mult să ne spuneți măcar povestea unora?

Aş începe cu ceva mai nostim. Ai auzit de Aleea Stelelor de Mare din Mangalia...

Da, un fel de „Walk of Fame” de... Mangalia, nu? În 2009 parcă s-au împlinit 10 ani de când vedetele, care trec pe la festivalul Callatis, sunt răsplătite cu o stea de mare.
Chiar aşa. Pe celebra alee cu stele autohtone şi nu numai, am primit şi eu în dar o stea... cu numele meu. Ştii de ce spuneam că e nostim? Aleea aceasta, presărată cu stele naţionale şi internaţionale, a apărut din iniţiativa mea...

Deloc curios în cazul unui umorist celebru... Aţi vrut să daţi o replică Hollywood-ului...
Totul a început în 1999... Propunerea mea a fost bine primită de Primăria Mangalia, apoi confirmată în vara lui 2000 de zecile de mii de spectatori ai **Festivalului Callatis**.

Şi-au lăsat acolo amprenta Vaya con Dios, Chris Norman, a cărui muzică mă ajută să nu uit că am fost şi eu adolescentă, apoi Al Bano...
Iar eu mă bucur că le-au fost dăruite stele şi unor actori români de talia lui Dem Rădulescu, Vasile Muraru şi Nae Lăzărescu, Florin Piersic. Dar ce zici că şi pe maestrul Ştefan Popa Popa's îl găseşti acolo şi pe regizorul Geo Saizescu?! Dar şi poetul Adrian Păunescu...

Florin Piersic a mai fost „binecuvântat” cu o stea şi la Bucureşti, de curând. Ideea unei alei a celebrităţilor în capitală vă aparţine, parcă...
Cu dragostea mea veche pentru actori, mă gândeam ce frumoasă şi necesară ar fi o asemenea alee în Bucureşti. Am început să caut aliaţi la această iniţiativă. L-am rugat pe Ion Antonescu să-mi facă o intrare la primarul Oprescu. N-a

reuşit nici el, nici eu. L-am chemat la luptă pe Mihai Bendeac. A fost fermecat de idee şi a încercat să sensibilizeze niscaiva parlamentari, tot fără succes. Sanda Ţăranu a încercat şi ea la nişte primării de sector. Nimic! Am atras-o de partea mea şi pe Dana Andronie, ziaristă şi admiratoare a actorilor români. Demersurile ei s-au pierdut undeva pe un drum înfundat. Nu m-am lăsat şi l-am mobilizat pe actorul George Ivaşcu, un prieten admirabil, cu speranţa comună că putem pava cu stele măcar trotuarul din faţa Teatrului Metropolis condus de el. Nu s-a reuşit.

Între timp nemţii au inaugurat Bulevardul Starurilor la Berlin cu o stea pentru Marlene Dietrich...

Dar nici Ivaşcu n-a lăsat ideea noastră să se piardă. În cele din urmă a izbutit. Nu ştiu cum s-a întâmplat (nu mă îndoiesc nici o clipă de probitatea şi prietenia impecabilă a lui Georgică), dar am aflat din media că în ziua de 31 ianuarie 2011, Teatrul Metropolis inaugurează şi la noi **Walk of Fame**, în Piaţa Timpului din spatele magazinului Cocor, cu o stea a lui Florin Piersic. Am dat un email la teatru, un SMS lui George şi o colaboratoare a acestuia mi-a spus că pot veni la ora 14 (remarca mea: ca orice alt trecător) în Piaţa Timpului. George nu m-a sunat şi nici nu m-a invitat. Ceva s-a întâmplat. Nu cred nimic rău şi nu sunt atât de bogat să-mi permit pierderea unui prieten de valoarea lui. Preţuirea lui este dovedită şi de faptul că prefaţa acestei cărţi am vrut să fie semnată de el, dar perioada solicitării mele a coincis cu o perioadă în care el nu a fost disponibil.

Privind diplomele, observ că Televiziunea Română nu v-a uitat la împlinirea a 40 de ani de activitate şi v-a acordat o „Diplomă aniversară” în ultima zi a anului 1996, după ce în 1992 vă felicitase pentru programul de Revelion...

Din fericire...

Mi-am mai notat câteva titluri. Iată, în februarie 1997 erați premiat în Sala de Marmură a Cercului Militar Național.
Mi se acorda Premiul Național de Umor cu numele meşterului Tudorică Muşatescu, pe care l-am iubit şi căruia i-am cinstit apoi memoria prin câteva recitaluri de autor difuzate la televiziune.

În acelaşi an, la Gala Premiilor Naționale de Televiziune, erați recompensat cu un premiu pentru întreaga activitate de realizator.
Alături de Marin Traian şi Vasile Rotaru. Tot un premiu A.P.T.R. am primit şi în iunie 2003. Pe scena Teatrului Național din Bucureşti, Senatul APTR mi-a acordat distincţia OMAGIU, pentru emisiuni de tezaur la TVR. Iar eu am spus despre televiziune (substantiv feminin) că a însemnat pentru mine o dragoste la prima vedere, lungă cât o viață de om, din păcate nu întotdeauna reciprocă.

Parcă ați mai fost premiat alături de regretatul Iosif Sava...
Alături de Iosif Sava, am primit titlul de Realizator de excepție...

Acelaşi premiu în acelaşi timp i-a fost dăruit şi unei doamne din TVR, care îmi sugera acum vreo 3 ani să „stau la coadă" dacă vreau să scriu o carte despre Vornicu. Mi s-a părut josnic şi bizar... sau acea coadă era invizibilă?! În fine...
No comment!

Anii 2000. Declarat unul din „profesioniştii" adevăraţi, nu falşi, în domeniul televiziunii. Dar ştiţi ce mă surprinde? Că nu-mi amintesc să vă fi văzut vreodată la emisiunea omonimă...
La emisiunea despre care pomeneşti, n-am avut niciodată acces. Prietenii ştiu de ce!

De ce?
Probabil, pentru că nu sunt rudă cu Ana Pauker. De exemplu, ginerele acesteia, a fost invitat şi găzduit într-un spaţiu generos, el având meritul unui anonimat profesional, pe deplin meritat. Sau poate a fost vorba de profesionalismul Anei Pauker, în politică! Au mai fost invitaţi nişte glumeţi, cu existenţă artistică precară etc. Pe distinsa realizatoare a emisiunii, eu o simpatizez, totuşi, ca şi domnia sa pe mine.

Sunteţi ranchiunos?
Nu mai am timp să fiu, dar faptul că încă nu mi-a murit mirarca, mă ţinc tânăr. Cred că am fost maliţios şi te rog să ignori toată partea asta cu „Profesioniştii". Dovadă că nu am resentimente pe adresa nimănui, este cartea *Eu minţeam poporul cu televizorul.* Nu minţeam eu, dar nu s-a oferit altcineva. În cartea asta pomenesc peste 600 de actori alături de care am lucrat şi câteva sute de teleaşti, colegi. La adresa niciunuia dintre ei nu am făcut vreo insinuare.

Dar în vara aceluiaşi an a mai survenit ceva interesant...
Ziua Decorării. Iată şi dovada imortalizării evenimentului! Palatul Cotroceni, 7 iulie 2003. Decorat cu Ordinul Naţional „Serviciul Credincios" în gradul de Cavaler.

Daţi-mi voie să vă admir. Sunteţi foarte radios, înconjurat de celebrităţi...

Iată-vă, sobru şi *flancat* de două doamne... O recunosc pe Simona la braţul Preşedintelui Iliescu...

Invidiată de Sanda Ţăranu, aflată pe fază. Iată-l şi pe Răzvan Theodorescu - Ministrul Culturii şi al Cultelor, Valentin Nicolau - Preşedintele TVR, consilierul prezidenţial Opaschi, Dumitru Constantinescu, editorul meu - director general al Imprimeriilor CORESI şi prieteni sau numai amici din lumea medicală. Adică: Prof. Dr. Iulian Mincu - fost Ministru al Sănătăţii, Daniela Bartoş - Ministru al Sănătăţii în funcţie. Prof. Dr. Cândea, chirurg faimos - Şeful Centrului de Chirurgie cardiovasculară al Armatei, General Prof. Dr. Ion Ţintoiu şi mulţi alţi oameni de bine, cu mine. Singurul avantaj, când eşti bolnav des, e că îţi faci prieteni importanţi, printre somităţile medicale.

Ion Iliescu, un iubitor de artă şi de zâmbet. Sigur v-a lăudat...

Iată ce a spus Preşedintele atunci:

„Mă bucur să-l cinstim astăzi pe domnul Dan Mihăescu, omul care a descreţit frunţile multor generaţii. Este unul dintre cei mai talentaţi autori de texte literare umoristice, creator de spectacole, spectacole televizate. Mari actori îndrăgiţi de publicul românesc, de la Toma Caragiu, Coca Andronescu, Tamara Buciuceanu, Bănică şi aşa mai departe, au interpretat textele domnului Dan Mihăescu. În împrejurări diferite a reuşit să găsească sâmburele spiritualităţii româneşti şi al românului care a ştiut să treacă zâmbind pe lângă marile necazuri ale tuturor generaţiilor. Şi astăzi, la vârsta de 70 de ani, domnul Dan Mihăescu rămâne unul dintre cei mai proaspeţi autori de asemenea texte şi spectacole. Doresc să-i urez, de asemenea, la această vârstă, multă sănătate, felicitări şi urări de succes în continuare, în creaţia domniei sale."

Dumneavoastră n-aţi luat cuvântul?
Bineînţeles că trebuia să iau şi eu cuvântul, dar am fost atenţionat de diverşi consilieri, ca nu cumva să fac vreo glumă într-o asemenea împrejurare solemnă. Când am ajuns la microfon, am spus (cu aproximaţie) următoarele:

„Stimate Domnule Preşedinte, domnilor miniştri, stimate doamne şi stimaţi domni!
Pentru acest moment m-am consultat cu un mare regizor, ce trebuie să spun aici, ca să fac impresie bună. El m-a privit lung şi a fost de părere că pot face impresie bună, dacă nu spun nimic altceva, decât: „Vă mulţumesc pentru această onorantă distincţie!"
În consecinţă, atât am avut de spus!"

„Mihăisme", ce altceva?!
Să ne întoarcem cu doi ani în urmă, în aprilie 2001...
Ţine-te bine! Am fost răsplătit de către Ministerul Culturii şi Cultelor cu un Titlu de Excelenţă al Culturii Româneşti.

Sfârşitul anilor '70. V-am identificat într-una din paginile cărţii de aur a Televiziunii Române (redactate de Tamara Paşca), alături de Octavian Sava, Marin Moraru, Grigore Pop şi Sergiu Ionescu.
Scrisesem împreună cu Octav şi Grigore scenariul unui film umoristic de 18 minute, „Avântul liftuleţului". Filmul nostru a luat Marele Premiu de la Sopot, în Polonia. Festivalul concurent al celui de la Montreux.

Văd aici o diplomă frumoasă, dăruită doar celor care au simţul umorului. Sunteţi văzut în chip de izbăvitor.
Te referi la Diploma de excelenţă, din partea Fundaţiei Culturale „Moftul Român" (premiile I.L.Caragiale)...

În partea de jos, semnăturile unor oameni de cultură valoroşi: Fănuş Neagu, D. R. Popescu, Mihai Ispirescu, Ştefan Popa-Popa's...

Şi Preşedintele juriului de atunci, academicianul Eugen Simion.

Care e cea mai recentă distincţie sau „insignă" ?

Premiul I la Festivalul Naţional al Umorului „Constantin Tănase", primit la Vaslui, în octombrie 2008, pentru spectacolul „*Harap-Alb cu... picăţele*". Cu o trupă excelentă de artişti amatori de la Casa de Cultură din Găeşti. Scenariul şi regia artistică, subsemnatul.

Pe diplomă disting semnătura marelui actor Dorel Vişan, în calitate de Preşedinte al juriului. Am citit scenariul şi m-am prăpădit de râs.

Să nu spuneţi că aţi fost premiat şi pe 2010!

Chiar pe 4 mai. Mi s-a acordat un titlu de „Om al Zilei" de către Asociaţia ECO-EUROPA, cu promisiunea că voi fi inclus în Dicţionarul personalităţilor din România.

Felicitări, aşadar, şi pentru cea mai proaspătă recunoaştere!

Mulţumesc frumos!

Ca semn de apreciere profesională, să notăm şi faptul că în 2009, Antena 1 mi-a oferit un contract de colaborare pe o durată de patru ani, deci până la 80 de ani s-ar putea să am serviciu şi să plătesc CAS. Îl bănuiesc de niscaiva uneltiri, de malversaţiuni pe inculpatul Mihai Bendeac, artist vestit şi dăruit, un prieten al meu mai mic cu 50 de ani, care mi-a înlesnit şi performanţa de a fi mai vârstnic chiar şi decât bunicul lui.

Talentul lui Bendeac e surprinzător şi uluitor chiar. Ne-am dori un portret al tânărului actor, realizat de un umorist cu experienţă.

Îmi ceri o scurtă caracterizare a lui Mişu.

E greu să închizi un artist tânăr atât de complex, în câteva rânduri de carte. El are toate darurile şi păcatele tinereţii. Este inteligent, cult, bine informat, încăpăţânat sau ezitant. Iubăreţ, uşor de inflamat, fără răbdarea primelor fire de păr alb... Cât despre confraţii care mi-au explicat că imitarea, cu tentă satirică, în exces, a unor indivizi derizorii, ridicoli, groteşti, nu ţine de arta actorului, am răspuns că el, Bendeac se împrumută doar unor personaje, caricatural, inspirat, poate concesiv câteodată, dar ăsta e datul actorului, să-şi transfere psihicul, temperamentul, sentimentele, talentul, dacă îl are, în întruchiparea unor tipuri umane. El a ales rebuturile stridente şi când se dezlănţuie, satira lui e vitriolantă, atroce. Mişu trebuie văzut musai şi pe nobila scândură. Atunci să văd dacă mai poate cleveti cineva că puştiul ăsta nu musteşte de talent, mult şi autentic. Mai există teoreticieni, cu logica peltică, pentru care succesul de public are adesea un iz dubios. Reziduuri de gândire din „epoca de aur de trâmbiţă", când artiştii erau inginerii sufletului şi aveau o misiune formativ-educativă. Capitalismul obligă la o glorie rentabilă, la inovaţie. Am declarat pe trei posturi naţionale tv, că Mişu este cel mai tânăr prieten al meu, ne despart sau ne apropie cei 50 de ani din buletine, regret că n-am atât timp cât aş vrea să dureze această prietenie. Pariez cu toată convingerea, pe ascensiunea lui profesională. Garantez cu cei 50 de ani vechime în câmpul... comediei. În rest, îl includ în referinţa divinului Anthony Quinn, care a spus despre actori că sunt îngeri cu aripile căzute.

Totul e să nu-i cadă puştiului în mână aceste păreri, că nu-l mai dau jos din maşinile de luat ochii fetelor mici care nu se

mai vor fete mari.

L-am provocat şi pe Mihai să spună câte ceva despre „nenea Dan Mihăescu".
Iată frumoasele rânduri !
„Ne despart 50 de ani! O viaţă de om... Să te bucuri de prietenia lui Dan Mihăescu este ceva de nepreţuit, cu atât mai mult cu cât lucrurile se leagă într-un mod ce demonstrează că destinul e mai presus de înţelegerea noastră. M-am hotărât să devin actor după ce am citit o carte despre Toma Caragiu, actor care a şi devenit idolul meu. Dan Mihăescu a fost cel mai bun prieten al lui Tomiţă. Ce altceva ar mai fi de spus? M-a măgulit de nenumărate ori cu aprecieri publice elogioase, ceea ce mă obligă profesional mai mult decât orice altceva. Îi mulţumesc pentru poveştile minunate pe care le ascult cu gura căscată ca un copil, îi mulţumesc pentru că m-a făcut să râd cu lacrimi de atâtea ori chiar şi când îmi lăsa un mesaj pe telefon, îi mulţumesc pentru că există.
TE IUBESC, DAN MIHĂESCU!
Ah! Şi încă ceva! Dacă aveţi treabă cu el pe 18 noiembrie 2045, luaţi-vă gândul. Are drumuri de făcut la poliţie ca să-şi schimbe buletinul, că atunci expiră..."

Ce spuneţi?
Îi mulţumesc din suflet, mai ales pentru încheiere.

Un eveniment deosebit în 2008 a fost aniversarea a 40 de ani de la prima ediţie a festivalului „Cerbul de Aur".
Chiar în anul în care ai publicat tu biografia celui care a fost sufletul festivalului.

Chiar şi sporadic, unii din invitaţii la eveniment au amintit numele personajului cărţii mele...Cum să îndrăzneşti să le ceri organizatorilor să includă şi lansarea cărţii cu pricina, când agenda festivalului era extrem de încărcată?!
El care dăduse strălucire acestui eveniment muzical internaţional. Eu nu mă plâng. M-am întors de la Braşov cu o diplomă de onoare, privind contribuţia mea la „Cerbul de Aur".

Pe lângă diplome şi trofee - nu mai spun de cărţi şi filme - păstraţi cu drag şi câteva caricaturi. Mi se pare normal ca măcar din când în când unui scriitor umorist de talia dvs. să-i mai vină de hac câte un caricaturist...

Am o mini-colecţie de caricaturi semnate cu nume de top. Două dintre ele, format tablou, îi aparţin lui Ştefan Popa Popa's, una de tinereţe este a lui Al. Clenciu, care a ilustrat cu desenele lui cartea *Călătorului îi şade bine cu...gluma*, scrisă împreună cu Grigore Pop.
Am alte caricaturi de autori din Florenţa, Teneriffe şi Madeira, dar le păstrez cu drag şi pe cele făcute de Pânzaru-Pim, Tomuleţ, Gh. D. Constantinescu, Valentin, trei studenţi de la POPA'S ACADEMY.

Prieteni de pe la „Urzica".
Adevărat. Pânzaru-Pim era un nume la revista de satiră şi umor.
Am rătăcit două caricaturi semnate de Matty Aslan şi Bob Călinescu.
Culmea, de la Gopo am un tablou clasic cu toamna, în maniera rusului Repin.

Matty Aslan şi Gopo ne amintesc de „Punguța cu doi bani”...
Odată cu dispariția lor, a murit şi desenul animat românesc...

Când am scris cartea despre Tudor Vornicu, grație lui Octavian Sava, am cunoscut-o pe Adelaida Mateescu (Ada, cum o numim noi), o profesoară extraordinară de matematică, dar cu un simț al umorului rar întâlnit. N-a scăpat de mine până când nu v-a realizat portretul.
Îl voi pune în ramă şi pe acesta.

M-aş bucura!

CE S-A ALES DE DAN MIHĂESCU DUPĂ DECEMBRIE 1989 ?

Dan Mihăescu a colaborat la „Duminica-n familie", „Dănutz SRL", a lucrat o vreme în echipa de scenarişti de la „Mondenii", a colaborat permanent la „Noaptea erorilor", a semnat adaptarea câtorva zeci de episoade din serialul „Scene de căznicie" şi a fost prezent cu pamflete în cotidiene şi reviste.

În 2008 a participat la Festivalul Naţional al Umorului de la Vaslui unde a fost premiat pentru spectacolul „Harap-Alb cu...picăţele", scris şi regizat de el însuşi în propria-i manieră.

Are proiecte mari şi pentru mileniul 4, dar oferă toate acestea, în schimbul vârstei de 30-35 de ani. Ne-a mărturisit că aşteaptă provincia!

Mai nou este blogger. Dar, neavând simţ de proprietar, scrie pe blogul mai tânărului, talentatului şi iubitului său prieten, Mihai Bendeac.

La *„aterizarea unui nebun pe blog",* în persoana lui Dan Mihăescu, sute de mesaje au început să curgă pe internet... Impresionant! Cei mai mulţi dintre ei erau foarte tineri. Trageţi dvs. concluziile! Recomand călduros citirea acestor articole de către cei care n-au făcut-o până acum.

În primele luni ale anului 1990, v-aţi întors la una din pasiunile din tinereţe. Colaborarea la ziare şi reviste.

Directorii şi proprietarii revistelor despre care vorbeşti erau colegi din televiziune, care, între timp, şi-au făcut buletin de America.

Dintre indigeni, care a fost primul care a apărut cu o propunere de colaborare?
Nae Cosmescu, regizor de teatru tv. El a scos revista „STAR-memento cultural-artistic”.

Sună nostalgic...
Numărul 1 apărea pe 26 martie 1990 şi era dedicat lui Toma Caragiu. Pe copertă, fotografia actorului şi un vers al său: *„Morţii lipsesc de la un timp dintre noi”.*

Cât adevăr!
Apoi în numărul 2, patronul nu-l uitase pe Tudor Vornicu. Lângă portretul acestuia stăruiesc şi azi cuvintele frumoase ale Academicianului Răzvan Theodorescu.

Semnatarii articolelor?
Numai oameni de televiziune, cu experienţă: Cristian Ţopescu, Iosif Sava, Dumitru Moroşanu, Romeo Brădeanu, Radu Cosaşu, Luminiţa Constantinescu, Cătălina Cosmescu şi încă, şi încă.
La rubricile de umor te împiedicai de mine şi de Marin Traian. Alteori şi de Octavian Sava. În paginile revistei apăreau şi caricaturi semnate de Horaţiu Mălăele şi Nuni Anestin.

Cum reuşea proprietarul revistei să remunereze atâtea personalităţi?
Pe noi, redactorii lui, „patronul” ne plătea cu mai mult decât câştiga el, deşi el era şi şofer şi curier, contabil şi fabulist.

Ce s-a întâmplat cu „STAR” până la urmă?
A murit sufocat economic în anul de graţie 1991.

Dar despre „Tempo”, ce ne puteți spune?
Într-o seara, aflați în „chioşcul” din curtea lui Lucian Belcea, Ovidiu Vasilescu şi soția sa ne-au propus să scoatem un ziar.

Vă gândeați deja la o lovitură de presă ...
Și financiară...
La 4 aprilie 1990 a apărut primul număr cu articole incendiare, ca de exemplu un interviu cu Prințişorul... Dar ziarul a avut viață scurtă. Nu a rezistat concurenței...

Îmi amintesc că Aristide Buhoiu scosese în 1991 o ediție a „Universului”.
La „Universul” mă ocupam de „Rubrica omului sărac”, o satiră explozivă. Primeam scrisori de apreciere din partea românilor din America, pe care nu-i cunoşteam, dar care obişnuiau să pună în plicuri pe lângă felicitări şi nişte verzişori...

Ați primit şi o ofertă de la „Clipa”, editor Valentin Verzeanu.
Asiguram un foileton intitulat: „Gluma noastră cea de toate zilele”.

Și acesta suna descurajator... În loc de pâine, e bună şi gluma...
Pe cine aveați colegi în redacție?
Radu Cosaşu, Ioan Chirilă, Carol Malinovschi, Anton Uncu.

Prin 2008, cineva de pe îndepărtatul continent, care aflase că s-a scris în România o carte despre Tudor Vornicu, mi-a expediat un mesaj... electronic. L-am citit cu mare

bucurie, intuind că e vorba de cineva care lucrase cândva la TVR. Semna atunci Valentin Verzeanu.
Vezi ce mică e lumea?!

Iată ce-mi scria printre altele prietenul dvs.: *„În 1985 am plecat în excursie în Vestul sălbatic unde m-a furat peisajul şi am obţinut azil politic. De mai bine de două decenii trăiesc în Los Angeles, unde o vreme mi-am continuat activitatea publicistică (colaborator la Vocea Americii şi la alte publicaţii ale exilului. Am înfiinţat revista săptămânală „Clipa*”).
Ţi-a scris şi despre alţi confraţi?

Sigur. I-a amintit pe Sorin Pamfil, Ştefan Racoviţă, aflat în Elveţia, Radu Bălan din Canada şi Viorel Chirculescu din Germania.
În acelaşi an am început să vă citesc „Rubrica lui Neica Nimeni” din „Cronica Română”. Apărea în fiecare miercuri. Îmi imaginez că măcar o dată pe săptămână se epuiza tirajul acestui cotidian.
La „Cronica Română” mi-a propus colaborarea, ca foiletonist, Dinu Săraru, dar plătit la nivel de spălător de parbrize. După 7-8 numere de ziar, colaborarea mea a încetat din motive de... Nu-i frumos să înjuri.

De când jurnalistul Marius Tucă ne-a făcut dependenţi de „Ediţia de colecţie”, v-am întâlnit în paginile *Jurnalului* ori de câte ori a fost venerat vreun artist român în viaţă sau la trecerea în nefiinţă.
De câte ori am fost întrebat, am vorbit cu drag despre artiştii de aici şi cu dor după cei plecaţi dincolo, în paginile unei publicaţii serioase, cum este „Jurnalul Naţional”.

Până să intrăm în era computerului, vă scriați cărțile şi articolele la maşina de scris. Astăzi observ că sunteți într-o relație foarte armonioasă cu ordinatorul...
Întotdeauna m-au interest noutățile, fie umane, fie tehnice, electronice, blonde sau brune...

Biroul din camera de lucru atrage privirile musafirilor. Nu e unul oarecare. El poartă amprenta poveştilor trăite şi scrise de Dan Mihăescu.
Cu gândul la mobila florentină, la modă în anii antebelici, după primul meu divorț, în 1958, mi-am comandat un birou florentin, la un tâmplar de lux din Bucureşti, Mazliach, de pe Ştirbey Vodă, fost furnizor al Curții Regale.
Fireşte, nu este originalul florentin. Dar la acest birou am scris tot ce am publicat în viața mea, inclusiv scrisori de dragoste.

Trebuie să vă fi costat o avere...
Nu aveam bani nici de două farfurii cu tacâmuri şi un ibric. Și nu ştiam că voi deveni scriitor, alesesem avocatura, dar mi-am comandat acest birou cu bani împrumutați de la tatăl prietenului meu, Belcea.

Mi-am amintit de serialul „Scene de căznicie". Pe spiritualul Valentin Uritescu nu ai cum să-l ignori...
Ați jucat un „rol" în această producție...
Scenariul avea autori spanioli, iar eu am rescris vreo 60-70 de episoade, cu probleme şi întâmplări comice, posibile la noi.
Uritescu era partenerul Silviei Năstase, ambii excelenți în rol.
Serialul a avut succes la Antena 1. Observațiile unui faimos om de televiziune, pretențios, ca Valeriu Lazarov, au fost puține şi rare. Un cuvânt bun pentru Augusta şi Ileana Pop, care îl secondau meritoriu.

Dar acum, ce face Dan Mihăescu, concret?
Ce face acum Dan Mihăescu? Răspunde sutelor de întrebări puse de Annie Muscă şi se chinuie să scrie şi să lase în urma lui o comedie de succes.
Se documentează şi scrie în revista Romanian Wine Art o scurtă istorie a localurilor de petrecere, cu mâncare şi băutură, din România de odinioară. Îmi sunt alături, cu gândul şi fapta, prietenul Victor Surdu, somelierul Marian Timofti, redactorul-şef Marius Cristian şi mulţi alţii cărora le adresez acum un gând de respect şi mulţumire.
Deocamdată atât. Sper!

Dar de faptul că sunteţi „vecin de blog" cu Bendeac şi Cotabiţă, nu ne spuneţi nimic?
Când Mişu Bendeac m-a invitat să scriu pe blogul lui, m-am temut că se vor găsi tineri, cei din lumea lui, care să se mire de prezenţa unui moş pe blog, alţii care să-mi spună că mă caută moartea pe acasă şi alţii, cei mai mulţi, să mă ignore.
Spre uimitoarea mea surpriză n-a fost aşa. Am fost primit cu respect, citit cu interes, culmea, cu o înţelegere matură. Corespondenţii mei folosesc o limbă română armonioasă, corectă, sunt civilizaţi, inteligenţi şi culţi, pe măsura vârstei lor. Cât despre materialele mele jucate la mai multe televiziuni, am găsit fete şi băieţi care le ştiau, fragmentar sau chiar integral pe dinafară. Ciudat! Deşi unul dintre ei m-a rugat să nu confund tinerimea năucă, întreţinută, pervertită, din cafenelele de fiţe, cu aceste fete şi băieţi care trăiesc normal, se duc la şcoală, citesc cărţi, au bun gust, sunt selectivi.
Dumnezeu să ni-i păstreze curaţi!

Spuneaţi ceva de o comedie de succes. E o glumă?
Nu e glumă deloc. E deja gata şi se numeşte „Minciuna cu

picioare lungi".

Ne-ați stârnit curiozitatea...
Este de strictă actualitate. Am predat-o Teatrului „Nottara" din București, Teatrului „Toma Caragiu" din Ploiești, dar se află și în lucru la Teatrul Radiofonic, Radio România, în regia cunoscutului Dan Puican. Și-au arătat de asemenea interesul pentru piesa mea Sorin Mihai Vasilescu, actor și regizor din Constanța, și regizorul Petru Hadârcă. Să vedem...

Vă simt un pic pesimist privind perspectiva punerii în scenă a unei piese în zilele noastre...
N-am nimerit o perioadă ferice. Teatrele n-au buget, dau afară actori, situația tuturor artiștilor este umilitoare. În toată lumea, vedetele de teatru și film fac parte dintre bogătașii societății. Cum îți explici tu că toți marii noștri actori n-au depășit condiția de locatar la bloc (vechi) și umblă cu mașini second hand?

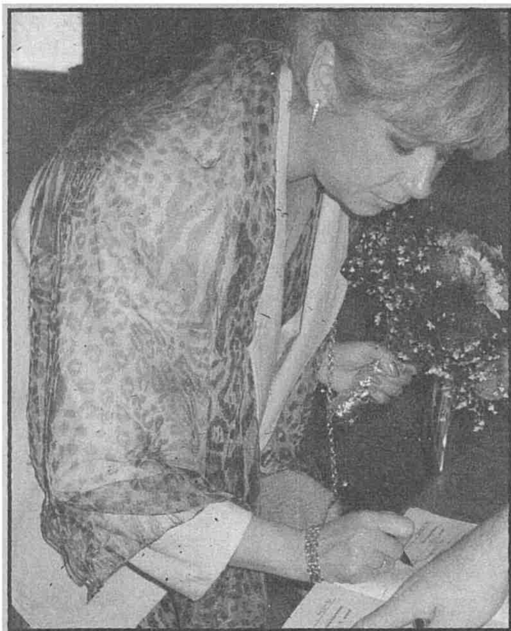
Nu-mi pot explica...
Dar pentru că realitatea e prea dură, vă îndemn să visați la ceva frumos!
Știu că adorați călătoriile și mai știu că la un moment dat, în epocă, ați avut șansa să părăsiți R.S.R.
În 1978, sprijinit de ambasadorul român la Washington, Corneliu Bogdan, la intervenția prietenului meu, Fred, mi s-a oferit o călătorie în S.U.A. pentru specializare în arta divertismentului de televiziune, urmând să preiau apoi realizarea unui musical, produs în Franța. Am fost chemat la conducerea televiziunii, mi s-a comunicat aprobarea vizitei, apoi mi s-a retras aprobarea și m-am bucurat. Nu vroiam să lipsesc atât de mult.

Cine sau ce v-a determinat să nu vă depărtați de București?
Mama.
Am divinizat-o. Nu s-ar fi descurcat fără mine.
Ce rău îmi pare acum, că m-aş fi întors atunci.

Dacă ar fi să alegeți astăzi o destinație, care ar fi aceea?
Dacă ar fi să aleg astăzi o destinație de rezidență, aceasta ar fi Hawaii, cu Simona mea.

Despre Dan Mihăescu, scriitorul, regizorul, umoristul, autor de texte memorabile, se vorbeşte în presă, la radio sau la televizor, într-un anume fel.
Dar cum este el, văzut de sine însuşi ?
Un om cu darul iubirii de oameni. Un scriitor sentimental, nins de ani, dar cu gândurile tinere. Un artist muncitor, care n-a ştiut niciodată să iasă în față şi să-i sorcovească pe puternicii zilei. Am spus undeva, că la vodevilul din decembrie '89, m-am bătut cu pumnii în picpt că n-am fost nomenclaturist. După aceea, m-am bătut cu pumnii-n cap!
Mi-a fost bine şi rău, am trecut prin două secole şi două milenii, prinzând tot ce a fost urât în viața românilor, un popor hrănit doar cu speranțe. Mă tem că, acum, când în clepsidra mea a mai rămas timp puțin, răul continuă. Am încercat, îndrăznind, alteori riscând, să vorbesc în glumă despre necazuri serioase. Nu ştiu dacă a ajutat. Poate ar trebui să mă rezum la concluzia mamei mele, care îmi spunea că sunt un băiat bun, dar păcat că nu m-am născut mut. Deci, mai vorbim noi...

4 iunie 1997.
La Starea Civilă. La bătrânețe, tineri căsătoriți.

Doamna Simona, semnând pentru numele faimos - Mihăescu- şi pentru viața în doi!

„Paharul mântuirii voi lua…"

Toamnă 2000. Cununia religioasă la biserica din Ciofliceni-Snagov. Cu naşa Carmen Petcu şi naşul... dispărut ulterior de la domiciliu

În postura de naşi de cununie,
la Ploieşti

Simona, la începutul relației
noastre

Simona, pe malul Senei,
în 1994

La Capşa High Life. Revelion cu Simona

Restaurantul Lido. Simona cu doi duri frumoşi: Bică Papaiani şi Titi Rucăreanu

Simona, în absența mea, cu actorul care îl întruchipase pe Dracula în varianta americană

La „Beverly Hilton" în Los Angeles, cu Simona și actorul George Hamilton

1999. După un dineu pe un vas de lux, la apusul soarelui. Fotograful vasului, fără întrebare prealabilă, ne-a invitat la o şedinţă foto...pe 50 de dolari. Şi tare nu mi-a plăcut preţul....

„Faraoana", „Faraonul" şi Piramidele

POVEȘTI DE IUBIRE

Pas de deux cu Simona și Dan Mihăescu

Nume foarte cunoscut în lumea artistică, scriitor răsplătit cu premii naționale și internaționale pentru cărțile sale de umor sau pentru emisiunile TV de divertisment (peste 1500!), Dan Mihăescu este creatorul celebrelor texte ale lui Toma Caragiu, din care amintesc doar „Așa e-n tenis", și al spectacolelor cu Nae și Vasile din 1991 până azi. Soției sale, Simona, i-au trebuit opt ani să se hotărască să spună „Da" în fața ofițerului de stare civilă.

În fiecare număr al revistei noastre, Daniela Nane Popa vă face cunoscute poveștile de dragoste ale unor celebrități

Când s-au cunoscut, Simona era soția unui bun prieten al lui Dan, un om cu preocupări estetice deosebite și o cultură enciclopedică. Dan n-a plăcut-o. I se părea că nu are simțul umorului și, în plus, avea o profesie ciudată: medic veterinar la o fermă de vite mari din Tunda.

După un an de la moartea soțului ei, Simona acceptă o invitație făcută de Dan „mai mult din complezență", după cum recunoaște ea. Ea și-a iubit foarte mult soțul și o perioadă de timp n-a mai interesat-o absolut nimic din viața ei. Devenise apatică și neglijentă. După un an de plâns, a fost prima dată când Simona a reușit să râdă. S-a mirat și ea, și o scânteie de simpatie și de recunoștință s-a aprins.

A fost o amiciție bazată pe admirația pentru calitatea profesională de excepție a fiecăruia dintre ei. El era o personalitate în viața Bucureștiului, de replicile acide ale căruia nu se putea să nu râzi, ea reușise să câștige prin concurs un post în cea mai dificilă redacție în Radio Actualități.

Nu erau mari amatori de căsătorie. Dan, după două căsnicii eșuate, din care prima - la 18 ani - durase doar o lună („Sunt o veche victimă în amor," spune el), hotărâse să nu mai spere la armonie de tip conjugal. Simona se convinsese că ea poate trăi și singură, așa încât își savurau momentele petrecute împreună și tandrețea gesturilor fără să-și pună în vreun fel problema căsătoriei. O amuza teribil mesajul de pe robotul telefonic al lui Dan („Dacă e Simona, lasă mesaj, în rest nu vreau să vorbesc cu nimeni") sau modul în care îi declarase „Am căzut în cap după tine".

„Asta s-a întâmplat și la propriu și la figurat," spune Dan. Trebuia să se întâlnească la o anumită oră cu Simona și știa că ea, punctuală, n-ar fi stat nici un minut în plus. Coborând de la etajul doi într-o scară de bloc rămasă pe întuneric, disperat să nu întârzie, alergă pe lângă un perete spre ieșire. Dar la un moment dat peretele s-a terminat, balustrada lipsea, iar Dan a căzut în cap. A apărut la întâlnire cu un imens cucui în frunte și mustind de apă din cauza ploii torențiale care se lăsase.

„Dan are un farmec incontestabil", spune Simona. „Geloasă ești?" o întreb. Nu e geloasă. „Unele femei declară naive «Soțul tău mi-a spus că sunt așa frumoasă», dar nu au în vedere că Dan e umorist". El e gelos, dar n-o arată: „Fii sinceră. Te-am controlat eu vreodată la telefon?" „N-ai dat motive" zâmbește Simona. „Nici el mie". Ea a avut întotdeauna prietene foarte frumoase, gândind că un om care are calități fizice deosebite e mai bun, mai tolerant și fără răutate. N-a fost dezamăgită.

În casă se aude strigându-se în fel și chip: Dan, Mihaela, Margareta, Șerban, Mihnea, Rareș, Bill. Împotriva plictisului. Mergând pe principiul „Cine țipă mai tare e mai puternic", certurile ar risca să devină foarte zgomotoase. „Dacă țipă și ea, e jale". „Am încercat de câteva ori. Nu ne-a ieșit". După vreo ceartă el îi lasă bilet în pantof, pe masă, sub pernă, pe jos în cutie: „Sunt fraze care ar înnebuni orice femeie", spune Simona. „Am colecția. Putem scrie o enciclopedie «Cum să cucerești femeia». E un sfârșit de an în care am senzația că am învățat abia acum pasul în doi. E bine așa. Restul a fost carnaval"... Uite ce scria [illegible]: „Viața mea lungă și de multe ori hermetică s-a limpezit abia la țărmul tău"...

Neavând copii, își sunt unul altuia și mamă, și copil - cu rândul. În plus, au un cult al soacrei pe care îl întrețin și pentru că fiecare se poartă mult mai frumos cu mama celuilalt decât cu cea proprie.

Detestă lipsa de civilizație, de educație, de bunsimț și de ordine, grosolănia străzii, a mediului. Trăiesc intens fiecare eveniment neplăcut din viața socio-politică a țării, se revoltă unul pentru altul împotriva parveniților demagogi, suferă pentru nedreptăți.

Adoră să călătorească. Au fost împreună în Grecia, Germania, Franța, dar cea mai frumoasă amintire o au din ultima vacanță, la Las Vegas, o excursie de vis „la nivel Onassis" oferită de marele savant american de origine română Prof. Dr. Alfred Sapse, dragul lor prieten. El crede profund în prietenie. Dan Mihăescu a avut șansa prieteniei unor mari personalități artistice - peste șase sute dintre ele au fost amintite într-o carte: Toma, Amza, Cotescu, Birlică, Marcel Anghelescu... „Dacă posteritatea se va întreba cine a fost cel mai iubit dintre prietenii mei, te rog să fii amabil să arăți hârtia aceasta", scria Toma Caragiu, la Capșa, pe staniolul unui pachet de țigări...

Concurs

UN COMPLEU

Decupați talon(ul) și trimiteți-l conform detaliilor de la pagina 122

Concurs sponsorizat de

Eu şi Simona, în dialog cu actrița Daniela Nane, în paginile revistei „Unica"

Hotline

Dan Mihăiescu în dialog cu cititorii „unica"

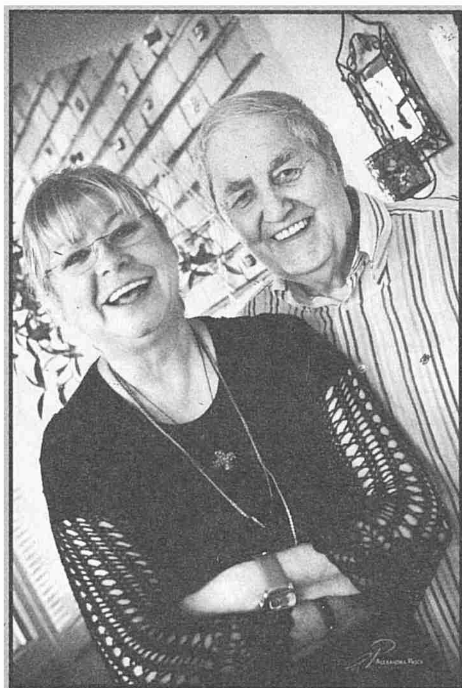
Sunați pe 23.08.1999, între orele 16 și 18, la telefonul 01/20.30.946, și veți și veți intra în direct cu marele umorist.

- Se va păstra anonimatul asupra identității celor care telefonează
- Tariful impulsurilor este cel practicat în mod normal de RomTelecom

2007. La un bal mascat
între prieteni

Eu şi Simona, ocrotiţi de
Vavila, un înger, nu o
soacră

Simona şi Dan Mihăescu. Şedinţă foto semnată Alexandra Paşca

DAN MIHĂESCU
Realizator

Premiul național de umor „Tudor Mușatescu",
1996
pentru întreaga activitate de scriitor și realizator de televiziune,
acordat de Asociația Umoriștilor Români (A.U.R.)

Premiul APTR 1997 pentru întreaga activitate

Premiul Fundației „România Mare"
pentru activitate umoristică, 1997

PRIMARIA MUNICIPIULUI MANGALIA
Șos. Constanței, nr. 13, 8727 Mangalia, România
[illegible]

Nr. ______ / ______

Domnului Dan Mihăescu

Vă mulțumesc pentru acordul dumneavoastră de a face parte din Consiliul de Onoare al Municipiului Mangalia.

Sunt convins că personalitățile din acest for consultativ vor contribui la efortul municipalității de a face din Mangalia un oraș european.

Festivitatea de constituire a Consiliului de Onoare va avea loc vineri 11 aprilie, ora 13,00, la Sala Sadoveanu din incinta Complexului Expozițional Romexpo, cu prilejul Zilei Mangaliei la Târgul Național de Turism 2003.

Voi fi extrem de onorat dacă veți participa la această manifestare.

Cu deosebită considerație,

Zamfir Iorguș

Primarul Municipiului Mangalia

Membru în Consiliul de Onoare al Municipiului Mangalia

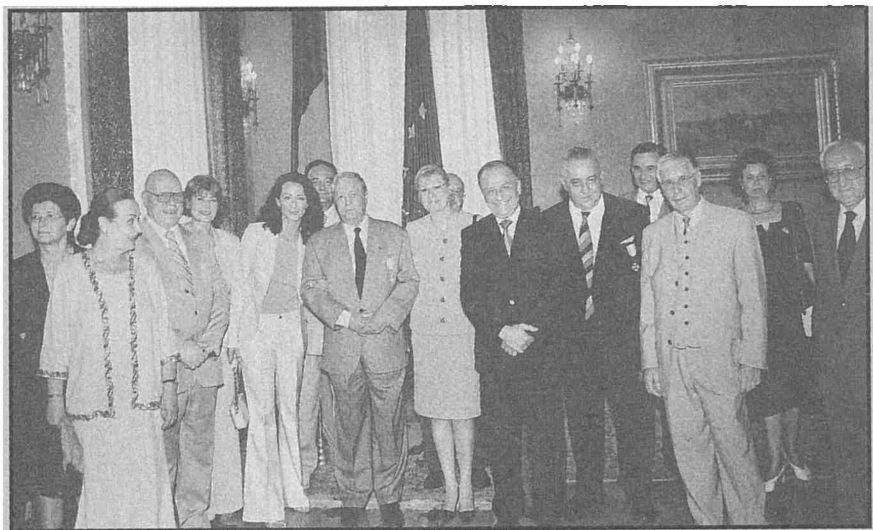

Pe Aleea Stelelor la Mangalia

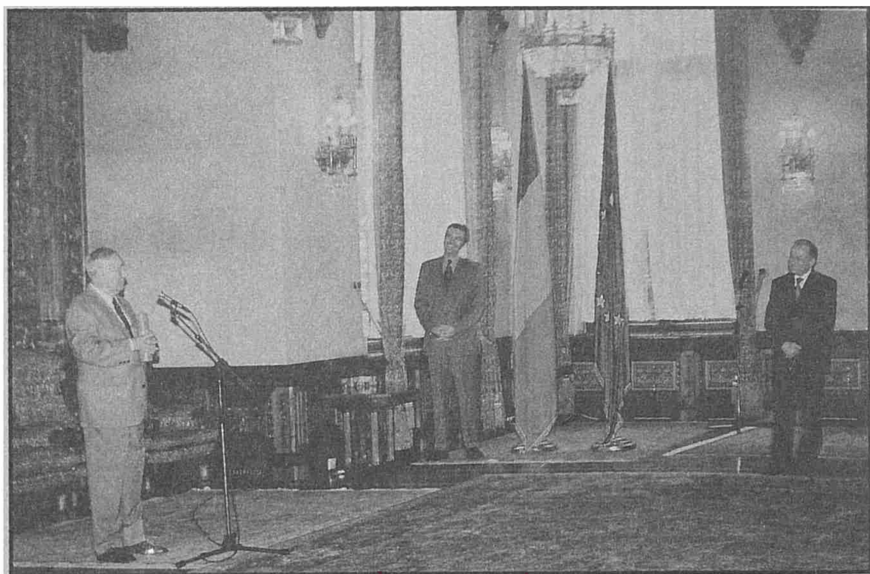
Înmânarea decorației de către Preşedintele României, Ion Iliescu

Dublu zâmbet la Palatul Cotroceni.

La Cotroceni, sărbătorit de prieteni şi elite

Discursul serios al unui umorist

ASOCIAȚIA PROFESIONIȘTILOR DE TELEVIZIUNE DIN ROMÂNIA

PREMIUL APTR 2003

DIPLOMA

Se acordă de către **SENATUL A.P.T.R**

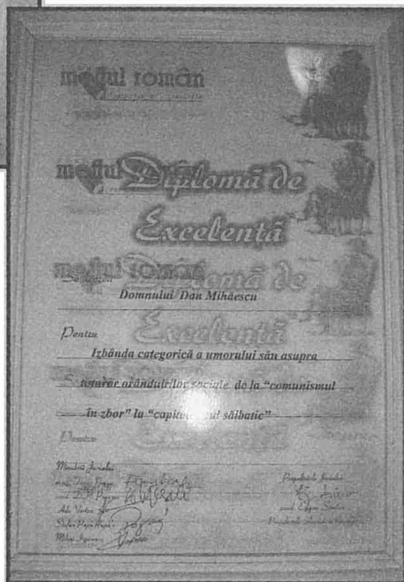
DISTINCȚIA "OMAGIU"

Domnului **DAN MIHĂESCU** - *realizator de programe de divertisment*

TVR

București, 30 iunie 2003

Președinte,

Consiliul Județean Vaslui

DIPLOMA

Se acordă **MARELE PREMIU**

D-lui Dan Mihăescu

scenariul și regia spectacolului

„Harap Alb cu...picățele!"

la CONCURSUL DE INTERPRETARE SATIRICO-UMORISTICĂ

în cadrul

Festivalului de umor

Constantin Tănase

ediția a XX-a, 6 - 12 octombrie 2008,

VASLUI - ROMÂNIA.

Președinte C.J. Vaslui,
Vasile MIHALACHI

Președinte juriu,
Dorel VIȘAN

Director C.J.C.P.C.T. Vaslui,
Rodica POP

Premiul Național de Umor "Tudor Mușatescu"

1996

Acordat de Asociația Umoriștilor Români (A.U.R.)

Domnului **Dan Mihăescu**, pentru întreaga activitate de scriitor și realizator de televiziune

25 februarie 1997

ASOCIAȚIA UMORIȘTILOR ROMÂNI · A.U.R. · ROMÂNIA

Președinți:
Mihai Ispirescu
Tudor Popescu
Dumitru Solomon

ASOCIATIA PROFESIONISTILOR DE TELEVIZIUNE DIN ROMÂNIA

PREMIUL APTR '97

DIPLOMĂ

Se acordă *Premiul pentru întreaga activitate*

domnului ***DAN MIHĂESCU***

București, 14 mai 1997

Președinte

Diplomă

Aniversară

*Societatea Română de Televiziune are deosebita plăcere de a vă oferi Dumneavoastră Domnule/~~Doamnă~~ Mihăescu Dan Grigore prezenta **Diplomă Aniversară**, ca simbol al aprecierii pentru activitatea profesională în slujba publicului telespectator din România.*

*Acordată astăzi 31 decembrie 1996 la împlinirea a **40 de ani** de activitate a Televiziunii Române.*

Consiliul de administrație

La festivitatea de acordare a premiilor I.L Caragiale 1998, alături de Octavian Sava, Alexandru Arşinel şi Ion Rațiu

AVÂNTUL LIFTULEȚULUI
Film umoristic

Premiul Interviziunii la Festivalul Internațional de Filme Umoristice, Sopot (Polonia), 1979

Producție a Redacției emisiunilor de varietăți
Film 16 mm, color, sepmag, 18 minute

Scenariul:	Octavian Sava, Grigore Pop, Dan Mihăescu
Postprocesare sunet:	ing. Dumitru Fleșchiu
Ilustrația muzicală :	Ileana Popovici
Montajul:	Silvia Ilinca
Imaginea:	Viorel Sergovici
Regia:	Sergiu Ionescu

Într-o vreme când obiectul criticii era extrem de limitat, umoriștii s-au putut „răzbuna" numai pe directorul Fabricii de ascensoare.
În rolurile principale: Marin Moraru, Marius Pepino, Rodica Sanda Țuțuianu.

MARIN MORARU

DAN MIHĂESCU

OCTAVIAN SAVA

GRIGORE POP și SERGIU IONESCU

Premiat la Sopot, în Polonia, alături de Octavian Sava şi Grigore Pop pentru un minunat scenariu.

REVELION '92
Spectacol de divertisment

Premiul pentru umor pe 1992, acordat realizatorilor: DAN MIHĂESCU, OCTAVIAN SAVA, GRIGORE POP, MARIN TRAIAN de Asociația Umoriștilor Români (A.U.R.)

Producție a Departamentului Muzică, Spectacole și Divertisment

ASOCIATIA UMORISTILOR ROMÂNI

DIPLOMA

Se acordă

Președinte

DAN MIHĂESCU

Recompensat în 1992 de Asociația Umoriştilor Români, pentru spectacolul de Revelion, alături de colegii de breaslă

ECO - EUROPA

ONG - ROMANIA

Str. Șoimari, nr 11, Sector 3, București, România

ROMANIAN BIOGRAPHIC INSTITUTE

DIPLOMA DE ONOARE

Se acorda Domnului / Doamnei

MIHAESCU DAN GRIGORE

Titlul Onorific de OMUL ZILEI

pentru sprijinul si contributia personala la realizarea
la nivel national a Proiectului Biografic Contemporan
DICTIONARUL PERSONALITATILOR DIN ROMANIA

Asociatia
ECO-EUROPA

Data
04.05.2010

Titlul de excelență
al
Culturii Românești

DIPLOMĂ

Se conferă titlul [illegible] excelență
domnului Dan Mihăiescu pentru contribuția domniei-sale
— muncă, talent, jertfă —
la gloria artei și a culturii naționale, în semn
de recunoaștere,
de respect și
de recunoștință.

Ministerul Culturii și al Cultelor
Ion Antonescu
Secretar de Stat

Data: 21 aprilie 2001
București

Centrul Național al Cinematografiei
Decebal Mitulescu
Președinte

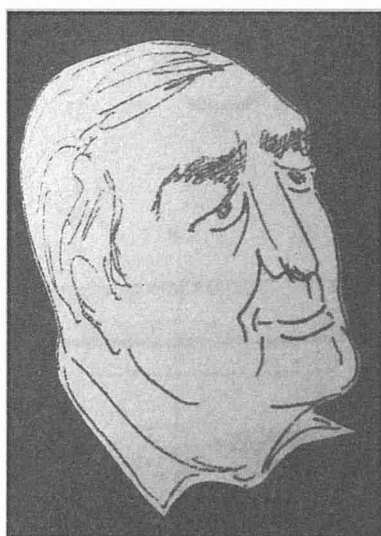
Peretele cu succese...

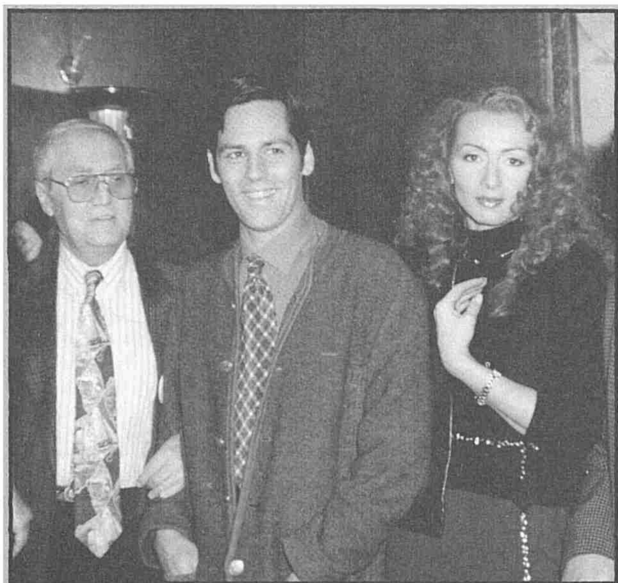
Daruri de la cei mai talentați caricaturiști români și străini, printre care și faimosul Ștefan Popa Popa's.

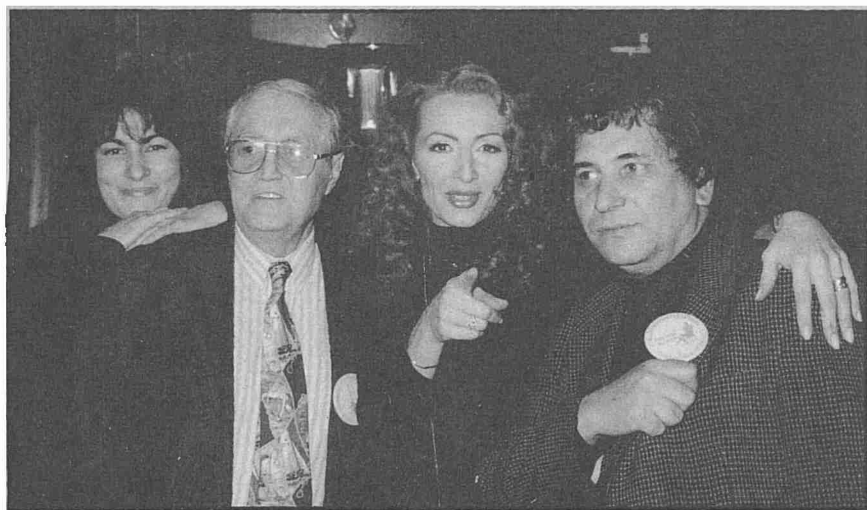
„Tripleta de Aur", atent supravegheată de Tudor Vornicu. „Ridiculizați" de prof. Adelaida Mateescu

Dan Mihăescu, în viziunea unui profesor de matematică, Adelaida Mateescu

Cu Ştefan Bănică Jr. şi Mihaela Rădulescu, pe atunci Bănică

La o agapă cu producătoarea Ada Vertan, Mihaela şi regizorul Cornel Diaconu.

„La un pahar de vorbă", cu cititorii publicaţiei de cultură oenologică „Romanian WINE Art"

De toate pentru toţi, ai noştri

La un pahar de vorbă...

Dan MIHĂESCU, elev somelier

Autorul acestor rânduri simte nevoia să se explice şi să-şi justifice prezenţa într-o astfel de revistă. S-a întâmplat la Festivalul „Cerbul de aur", Braşov 2008, unde vechi-prietenul Victor Surdu mi-a dăruit ultimul număr al publicaţiei pe care (sper) că o citiţi acum, el aşteptând de la mine, o părere de om cârcotaş.

Am citit-o pe îndelete, m-am uitat la poze, am mai salivat, simţind în amintire buchet de vin bun şi mi-a plăcut că echipa vinovată de apariţia ei, a întocmit o revistă elegantă, cu pasiune, în aceste timpuri confuze, când hârtia de tipar, este batjocorită devastator. Conţinutul este plăcut pentru ochii minţii, şi justifică misiunea asumată de cultură oenologică şi stil de viaţă. Echipa redacţională şi Colegiul ştiinţific, te obligă să te ridici în picioare şi eventual, să intonezi „Gaudeamus igitur". Se cuvine apreciată şi temeritatea iniţiativei, competentă, literalmente cultă, necesară, într-o lume de tabloide gonflate, cu gust de banană.

Nostalgiile unui băutor de cursă... scurtă

Am fost cucerit de o astfel de realizare, cu valoare de unicat în peisajul nostru publicistic, fiindcă mi-am dorit cândva să scot o revistă, numită, oarecum, emfatic „Il vino Divino", cu profil de magazin şi fireşte, fără prestigiul ştiinţific al celei de faţă.

De toate pentru toţi ai noştri

4

La un pahar de vorbă...

Dan MIHĂESCU

Depeşa de la C.N.S.A.S

Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii

Nr. P 689/03 din 8.05.2007

Către

Domnul Grigore Dan MIHĂESCU
Membru al Consiliului de Administraţie
Societatea Română de Televiziune

Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii vă înştiinţează prin prezenta că, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea securităţii ca poliţie politică, prin cererea înregistrată la C.N.S.A.S. nr. P 689/03 din 15.04.2003, Societatea Română de Televiziune a solicitat exercitarea dreptului de acces la informaţiile de interes public faţă de persoana dumneavoastră.

Având în vedere că funcţia pe care o ocupaţi se încadrează în prevederile art. 2 lit. n instituţia noastră urmează să-şi exercite prerogativele prevăzute de lege.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 15 alin. 4 coroborat cu art. 3 alin. 3 din actul normativ menţionat, vă aducem la cunoştinţă că verificările se sistează dacă persoana verificată nu mai ocupă funcţia prevăzută la art. 2.

Rezultatul final al acestor verificări urmează a vă fi adus la cunoştinţă în scris.

Vă mulţumim pentru înţelegere şi cooperare.

Preşedinte,
Prof. univ. dr. Gheorghe ONIŞORU

C.N.S.A.S., Str. Dragoslavele nr. 2-4, Sector 1, 78132 - Bucureşti
Tel.: 223.02.48; 223.02.49
Fax: 222.10.39

Dovada de la C.N.S.A.S

Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii

Nr. 1735/04 din 15.07.2004

Domnului Grigore MIHĂESCU

Stimate Domn,

În temeiul art. 1 alin. 1 din Legea nr. 187/1999, urmare a cererii dumneavoastră înregistrată la C.N.S.A.S. cu nr. 1735/04 din 01.07.2004, vă aducem la cunoştinţă că, în urma verificărilor efectuate până în prezent în arhivele Serviciului Român de Informaţii, Serviciului de Informaţii Externe şi Serviciului Arhive şi Documentare Militară, nu s-a identificat nici un dosar întocmit de fosta Securitate pe numele dumneavoastră.

Această cerere rămâne în atenţia noastră şi vă vom informa dacă vom identifica documente pe numele dumneavoastră.

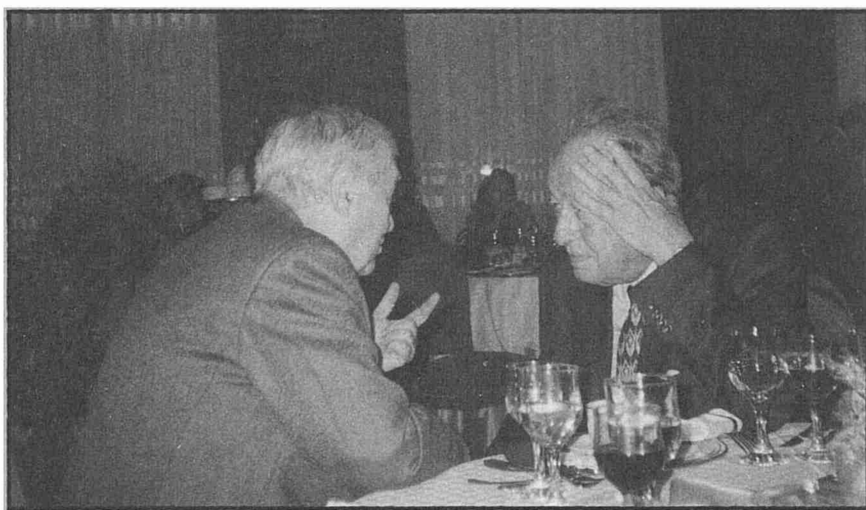
Cu stimă,

VICEPREŞEDINTE,
Prof. univ. dr. Viorel-Mircea NICOLESCU

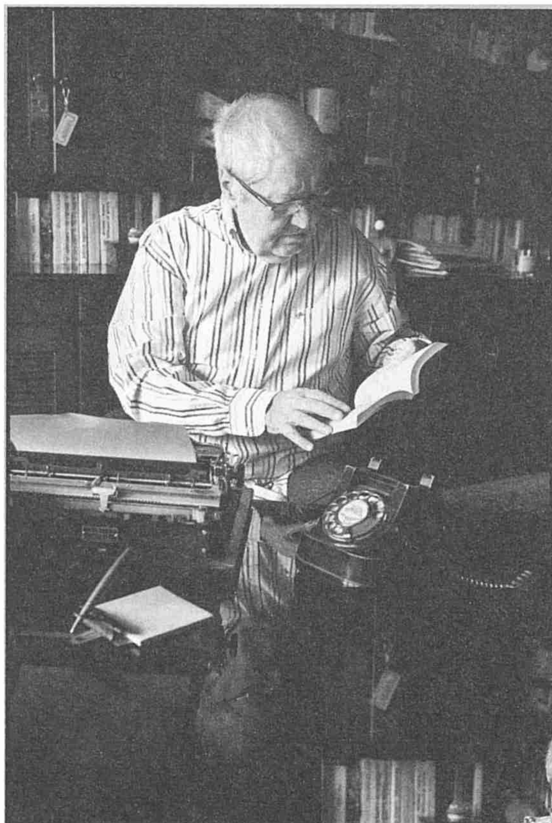
C.N.S.A.S., Str. Dragoslavele nr. 2-4, Sector 1, 011024 - Bucureşti
Tel.: 223.02.48; 223.02.49
Fax: 2.22.10.39
www.cnsas.ro

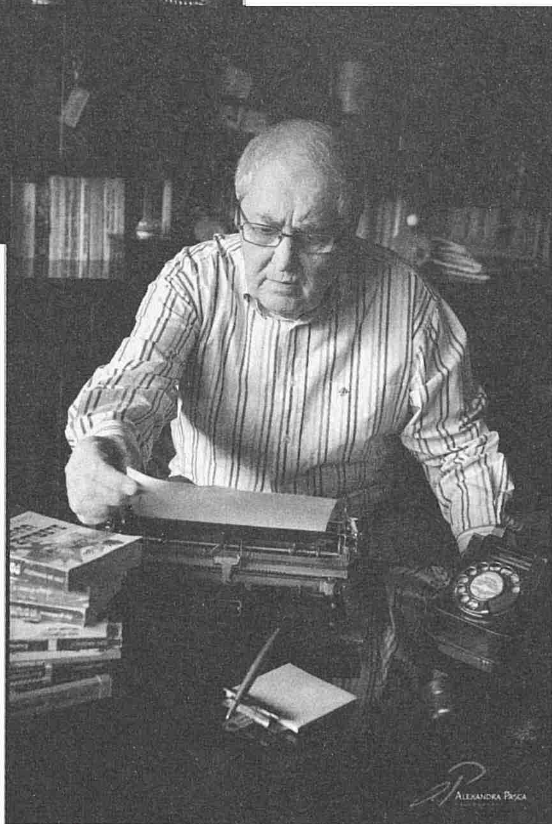
Bistrița, martie 1996. Discurs inaugural la expoziția de caricatură a lui Ştefan Popa Popa's

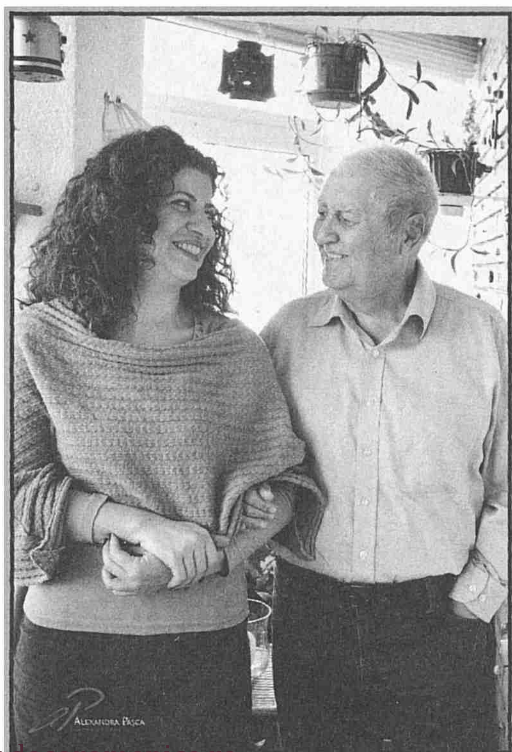

La ceas de taină cu Ex-Ministrul de Externe Ştefan Andrei.

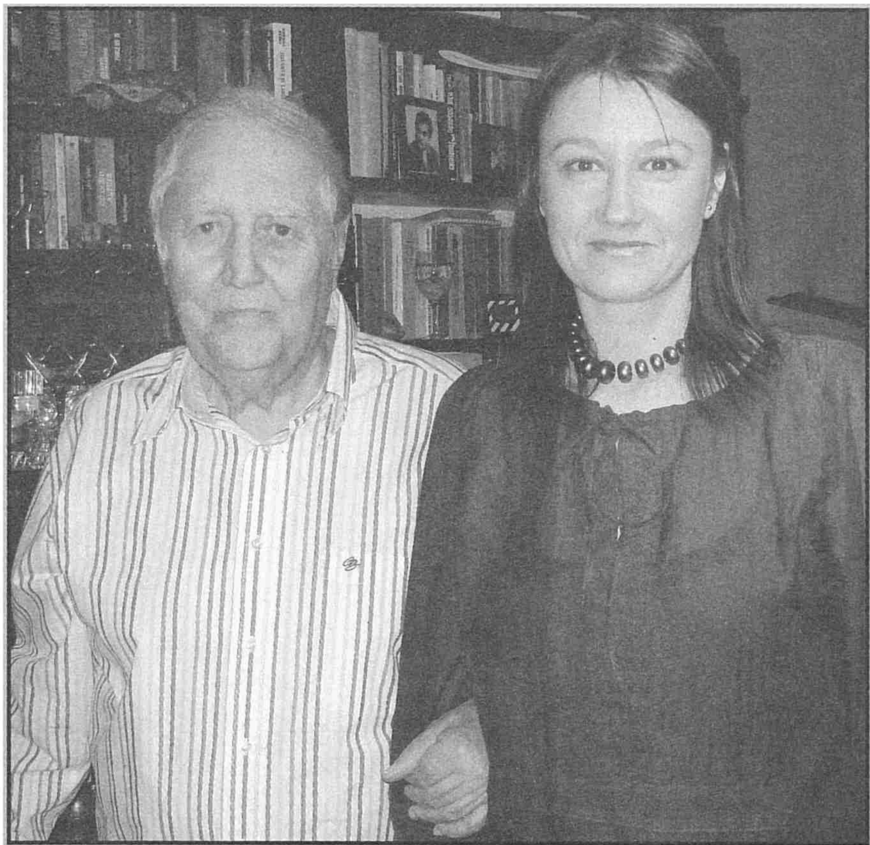

Întoarcere în timp.
Foto: Alexandra Paşca

Toamnă 2010. Lângă un fotograf de excepţie: Alexandra Paşca

La braț cu biografa mea

ACROSTIHUL

Când am aflat că Acrostihul semnat de actorul George Ivaşcu valorează pentru personajul cărţii mai mult decât orice postfaţă-standard, am decis să îl aşez aici, fiindcă tot facem o haltă în această superbă conversaţie, cu început, dar fără de sfârşit. Doar cu opriri din loc în loc pentru *hodina* amintirilor…

Destinul
Artistic
Nemaipomenit.

Modest, dar
Inconfundabil
Histrion
Ăst Om
Elevat şi
Spiritual,
Cavaler al
Umorului!

Semnat cu dragoste,
George Ivaşcu

INDEX - NUME DE PERSOANE

CUPRINS

„Din tot ce mi-a povestit, declar pe propria-mi răspundere că nu v-am ascuns nimic!
Relatările lui ne-au făcut confidenți pe viață.
L-am «izgonit» în trecut, lansându-l dintr-un deceniu în altul.
L-am alungat pe străzi care poartă astăzi alte
nume şi l-am trimis să rătăcească printre amintiri dureroase.
L-am îndemnat să redevină copil, chiar dacă nodul în gât mi se-aşezase deja.
L-am țintuit ore în şir lângă persoane dispărute, în brațele cărora a trăit dulci clipe şi eterne pasiuni...
I-am sucit în aşa fel mințile, încât şi-a răvăşit casa mai ceva ca la o percheziție, în urma căreia, în afară de fotografii, s-au găsit documente prețioase, adevărate pledoarii pentru omul cu cea mai longevivă carieră în universul varietăților.
Cu talent de cronicar, ne-a plimbat şi el prin alte epoci, încercând să ne menajeze «râzând» de amarul unor clipe trecute...
Pe româneşte «de-a râsu'-plânsu'»
Uneori, pe tăcute, mi-am «arătat» învălmăşeala de sentimente la care «fără îndurare» fusesem supusă de cel mai mare umorist român în viață.
Cât de tulburător i s-a părut acest traseu, nu am mai îndrăznit să-l întreb...".

AUTOAREA
Într-o zi de cireşar

Annie Muscă s-a născut la 16 noiembrie 1970 în Odobeştii Vrancei.
A studiat limba franceză în Țara Cantoanelor. Revine din Fribourg-ul helvet cu nostalgia anilor '70 şi lansează un original proiect de biografii. În 2008 a publicat prima biografie autorizată a omului de televiziune Tudor Vornicu şi pregăteşte pentru 2011 o carte în dialog cu criticul de cinema Irina Margareta Nistor.

ISBN 978-973-8370-96-8